

ΓΕΓΟΝΟΤΑ και ΣΧΟΛΙΑ

Μικρός, αλλά μεγάλης σημασίας, διάλογος του Αγίου Παΐσιου με Παπτικούς!

ΤΟΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ καιρό προκλήθηκε σάλος από μία έπιστολή του νεοφανούς Αγίου Παΐσιου τού Αγιορείτου πρὸς τὴν ἐφημερίδα μας, μὲ ἀντικοινομηνιστικό περιεχόμενο, διότι κάποιοι τὸν θέλουν... φιλοσοικουμενιστὴ! Τὸ ἱστολόγιό τῆς ἱερᾶς Μονῆς Παντοκράτορος Μελισσοχωρίου Θεσσαλονίκης ἀνάρτησε ἓνα μικρὸ περιστατικό ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ Αγίου, τὴ συνάντησή του μὲ μία ομάδα παπτικῶν. Δεῖτε πόσο «φιλοσοικουμενιστὴς» ἦταν: «Πῆγαν στοὺ Γέροντες Παΐσιό το κελί, ὅσο ζῶσε, κάπιο παπτικό. Δὲν υπάρχουν, πού εἶπαν, μεταξύ μας διαφορὲς ἐκτός ἀπὸ κατὰ "ἀσήμενες" παλιές. Ἐξελίγονται σιγά-σιγά μὲ τὰ συνέδρια τὰ ἀπάνωτὰ. Διὰ

τῶν συμπτροσευχῶν δὲ πὸν κοντὰ ἐρχόμαστε ἐπικοινωνοῦμε, ἀλληλογνωρίζομαστε. Ὁ Γέροντας τοὺς κοιτάς στὰ μάτια, δὲν προσέφυγε βεβαίως σὲ κίπατια. Ἐχομε μία μεγάλη διαφορά, τοὺς λέει, τὴν ἐπεσομένην Πατέρες πολὺ σπουδαῖοι. Σὲ μᾶς βρίσκονται ἀκόμη Ἅγιοι ζῶντες, σὲ σᾶς εἶναι ἀπὸ καιρὸ ἀπόντες. Σᾶς ἀγνοοῦν, ἐπίσης καὶ οἱ κεκοιμημένοι δὲν θαυματουργοῦν πλέον οἱ εὐλογημένοι». (Πηγή: impantokratoros.gr)! Λόγος ἄπλος, ἀλλὰ θεοφωτιστός, πραγματικός κόλαφος γιὰ τοὺς οἰκουμενιστές, οἱ ὁποῖοι προσπαθοῦν ἀνεπιτυχῶς νὰ «συντάξουν» τὸν νεοφανῆ ἅγιο στὸ «στρατόπεδο» τοὺς!

Ἡ ISIS πωλεῖ τὸ χριστιανικὸν αἷμα διὰ τελετουργικὴν χρῆσιν!

ΔΕΝ ΜΠΟΡΕῖ νὰ τὸ χωρέσει ὁ νοὺς τοῦ ἀνθρώπου αὐτὸ ποὺ συμβαίνει στὴν μαρτυρικὴ Συρία ἀπὸ τοὺς «μαχητὲς τοῦ Ἀλλάχ», ποὺ «κοινοῦ μὲς Θεοῦ», σύμφωνα μὲ τοὺς «δικούς» μας οἰκουμενιστές, τοὺς «ἀδελφούς» μας μουσουλμάνους» κατὰ τὸν κ. Βαρθολομαῖο! Στὸ γούλιθε κυκλοφορεῖ ἀποκαλυπτικό βίντεο, τὸ ὁποῖο ἀποκαλύπτει μία ἀπὸ τίς πολλές πιυχές τῶν ἀπειτυχῶν θηριωδιῶν, ποὺ διαπράττει τὸ «Ἰσλαμικὸ Κράτος» εἰς βάρος ἀθῶων Χριστιανῶν: «Στὸ βίντεο αὐτὸ μιλáει μία Ὀρθόδοξη Σύρια Μοναχὴ μὲ ἓνα ἱρλανδὸ δημοσιογράφο (RTE) καὶ τοὺ μιλáει γιὰ ὅλα ὅσα γίνονται ἐκεῖ πέρα. Πῶς στραγγίζουν τὸ αἷμα τῶν ἀποκεφαλισμένων Χριστιανῶν, τὸ ὁποῖο μοσχοπολᾶνε, γιὰ νὰ τὸ χρησιμοποιήσουν σὲ τελετὴ, ὅπου πλένουν τὰ χέρια τους μὲ αὐτό, πιστεύοντας πῶς ἀποτελεῖ σῆματρο εἰσιτήριό γιὰ τὸν (δικὸ τους) "Παράδεισο". Σὲ ἄλλη συνέντευξη εἶπε πῶς εἶχε πληροφορηθεῖ ἀπὸ οἰκογένειες θυμάτων γιὰ τοὺς βιασμούς, τὰ βασανιστήρια, τοὺς φόνους, καὶ τοὺς ἀποκεφαλισμούς, μὲ τὴν ἀποστράγγιση Χριστιανικοῦ αἵματος, τὸ ὁποῖο πωλεῖται στὴν Σαουδικὴ Ἀραβία σὲ φανατικούς πρὸς 100 χιλ. δολάρια ἢ φιδίλι, γιὰ τελετουργικὴ χρῆση» (Μήνυμα ἡλεκτρον. Ταχυδρ.)! Ὑπάρχει σῶφρων ἄνθρωπος, ποὺ ἀμφιβάλλει ὅτι ὁ Ἀλλάχ δὲν εἶναι Θεός; Πῶς ὅ,τι καὶ εἰς αὐτὸν, τὸ κάνει καὶ ὁ Σατανάς; Μήπως κ.κ. οἰκουμενιστὲς ταυτίζετε τὸν ἀληθινὸ Τριδικὸ Θεὸ μὲ τὸ Σατανά, ὅταν διακηρύσσετε ὅτι «τὸν ἴδιο Θεὸ λατρεύομε μὲ τοὺς μουσουλμάνους»;

Ἡ ὕψωσις τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ εἰς τὴν ἀγωνιζομένην Συρίαν!
ΤΟΝ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟ μῆνα, ὅταν ὁλος ὁ Ὀρθόδοξος Κόσμος γιόρταζε τὴν Παγκόσμιο Ὑψωση τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, οἱ γενναῖοι μαχητὲς τῆς ἐλευθερίας στὴ μαρτυρικὴ Συρία γιόρτασαν μὲ τὸ δικὸ τους τρόπο τὴ μεγάλη ἐορτὴ. Ὑψωσαν ἓναν πελώριο Σταυρὸ, γιὰ νὰ δείξουν στοὺς σατανικὴν τοὺς τζιχαντιστές, ἀπὸ ποὺ ἀντλούν τὴ δύναμὴ τοὺς καὶ τὴν ἐλπίδα τῆς τελικῆς νίκης τοὺς! «Ἡ ἐλευθέρωση ἀπὸ τοὺς ἰσλαμίστας Μααλούλα γιόρτασε τὴν ὕψωση τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Γιὰ αὐτὸ ἀντέχει ἀκόμη ἡ Συρία μολοντὶ πολεμᾷ μόνη τῆς ἐναντὶν ὁλόκληρου τοῦ Δυτικοῦ κόσμου. Στὴν ἱστορικὴ Μααλούλα, τὸ ζωντανὸ κεφάλιο τῆς Χριστιανοσύνης, ὅπου ἀκόμη ὁμιλοῦνται τὰ ἀραμαϊκά, πραγματοποιήθηκαν σήμερα ἀρκετές ἐτοιμασίες ἐν ὧν εἰς τῆς αὐριανῆς ἐορτῆς τῆς ὕψωσης τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Εἰμαστε καὶ ἐμεῖς νοερά ὅσο μπορούμε στὸ πλευρὸ τῶν Σύριων, ποὺ ἐξακολουθοῦν νὰ ἀντιστέκονται καὶ εὐχόμαστε ὁ Τιμιος Σταυρὸς νὰ τοὺς δώσει τὴ δύναμὴ ποὺ χρειάζονται μέχρι τὸ τέλος. Οἱ λαμπροὶ ἑορτασμοὶ στὴν χριστιανικὴ πόλη Μααλούλα γιὰ τὴν ἐορτὴ τῆς ὕψωσης τοῦ Τιμίου Σταυροῦ μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσή τῆς φέτος ἀπὸ τίς δυνάμεις τοῦ Ἀσαντ» (Ἰστολ. Ἐλληνοὶ νεά)! Δὲν χρειάζεται νὰ προσθεῖσιν ὅτι περὶ περισσότερο στὸ ἀνωτέρω σχόλιο. Ἐκεῖνὸ πού πρέπει νὰ ποῦμε εἶναι ὅτι τὸ «ἡτήρητο ὅπλο» τοῦ Σταυροῦ δὲ χαρίσει τὴ νίκη στοὺς ἡρωικοὺς μαχητὲς Σύριους Χριστιανούς καὶ θὰ κατασχύνει τόσο τοὺς σατανικὴν τοὺς ἰσλαμιστές, ὅσο καὶ τοὺς συμμάχους τοὺς δυτικούς «χριστιανούς»!

ΜΠΡΟΣΤΑ στὴν πρωτόγνωρη γιὰ τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητας πλημμυρίδα τῶν μεταναστῶν ἀπὸ τὴ Μέση Ἀνατολή καὶ τὴν Ἀφρική στὴν Εὐρώπη, πῆρε θέσε τελικὰ καὶ ὁ «ἀλάθητος» καὶ θλιβερὸς ἡγετισκὸς τοῦ κρατικοῦ δόγματος τοῦ Βατικανοῦ. Βαυκαλισμένοι ὅτι, ὡς «ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Θεοῦ στὴ γῆ», ἔχει λόγο γιὰ ὅλα τὰ προβλήματα τῆς ἀνθρωπότητας, μίλησε καὶ γιὰ τὸ πρόβλημα τῆς μετανάστευσης. Φυσικὰ δὲν στήλησε, ὅπως εἶχε υποχρέωση, τίς κυβερνήσεις τῆς Δύσεως, οἱ ὁποῖες υποστηρίζουν τοὺς «μαχητὲς τοῦ Ἀλλάχ», οἱ ὁποῖοι δημιουργοῦν τίς συνθήκες μετανάστευσης, ἀλλὰ φρόντισε νὰ ἐκμεταλλευθεῖ τὴν περίστασι. Ἐδωσε ἐντολὴ σὲ κάθε παπικὴ «ἐνορία» καὶ μοναστήρι, νὰ φιλοξενεῖ ἀριθμὸ μεταναστῶν, χωρὶς νὰ ἐξετάσει ἂν αὐτοὶ εἶναι ὄντως πρόσφυγες ἢ εἶναι οικονομικοὶ Λαθρομετανάστες! Εἶναι γνωστὸ πῶς, μὰζὶ μὲ τοὺς χριστιανούς Σύριους πρόσφυγες, εἰσέρχονται στὴν Εὐρώπῃ «ἀρμάδες» μουσουλμάνων. Λαθρομεταναστῶν, γιὰ ἓνα καὶ μόνον σκοπὸ: τὴν ἰσλαμοποίηση τῆς Εὐρώπῃς! Μαζὶ τοὺς περνοῦν ἐπικινδύνων τζιχαντιστές, οἱ ὁποῖοι μέλλουν νὰ γίνουν καὶ ὁμάδες κρούσεως» τοῦ Ἰσλάμ στὴν «ἐπιστῇ» Εὐρώπῃ, νὰ δημιουργηθεῖ ὁ νέος στρατὸς τῶν «μαχητῶν τοῦ Ἀλλάχ» στὴν καρδίαν τῆς γῆραιας ἡπείρου! Καὶ τί κάνει ὁ «ἀλάθητος» καὶ ὁ «πρώτος»; σιγοντάρε γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς ἰσλαμοποίησης τῆς Εὐρώπῃς! Ἀναμύβολα, καὶ μὲ τὴ νέα αὐτὴ προκλητικὴ του ἐνέργεια, «παίξει τὸ χαρτί», ὅσον ἐπιδοκῶν, νὰ σβῇ ὁ Χριστιανισμὸς ἀπὸ τὴν Εὐρώπῃ! Δοξάστε τον!

Ὁ Πάπας Φραγκίσκος ἐδέχθη ἐπίσκεψιν «οὐράνιων ὄντων»!
ΑΛΛΟ καὶ τοῦτο! Διαβάσαμε στὸ ἱστολόγιό «Καίσιμη Βάτος» εἶναι ἀληθινὴ τὴν ἀφιερωμένο στοὺς «δικούς» μας Βατικανολόγους οἰκουμενιστές. Πρόκειται γιὰ προχωρημένη «οὐφολογία» τοῦ παπισμοῦ, ἡ ὁποία, ἂν δὲν εἶχε τὸ τραγικὸ στοιχεῖο, δὲ μπορούσε νὰ κυκλοφορήσει ὡς σπαρταριστὸ ἀνέκδοτο! Ὁ «ἀλάθητος» ὅχι μόνον πιστεύει στὰ «οὐφο» καὶ περιμένει «ἐπίθεση» ἀπὸ τοὺς ἐξηγητῶν, ἀλλὰ ἰσχυρίζεται ὅτι τὸν ἐπισκέφθηκαν κιόλας! «Κατὰ τὴ διάρκεια κηρύγματος στὴν πλατεῖα τοῦ Αγίου Πέτρου, τὴν Κυριακὴ, ὁ Πάπας Φραγκίσκος μίλησε γιὰ ἓνα «ἐπικείμενο ΓΕΓΟΝΟΣ» κατὰ τὸ ὁποῖο ἡ γῆ θὰ πλημμυρᾷ ἀπὸ «κόλαση φωτῆς ἀπὸ ψηλὰ» καὶ ζήτησε ἀπὸ τοὺς Χριστιανούς σὲ ὅλο τὸν κόσμον νὰ ἀπαλλάξουν τοὺς ἐαυτοὺς ἀπὸ τὴν ἁμαρτία τῆς ἐπόψεως ἡμέρες καὶ ἑβδομάδες. Μὲ μία

δῆλωση ποὺ δημοσιοποιήθηκε Τρίτῃ πρωὶ ἀπὸ τὸ Βατικανό, ὁ Πάπας Φραγκίσκος, ὁ ὁποῖος εἶχε προγραμματιστεῖ νὰ φτάσει στὴς Ἡνωμένες Πολιτεῖες στὴς 22 Σεπτεμβρίου, ἀνακοίνωσε ὅτι εἶχε δεχθεῖ, πρόσφατα, ἐπισκέψεις «τρεῖς φορὲς ἀπὸ οὐράνια ὄντα» ποὺ, τὸν ἔχουν προειδοποιήσει γιὰ μία «ἐπικείμενη κρίση», ποὺ θὰ μπορούσε νὰ ἔχει ὁλέθριες συνέπειες γιὰ τὴ ζωὴ στὴ γῆ» (Ἰστολ. Καίσιμη Βάτος)! Αὐτὰ γιὰ τὸν ἀρετικὸ παπισμὸ, διότι γιὰ τὴν Ὀρθόδοξη μὰς, δὲν υπάρχουν ἐξηγητῶν, ἀλλὰ ὁσιμότητες δυνάμεις, ὅπως εἶχε περὶ ὁ αἰνιγματὸς Γέροντας Σερραφεῖμ Ρούζι, γιὰ νὰ πλανοῦν τοὺς ἀφελείς στὰ ἐσχατὰ! Ἀπὸ αὐτὰ τὰ «οὐράνια ὄντα» δέχτηκε ἐπίσκεψη ὁ κ. Φραγκίσκος! Βοήθειά του!

«Ἀγιοποισίσεις» «ἀνταρτῶν» Λατινοαμερικανῶν «ἐπισκόπων»!

Ὁ ΠΑΠΑΣ Φραγκίσκος συνεχίζει ἀκάθεκτος νὰ δημιουργεῖ τὸ «προφίλ τοῦ διαφορετικοῦ, ἀπὸ τοὺς προκατόχους». Σὲ αὐτὸ τὸν βοηθεῖ ἡ ἰδιότης τοῦ ἱεροῦ, δηλαδὴ τοῦ ὑποκρίτη, ὁ ὁποῖος μπορεῖ νὰ υποδύεται ὁ, πῶςδήποτε τὸν ἐξυπηρετεῖ. Εἶναι γνωστὴ ἡ χρόνια διαμάχη μετὰ τῶν παπικῶν Λατινοαμερικανῶν «ἐπισκόπων», τῆς «θεολογίας τῆς ἀπελευθέρωσης» καὶ τῆς «Ἁγίας Ἐδρας». Ὅμως «οἱ καιροὶ ἀλλάξαν» καὶ ἀρχισε ἡ «ἀγιοποίηση» τους, γιὰ νὰ δείξει ὅτι ἡ «καθολικὴ ἐκκλησία εἶναι πλέον μὲ τὸ λαόν! Δεῖτε τὴν εἰσηγή: Ὁ ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Σαλβαδόρ Ὁσκαρ Ρομέρο, ἡ κοινωνικὴ στρατηγική του ὁποῖου καὶ στὴ συνέχεια ἡ δολοφονία του τὸ 1980 εἶχαν προκαλέσει σάλο στὴ Λατινικὴ Ἀμερικὴ, ὁποιοποίησε τὸ Σάββατο στὴ διάρκεια τελετῆς, ποὺ πραγματοποιήθηκε στὸ Σαν Σαλβαδόρ ἐνώπιον δεκάδων χιλιάδων πιστῶν ἀπὸ ὁλόκληρο τὸν κόσμον. Ὁ ὑπηρέτης τοῦ Θεοῦ Ὁσκαρ Ἀρονόλφο Ρομέρο Γκαλντμάιερ, ἐπίσκοπος, μάρτυρας, ποιμένας εὐαγγελιστοῦ καὶ πατέρα τῶν φτωχῶν, ἡρωικὸς μάρτυρας τοῦ βασιλείου τοῦ Θεοῦ, βασιλείου τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἀδελφότητος, ἀνακηρύσσεται ὁσιότης, δηλῶσε ὁ καρδινάλιος Ἀντζέλο Ἀμάτο διαβάσαντας μία ἀποστολικὴ ἐπιστολὴ τοῦ παπά Φραγκίσκου» (Πηγή: ΑΠΕ – ΜΠΕ). Μὲ ἄλλα λόγια, ὁ «ἀλάθητος», βλέποντας ὅτι ἡ «βιομηχανία» ἀγιοποιήσεων, καὶ ὅτι τῶν πρώην ἀντιπάλων του «ἀνταρτῶν – ἐπισκόπων», «πουλάει», δὲν διστάει νὰ ἀρχίσει τίς «ἀγιοποιήσεις»! Ἡ θεομπαίξια καὶ ἡ ὑποκρισία σὲ ὅλο τοὺς τὸ «μεγαλειό»!

Ἀποδεκατισμὸς γυναικῶν εἰς τὴν Ἰνδιαν!
Οἱ σύγχρονοι «προσοδευτικοί» κατηγοροῦν τὸν Χριστιανισμό ὅτι δίδεν «ἐμπόστα» τὴν ἀνθρωπότητα, ἐδῶ καὶ δύο χιλιάδες χρόνια στὴν «κακοδαμνία». Μόνον ποὺ δὲν μποροῦν νὰ δούν τὴ φρίκη, ποὺ γίνεται στὴς μὴ χριστιανικές χώρες! Δεῖτε ἓνα δέγμα: «Δύο χιλιάδες θηλικά βρέφη θανατωνοῦνται καθημερινὰ στὴν Ἰνδία τὰ περισσότερα μὲ δαβλῶση ἢ μὲ θανάτωση μολὴς γεννηθῶν, ἐξαιτίας τῆς προτιμίας τῶν Ἰνδῶν στὰ ἀρσενικά βρέφη, δηλῶσε σήμερα ἡ ὑπουργὸς ἀρμόδια γιὰ τίς Γυναικὲς καὶ τὴν Ἀνάπτυξιν τῶν Παιδιῶν. Παρὰ τοὺς νόμους ποὺ ἀπαγορεύουν τίς ἐξετάσεις, γιὰ νὰ διαπιστωθεῖ τὸ φύλο τοῦ ἐμβρύου, οἱ ἐπικλετικές ἀμβλώσεις παραμένουν μία κοινὴ πρακτικὴ σὲ περιοχὲς τῆς Ἰνδίας μὲ ἀπώτελεσμα νὰ ἔχει μειωθεῖ ὁ ἀριθμὸς τῶν θηλυκῶν βρεφῶν σὲ σχέση μὲ τὰ ἀρσενικά. Ἐχομε 2.000 θηλικά βρέφη, ποὺ δολοφονοῦνται καθημερινὰ μέσα στὴ μήτρα. Κάποια εἰσάγονται καὶ τὰ πνίγνουν μὲ τὸ μαξιλάρι», δηλῶσε ἀργὰ χθὲς τὸ βράδυ στὸ εἰδησιογραφικὸ δίκτυο NDTV ἡ Μανέκα Γκάντι. [...] Σὲ ἔρευνα τοῦ 2011, ποὺ δημοσιεύτηκε στὴ βρετανικὴ ἱατρικὴ ἐπιθεώρηση Lancet διαπιστώσαντο ὅτι ἔως καὶ 12 ἐκατομμύρια θηλικά βρέφη στὴν Ἰνδία ἐπέσαν θύματα ἀμβλώσεως τὰ τελευταῖα 30 χρόνια» (Ἰστολ. ΕΘΝΟΣ)! Τὸ ἔχομε ξαναγράψει καὶ τὸ ἐπαναλαμβάνομε: Ἡναίκες, δοξολογῶντες ἀσέμνα τὸ Θεό, ποὺ γεννιῶνθαί τους ἀπὸ τὴν ἁμαρτία τῆς ἐπόψεως ἡμέρες καὶ ἑβδομάδες. Μὲ μία

ὉΘΕΟΔΟΣΟΣ ΤΥΠΟΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Στὶς 9 Ὀκτωβρίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τὴν μνήμην τοῦ ὁσίου Ἀνδρονικοῦ καὶ τῆς ὁσίας Ἀθανασίας τῆς συμβίβης του. Ὁ ὁσιος Ἀνδρόνικος καταγόταν ἀπὸ τὴν Ἀντιόχεια, ἔζησε τὸν ἑκτὸ αἰῶνα καὶ ἦταν πλούσιος τόσο στὰ πνευματικὰ ὅσο καὶ στὰ υλικά ἀγαθὰ. Νυμφεύθηκε τὴν Ἀθανασία μὲ τὴν ὁποία ἀπέκτησαν δύο παιδιά, μετὰ δὲ τὴν γέννησιν τοὺς ζῶσαν μὲ σωφροσύνη καὶ προσευχῇ. Ὅταν τὰ παιδιά ἔγιναν δώδεκα χρόνων, γιὰ λόγους ποὺ ὁ Κύριος γνώριζε, κοιμήθηκαν, γεγονός ποὺ ἄψπρε ὑπέρμετρα τὴν ἁγία Ἀθανασία. Ὅμως μετὰ ἀπὸ θεῖο ὄραμα οἱ δύο ἅγιοι, ἀφοῦ μοίρασαν τὰ ὑπάρχοντά τους καὶ ἀφοῦ προσκύνησαν τοὺς Ἁγίους Τόπους κατέληξαν στὸν ἄββα Δανιὴλ στὴν Αἴγυπτο, ὁ ὁποῖος τὴν μὲν Ἀθανασία ἐστελεῖ σὲ γυναικεῖο μοναστήρι τὸν δὲ Ἀνδρόνικο τὸν κράτησε κοντὰ του. Αφοῦ πέρασαν δώδεκα χρόνια ὁ ἅγιος Ἀνδρόνικος πῆγε νὰ προσκυνήσῃ τὰ Ἱεροσόλυμα, ὅπου στὸν δρόμῳ συνάντησε τὴν ἁγία Ἀθανασία, ἡ ὁποία εἶχε μετονομασθεῖ σὲ Ἀθανάσιος καὶ ἦταν ἀγνώριστη λόγω τῆς ἀσκήσης. Ἡ ἁγία ὅμως ἂν καὶ τὸν ἀναγνώρισε δὲν ἀποκάλυψε τὴν ταυτότητά της. Ἔτσι οἱ δύο ἅγιοι ἀφοῦ προσκύνησαν ἀποφάσισαν μὲ τὴν εὐλογία τοῦ ἁββά Δανιὴλ νὰ συγκατοικήσουν ἐν σιωπῇ στὸ ἴδιο κελλί. Μετὰ ἀπὸ δώδεκα χρόνια ἡ ἁγία Ἀθανασία ἀσθένεισε καὶ κοιμήθηκε, ἀφοῦ πρώτα ἄφησε μήνυμα στὸν ἁββά Δανιὴλ, ὅπου τοῦ ἀποκάλυπτε τὸ μυστικὸ της. Ὁ ἁββάς Δανιὴλ μάζεψε ὅλους τοὺς μοναχοὺς τῆς ἐρήμου καὶ ἔθαψαν μὲ μεγάλες τιμὲς τὴν ἁγία Ἀθανασία. Ὁ Ἅγιος Ἀνδρόνικος ἀφοῦ παρέμεινε στὸ ἴδιο κελλί γιὰ λίγο χρόνῳ ἀκολούθησε τὴν ἁγία Ἀθανασία στὴν οὐράνια Βασιλεία· ὁ δὲ ἁββάς Δανιὴλ τὸν ἐνταφίσαε μαζί μὲ τὸν συναγνώριστὴ του, τὴν ὁσία Ἀθανασία.

Ὁ Ἐθάρης τῆς Μητροπολὶτῆς Τραπεζοῦντος Χρύσανθος...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ἀκόλουθο: «Ὑπόμνημα ὑποβλήθην εἰς τὴν Συνδιάσκεψιν τῆς Εἰρήνης ὑπὸ τῆς Α.Σ. τοῦ Μητροπολίτου Τραπεζοῦντος κ. Χρυσάνθου πρὸς τὰ μέλη τῆς Συνδιάσκεψης τῆς Εἰρήνης.

Ἐρχομίστοι, Ἀρκετὰ ὑπόμνηματα ὑπεβλήθησαν εἰς τὴν Συνδιάσκεψιν τῆς Εἰρήνης ἐπὶ τοῦ ζητήματος τοῦ Πόντου. Ἐν τοῖσις, ἐμπέμπεται μοι, νὰ προσθέσω καὶ τὸ ἐπόμενον, ὅπερ βασίζεται ἐπὶ ὁδομαρτυρητῶν γεγονότων καὶ ἐνγράφων, τὴν κρίση εἰς αὐτὰς, τῶν ὁποίων θὰ εἶναι καθήκον νὰ λάβωσι σοβαρὰς ἀποφάσεις, ἀφωρῶσαι τὴν ἀποκατάστασιν τῆς παγκοσμίου εἰρήνης.

Ἡ περιφέρεια τοῦ Πόντου περιλαμβάνει τὸ Βιλαέτιον τῆς Τραπεζοῦντος, μέρος τοῦ Βιλαετίου τῆς Σεβαστείας –τὰ Σαντάκια Καρα-Χισάρ καὶ Ἀμασειας· καὶ μικρὸν μέρος τοῦ Βιλαετίου τῆς Καστανιῶνης –τὸ Σαντάκιον τῆς Σινώπης. Κατοικεῖται ἀπὸ 500.000 καὶ πλέον Ἑλλήνας, εἰς οὓς δέον νὰ προστεθῶσι καὶ 250.000 Ἑλλήνες, ὅπνες κατοικεῖται ἀπὸ τὸ 1800 εἰς τὴν Νότιον Ρωσίαν καὶ τὸν Καυκάσον, ἢν ἀπαλλοτρίωσιν τῆς κακῆς διοικήσεως τῶν Τούρκων. Οὗτοι, οἱ 250.000 Ἑλλήνες μετ' ἁγυνίας ἀναμένονσι τὴν ἀπελευθέρωσιν καὶ τῆς Ἁγίας Ἐδρας». Ὅμως «οἱ καιροὶ ἀλλάξαν» καὶ ἀρχισε ἡ «ἀγιοποίηση» τους, γιὰ νὰ δείξει ὅτι ἡ «καθολικὴ ἐκκλησία εἶναι πλέον μὲ τὸ λαόν! Δεῖτε τὴν εἰσηγή: Ὁ ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Σαλβαδόρ Ὁσκαρ Ρομέρο, ἡ κοινωνικὴ στρατηγική του ὁποῖου καὶ στὴ συνέχεια ἡ δολοφονία του τὸ 1980 εἶχαν προκαλέσει σάλο στὴ Λατινικὴ Ἀμερικὴ, ὁποιοποίησε τὸ Σάββατο στὴ διάρκεια τελετῆς, ποὺ πραγματοποιήθηκε στὸ Σαν Σαλβαδόρ ἐνώπιον δεκάδων χιλιάδων πιστῶν ἀπὸ ὁλόκληρο τὸν κόσμον. Ὁ ὑπηρέτης τοῦ Θεοῦ Ὁσκαρ Ἀρονόλφο Ρομέρο Γκαλντμάιερ, ἐπίσκοπος, μάρτυρας, ποιμένας εὐαγγελιστοῦ καὶ πατέρα τῶν φτωχῶν, ἡρωικὸς μάρτυρας τοῦ βασιλείου τοῦ Θεοῦ, βασιλείου τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἀδελφότητος, ἀνακηρύσσεται ὁσιότης, δηλῶσε ὁ καρδινάλιος Ἀντζέλο Ἀμάτο διαβάσαντας μία ἀποστολικὴ ἐπιστολὴ τοῦ παπά Φραγκίσκου» (Πηγή: ΑΠΕ – ΜΠΕ). Μὲ ἄλλα λόγια, ὁ «ἀλάθητος», βλέποντας ὅτι ἡ «βιομηχανία» ἀγιοποιήσεων, καὶ ὅτι τῶν πρώην ἀντιπάλων του «ἀνταρτῶν – ἐπισκόπων», «πουλάει», δὲν διστάει νὰ ἀρχίσει τίς «ἀγιοποιήσεις»! Ἡ θεομπαίξια καὶ ἡ ὑποκρισία σὲ ὅλο τοὺς τὸ «μεγαλειό»!

Τὸ σααλμένο, ἦτοι ἡ ἐπίσημος στατιστικὴ τοῦ ἔτους 1908, εἰς τὸ Βιλαέτιον Τραπεζοῦντος ἀνεβίβαζε τὸν ἑλληνικὸν πληθυσμὸν εἰς 500.000 μόνον εἰς αὐτὸ τὸ Βιλαέτιον.

Τὸ 1912 ἡ φιλελευθέρια κυβερνήσις τοῦ Σιμῆ-Πασά, κατόπιν ἐπισημοῦ συμφωνίας μετὰ τῶν Πατριαρχείων, ἔδωκεν ἐπὶ τὰ βουλευτικὰ ἔδρας εἰς τοὺς Ἑλλήνας τοῦ Πόντου, ἐξ ὧν τρεῖς εἰς τὴν Περιφέρειαν Τραπεζοῦντος, δύο εἰς τὴν τῆς Σαμψούντος καὶ ἓνα μίαν εἰς τῆς περιφέρειας Καρα-Χισάρ καὶ Σινώπης. Οὗτω, ἡ κυβερνήσις τοῦ Κιμῆ-Πασά ἐπισημῶς ἀνεγνώρισεν ὅτι ὑπῆρχον 700.000 Ἑλλήνες ἐν Πόντῳ, δεδομένου ὅτι, κατὰ τοὺς Τουρκικοὺς ἐκλογικοὺς νόμους, ἐπὶ 100.000 κατοίκων ἐξελέγετο εἰς βουλευτικὴς τῆς τοῦρκικῆς βουλῆς. Προσέτι, καὶ αὐτὴ ἡ Κυβέρνησις τῶν Νεοτούρκων, ἠγνηκόσθη νὰ παραχωρήσῃ τέσσαρας βουλευτικὰς ἔδρας εἰς τοὺς Ἑλλήνας τοῦ Πόντου, δύο εἰς τὴν Τραπεζοῦντα καὶ ἓνα μίαν ἐν Καρα-Χισάρ καὶ Σαμψούντι –ἀναγινώσκουσα, ἐκούσα, ἀκουσα, τὴν ἀριθμητικὴν σπουδαιότητα τῶν Ποντίων.

Βασίζοντο ἐπὶ τῶν διαφορῶν κατὰ τὸν χρόνον τῆς προελάσεως τῶν Ρωσικῶν στρατευμάτων κατὰ τῆς Τραπεζοῦντος, δύο ἡμέρας πρὸ τῆς εἰσόδου αὐτῶν, ὁ Τσεμάλ Ἀζμὴ μπεῖς, Τούρκος γενικός διοικητὴς τοῦ Βιλαετίου, μοι ἐστειλεν ἐπιστολὴν, δι' ἣς παρέδιδε τὴν ἀρχὴν εἰς ἐμεῖ, καὶ εἰς Συμβούλιον ἐκ τριῶν Ἑλλήνων κατοίκων, τῶν κ.κ. Γεωργίου Φωτιστοπούλου, Παρασκευᾶ Γραμματικοπούλου καὶ Γεωργίου Κογκλιάνου. Δίδων μοι τὴν πληρεξουσιότητα ταῦτα τὴν ὁ Βαλὴς εἶπε: «Ἀπὸ τοὺς Ἑλλήνας ἐλάβοντες τὴν χώραν ταύτην, εἰς αὐτοὺς ἐπιστρέφοντες αὐτὴν σήμερον. Παραδίδοντες ἐπὶ σὲ εἰς υμᾶς τὰς ἐκκλησίας, τὰς ὁποίας μετετρέψαμεν εἰς τζαμιά. Μετατρέψατε αὐτὰς πάλιν εἰς Ἐκκλησίας, ἐὰν θεωρήτε τοῦτο εὐλογον». Ἐν ταῖσις ἐκρίνα καλῶτερον νὰ μὴ πράξω τοῦτο, ἔχων ὑπ' ὄψιν μου τὴν κατασχίσιν τῶν παθῶν. Κατὰ τὴν ὥραν τῶν διαπραγματεύσεων τοὺς παραδόντες τῆς πόλεως εἰς τοὺς Ρώσους, ἐζήτησα τὴν βοήθειαν τοῦ κ. Χέιζερ, Προέστου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ὅστις ἀνέλαβεν, ἐν ὀνόματι τῆς προσωρινῆς κυβερνήσεως τῆς ἐπαρχίας, μετ' ἑνὸς πληρεξουσίου, ἀντιπροσωπεύοντος τὴν κυβερνήσιν, τίς διαπραγματεύσεις διὰ τὴν παραδόντων τῆς περιφέρειας τῆς Τραπεζοῦντος εἰς τοὺς Ρώσους. Ὁ διοικητὴς τῶν Ρωσικῶν στρατευμάτων στρατηγὸς Λιάχωφ, ἐπέκυρωσε τὸν διορισμὸν μου, εἰς διοικήτορα. Τῇ συγκαταθέσει τοῦ στρατηγοῦ προέβην εἰς τὰ ἀπαίσιμα διαβήματα πρὸς ἐνέργειαν τῶν δημοτικῶν ἐκλογῶν, ἐξ ὧν προήλθε δημοκρατικὸν Συμβούλιον μετὰ σημαντικῆς ἑλληνικῆς πλειοψηφίας.

Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς Ρωσικῆς κατοχῆς, οὐδὲν μέτρον σχετι-

ζόμενον πρὸς τὸν ἐνόπτιον πληθυσμὸν ἐλήφθη χωρὶς νὰ ἐρωτηθῇ ἐπισημῶς ὑπὸ τῆς Ρωσικῆς κυβερνήσεως. Ὅταν δὲ ἡ Ρωσία ἐξέληκτο εἰς Ἰμπολαεβίκους, ἐξηκολούθησαν ν' ἀναγνωρίσῃ τὴν αὐθεντικότητα τῆς θέσεως μου, καὶ νὰ ἔχωσιν ἐμπιστοσύνην εἰς τὸ ἑλληνικὸν στοιχεῖον. Ἐζήτησαν ἐπιμύνην παρ' ἐμοῦ νὰ λάβω θέσιν εἰς τὰ Σοβιέτ, ἐν οἷς παρεκαθήμεν συχνάκις, φροντίζων, διὰ μετριοφρονος πολιτικῆς, νὰ σώσω τὴν χώραν ἐκ τῶν ἐπεισοδίων τῶν Ἰμπολαεβίκων. Κατὰ τὴν αὐτὴν περιόδον ὁ συνταγματάρχης Σαρντινέ, μὲ ἔγραψε ἐκ μέρους τῶν Συμμάχων Κυβερνήσεων, ζητῶν ὅπως σχηματίσῃ συνταγμὰ ἐκ Ποντίων, ἀναγνωρίσων, οὕτω, τὴν ἐπιτροπὴν καὶ σπουδαιότητα τοῦ ἑλληνικοῦ στοιχείου ἐν τῷ Πόντῳ.

Καὶ κατὰ τὸ διάστημα τῆς Ρωσικῆς κατοχῆς, καὶ κατὰ τὰς περιόδους, καθ' ἣς ἡ χώρα ἔμεινε ἀνεῦ στρατοῦ κατοχῆς, οἱ διαφοροὶ πληθυσμοὶ, ἀνεξαρτήτως, οὐδέποτε ἔπαυσαν ἀναγνωρίζοντες ἐμεῖ, καὶ τοὺς συναγνώρις μου, εἰς τὰς νομίμως καθοριστικὰς ἀρχὰς τ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ «ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΕΝΩΣΕΩΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ»

Συναντήσεις αντιπροσωπίας της Π.Ε.Θ. διά τό μάθημα τών Θρησκευτικῶν

**Συνάντησις
ἀντιπροσωπίας τῆς ΠΕΘ
μέ τόν Ἀρχιεπίσκοπον
Ἀθηνῶν καί Πάσης Ἑλλάδος**

Τήν 29ην Σεπτεμβρίου ἐξεδόθησαν ὑπό τῆς Πανελληνίου Ἐνώσεως Θεολόγων (Π.Ε.Θ.) τὰ ἀκόλουθα δελτία τύπου:

Τήν Τρίτη 29 Σεπτεμβρίου 2015, ἀντιπροσωπία τῆς ΠΕΘ ἀποτελούμενη ἀπό τόν Δρ Θεολογίας κ. Κωνσταντῖνο Σπαλιώρα, Πρόεδρο τοῦ ΔΣ τῆς ΠΕΘ, τόν Ἀναπλ. Καθηγητῆ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ ΕΚΠΑ, κ. Θωμά Ἰωαννίδη, Ἀντιπρόεδρο τοῦ ΔΣ τῆς ΠΕΘ, τόν κ. Παναγιώτη Τσαγκάρη, ΜΑ Θεολογίας, Γενικό Γραμματέα τοῦ ΔΣ τῆς ΠΕΘ, τόν

Δρ Θεολογίας Δημήτριο Βογιατζή, μέλος τῆς Ἐπιτροπῆς Παιδείας τῆς ΠΕΘ, τῇ Δρ Θεολογίας κ. Ἰωάννα Κομνηνοῦ, μέλος τῆς Ἐπιτροπῆς Παιδείας τῆς ΠΕΘ καί τῇ Δικηγόρῳ καί ἐκπαιδευτικῷ, κ. Γεωργία Κουκέα, ἐκ τών Νομικῶν Συμβούλων τῆς ΠΕΘ, συναντήθηκαν, στήν Ἱερά Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀθηνῶν, μέ τόν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καί Πάσης Ἑλλάδος, κ. Ἱερώνυμο.

Τό κύριο θέμα τῆς συνάντησης ἦταν οἱ ἀνακοινώσεις τῆς Ἀναπλ. Ὑπουργοῦ Παιδείας, κ. Σίος Ἀναγνωστατοῦλου, γιά τίς ἀπαιλλαγές τῶν μαθητῶν ἀπό τό μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν. Τά μέλη τῆς ΠΕΘ ἐξέφρασαν τίς ἐγκρίσεις εὐχαρίστησι καί τῇ μεγάλῃ ἱκανοποίηση τῶν Θεολόγων γιά τήν

ἀμεση, καίρια καί ἀποτελεσματική παρέμβαση τῆς Ἐκκλησίας, διά στόματος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῆς, μέ τή διαφύλαξη τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν ὡς υποχρεωτικοῦ μαθήματος τοῦ Ἀναλυτικοῦ Προγράμματος.

Στό πλαίσιο αὐτό συζητήθηκε ἡ συνταγματική ὑποχρέωση τῶν ὀρθοδόξων μαθητῶν νά φοιτοῦν στό μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν καθῶς καί ἡ ἀνυσυχία γιά τυχόν ἀλλαγῇ τῆς ἰσχύουσας ἀπό τόν Ἰανουάριο τοῦ 2015 Ὑπουργικῆς Ἐγκυκλίου, πού ἀφορᾷ στίς ἀπαιλλαγές, ἡ ὅποια κατά ἀρίστο, δίκαιο καί ἀνεξίθρησκο τρόπο ρυθμίζει τὰ θέματα αὐτά, ἐτσι ὥστε νά γίνεται νόμιμη χρήση ὅσων πραγματικά δικαιούνται ἀπαιλλαγῆς καί μὴ ὑπάρχουν δυνατότητες καταχρήσεως καί παραβιάσεως τῆς ἰσονομίας τῶν μαθητῶν.

Συζητήθηκε, ἐπίσης, σέ πνεῦμα ὁμοψυχίας καί ὁμοφωνίας, τό θέμα τῆς βελτιώσεως τῆς διδασκαλίας τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν στό πλαίσιο τοῦ Συντάγματος καί τῶν Νόμων, ἐτσι ὥστε νά παραμένει σύγχρονο, ἀνοικτό καί χριστοκεντρικό, λαμβάνοντας ὑπόψη τίς ψυχρωματικές ἀνάγκες καί τὰ προβλήματα τῶν παιδιῶν καί τῶν ἐφήβων καί ἐμπνέοντας –σέ καιρούς χαλεποῦς πνευματικά- τήν πίστη, τήν ἀγάπη καί τήν ἐλπίδα.

Τά μέλη τῆς ΠΕΘ, τέλος, ζήτησαν ἐκ μέρους ὁλων τῶν Θεολόγων καί ἔλαβαν τήν εὐλογία τοῦ Ἀρχιεπισκόπου γιά τή συνέχιση τοῦ ἔργου τοῦ ΔΣ τῆς ΠΕΘ.

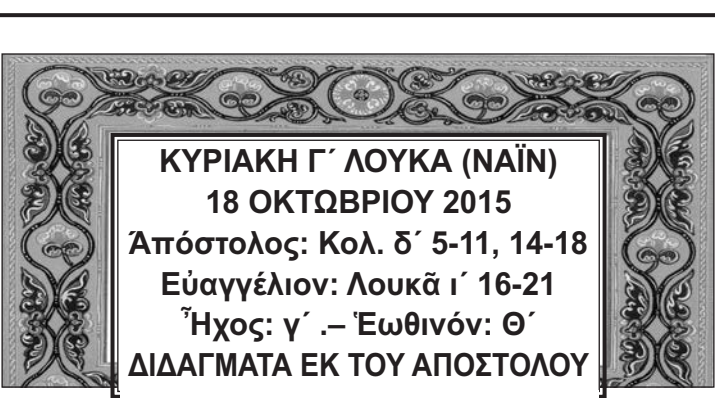
**Συνάντησις
ἀντιπροσωπίας τῆς ΠΕΘ
μέ τό ΔΣ τῆς ΟΛΜΕ**

Τήν Τρίτη 29 Σεπτεμβρίου 2015, ἀντιπροσωπία τῆς ΠΕΘ ἀποτελούμενη ἀπό τόν Δρ Θεολογίας κ. Κωνσταντῖνο Σπαλιώρα, Πρόεδρο τοῦ ΔΣ τῆς ΠΕΘ, τόν Ἀναπλ. Καθηγητῆ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ ΕΚΠΑ, κ. Θωμά Ἰωαννίδη, Ἀντιπρόεδρο τοῦ ΔΣ τῆς ΠΕΘ, τόν κ. Παναγιώτη Τσαγκάρη, ΜΑ Θεολογίας, Γενικό Γραμματέα τοῦ ΔΣ τῆς ΠΕΘ, τόν Δρ Θεολογίας κ. Δημήτριο Βογιατζή, μέλος τῆς Ἐπιτροπῆς Παιδείας τῆς ΠΕΘ καί τῇ Δρ Θεολογίας κ. Ἰωάννα Κομνηνοῦ, μέλος τῆς Ἐπιτροπῆς Παιδείας τῆς ΠΕΘ, συναντήθηκε, μέ τό ΔΣ τῆς ΟΛΜΕ τήν ὥρα πού συνεδρίαζε γιά τό θέμα πού δημιουργήθηκε ἀπό τίς ἀνακοινώσεις τῆς ΠΕΘ, κατά τήν 25η Σεπτεμβρίου 2015 γιά τό ζήτημα τῶν ἀπαιλλαγῶν ἀπό τό μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν.

Κατά τή διάρκεια τῆς συνάντησης, ἐκφράστηκε ἡ ἐντόνη δυσανεξία τῆς ΠΕΘ γιά ἀποφάσεις πού λαμβάνονται χωρίς καμία συνεργασία καί ἐπικοινωνία μέ τοὺς ἄμεσα ἐνδιαφερόμενους κλάδους τῶν ἐκπαιδευτικῶν, θέτοντας εὐθέως θέμα ὑπερήβασης τοῦ θεσμικοῦ ρόλου μελῶν τοῦ ΔΣ τῆς ΟΛΜΕ. Ἰδιαίτερα τόνιστηκε ἀπό τοὺς ἐκπαιδευτικούς τῆς ΠΕΘ ὅτι ἡ παραπάνω στάση τοῦ ΔΣ καλλιεργᾷ τήν πιθανότητα διατάραξης τῶν ἀρμονικῶν σχέσεων, οἱ ὁποῖες εἶναι ἀνάγκη νά ὑπάρχουν μεταξύ τῆς ΟΛΜΕ καί τῶν κλάδων τῶν ἐκπαιδευτικῶν γιά τήν ἐπίλυση τῶν μεγάλων καί σημαντικῶν προβλημάτων τῆς ἐκπαίδευσης.

Κατά τή συνάντηση διευκρινίστηκε ὅτι ἡ ὥς ἂν ἐπίμαχη ἀπόφαση ἐλήφθη μέ ἰσχνή πλειοψηφία καί ὅτι δέν ἐξεφράζε ὅλα τὰ μέλη τοῦ ΔΣ τῆς ΟΛΜΕ. Μάλιστα, ἀπό μία συνδικαλιστική παράταξη, ἐγκυρίστηκε στήν ἀντιπροσωπία τῆς ΠΕΘ καί σχετική ἀνακοίνωσή τῆς, ὅπου μέ ἐγκάθαρο τρόπο ἐκφραζοῦν ἡ ριζική ἀντίθεση μέ τήν ἀπόφαση μελῶν τοῦ ΔΣ τῆς ΟΛΜΕ γιά τίς ἀπαιλλαγές, διότι μέ αὐτήν ζητεῖται, στήν οὐσία, ἀπό τήν Ἀναπλ. Ὑπουργοῦ Παιδείας νά παρανομήσουν σέ βάρος τοῦ κλάδου τῶν Θεολόγων ἀλλά καί τῶν μαθητῶν ἐφόσον μέ ἄλληλ δῆλωσή τους ἀποχωροῦν ἀπό ὑποχρεωτικό μάθημα.

Αἰτήμα τῆς ΠΕΘ πρὸς τό ΔΣ τῆς ΟΛΜΕ ὑπῆρξε ἡ ἀποκατάσταση τῆς ἐμπιστοσύνης καί τῆς συνεργασίας γιά ὅλα τὰ ζητήματα πού ἀφοροῦν στόν κλάδο τῶν Θεολόγων καί τῶν ἐκπαιδευτικῶν γενικότερα.

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΛΟΥΚΑ (ΝΑΪΝ)
18 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2015
Ἀπόστολος: Κολ. δ' 5-11, 14-18
Εὐαγγέλιον: Λουκᾶ ι' 16-21
Ἦχος: Υ΄ – Ἑωθινόν: Θ΄
ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

“ἀσπάζεταις ὑμᾶς Λουκᾶς ὁ ἱατρὸς ὁ ἀγαπητός”
Ἡ φράσις πού ὑπάρχει ὡς ἐπικεφαλίδα εἶναι καταγεγραμμένη ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Ἀπ. Παῦλο στήν Πρὸς Κολασσαεῖς Ἐπιστολή.

Ἀναφέρεται στὸν ἀγαπημένο του μαθητῇ, στὸν ὁποῖο χάρισε τὴν ἱατρικὴ του, τὴν φίλα του καὶ τὴν πέντα του. Σὲ αὐτὸν πού ἐγράφε τὴν ἱστορίαν τῆς πρώτης Χριστιανικῆς καὶ ἐκίρυνε καὶ ἐπέγραψε τὴν πίστη του καὶ τὴν ἀγάπην του πρὸς τὸν Ἰησοῦ μετ' ὁ αὐτοῦ τοῦ αἵμα. Καὶ ἐπειδὴ τὸ Ἀπ. Ἀνάγνωσμα εἶναι ἀφιερωμένο στὸν Ἀπόστολο καὶ Εὐαγγελιστὴ Λουκᾶ, γι' αὐτὸ καὶ θὰ ἀναφερθοῦμε στὸ τιμημένο αὐτὸ πρόσωπο, πού τὸν ἴσα πρόσφερε στὴν Ἐκκλησίαν μας.

Πατριὰ του ἦταν ἡ Ἀντιόχεια ἡ Μεγάλη. Ἀπὸ ἐκεῖ ἐξέκρινε ὁ Λουκᾶς μὲ φλόγα γιὰ μᾶθηση καὶ δίψα ἀληθείας. Στὰ πανεπιστήμια τῆς ἐποχῆς του καὶ ἰδιαίτερως τῆς Ταρσοῦ, σπούδασε φιλοσοφία καὶ ἱατρικὴ. Ἔτσι καθίσταται γνωστός ὡς “Λουκᾶς ὁ ἱατρὸς”. Ἐπίσης ἀποκαλύπτεται ὅτι εἶναι ζωγράφος, τόσο τοῦ λόγου, ὅσο καὶ τοῦ χρωστήρος, μὲ ἐξαιρετο τάλαντο ἱστορικοῦ καὶ ἀρίστη φιλολογικὴ κατάρτιση.

Ἀποτελεῖ δὲ τιμὴ μοναδική γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τοὺς ὅπου γῆς Ἑλληνες Ὀρθόδοξος Χριστιανὸς ὅτι τὰ ἀριστουργηματικὰ γιὰ τὴν παγκόσμια φιλολόγη ἀργα του, τὸ θεσπώντερο δηλαδὴ τρίτο Εὐαγγέλιο καὶ τὸ Βιβλίο τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων, εἶναι γραμμένα στὴν τέλεια Ἑλληνικὴ μας γλῶσσα. Βεβαίως, τὸ θέμα εἶναι πόσο πιστοὶ ἐντροπὸν στὰ ἱερά αὐτὰ κείμενα πού διασφαλίζει ἡ Ἐκκλησία μας καὶ κατὰ πόσο προσαρμόζουμε τὴν ζωὴ μας, πού κατῆλθεν τόσο πεζή, στὰ κείμενα αὐτὰ πού κατοπτρίζουν τὴν φλογερὴ ἀγάπην τῶν ἀδελφῶν μας τῆς πρώτης Ἐκκλησίας.

Σὲ αὐτὰ δηλαδὴ τὸν τόσο ἀριστοτεχνικὰ καταγράφει ὁ κάλαμος τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελιστοῦ, ἀλλὰ καὶ στίς ἀποστολικές του ἀρετές, πού χαρακτηρίζουν τὴν προσωπικότητά του.

Ὡτωσδήποτε, ἡ πρώτη καὶ βασικὴ ἀρετὴ μὲ τὴν ὁποία καὶ μᾶς παραδειγματίζει, εἶναι ἡ ταπεινοφροσύνη του. Δὲν ὑπερηφανεύθηκε γιὰ τὴν ἱατρικὴς του γνῶσιν, Ἀντιθέτως, γίνεται μαθητῆς καὶ συνέκδημος τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἑθνῶν.

Αὐτὴ ἡ ταπεινοφροσύνη του φαίνεται ἐπίσης καὶ ἀπὸ τὸ ὅτι δὲν προβάλλει ποτε τὸν ἑαυτό του. Εἶναι χαρακτηριστικὸ ὅτι, ἐνὶ καταγράφῃ γεγονότα καὶ περιστατικὰ τῆς ζωῆς τοῦ Κυρίου πού τὰ ἀκούσε ἀπὸ τὴν τῆς τῆς Θεοτόκῃ, ἐνὶ περιέσεως διδασκαλίαις καὶ παραβολαῖς τοῦ Ἰησοῦ, πού δὲν ὑπάρχουν στὰ ἄλλα Εὐαγγέλια, ἐν τούτοις, οὐτε ἓνας ὑπανιγνὸς δὲν ὑπάρχει στὰ κείμενά του γιὰ τὸν ἑαυτό του ἢ τὴν ἐδικωότητά του ὡς ἱατροῦ.

Ὅσο καὶ ἂν ἐρευνήσῃ κανεὶς δὲν θὰ συναντήσῃ οὔτε ἑστω μία ἀναφορά στὸν ἑαυτό του, ἢ ἑστω καὶ τὴν ἐλάχιστη περιουτολογία.

Ἀλλὰ καὶ ὅταν χρειάσθηκε στίς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων νά περιγράψῃ περιστάτικα στὰ ὁποῖα ἦταν καὶ ὁ ἴδιος παρών, ἀκόμη καὶ στίς περιπτώσεις αὐτὲς γράφει κατὰ τρόπο γενικό καὶ ἀόριστο. Ἔτσι λοιπὸν μᾶς υποδεικνύει, ὅχι μὲ τὸν λόγο, ἀλλὰ ἐπὶ πλείον διὰ τοῦ παραδείγματος του, τὴν ἀξία τῆς ταπεινώσεως, πού ἀποτελεῖ τὸ θεμέλιο, τὴν σκεπὴ καὶ τὸ συνεκτικὸ ὕλικό καὶ τὸ συγκρότημα τῆς οἰκοδομῆς τῆς πίστεως. Μᾶς ὑπενθυμίζει ἐπίσης ὅτι χωρὶς αὐτὴ ὁ Χριστιανισμὸς καταπὰ ἁπλῶς μία ζῆρὴ γνῶσιν πού, ὅχι μόνον δὲν προσφέρει τίποτε στὸν κατέχοντα καὶ στοὺς ἄλλους, ἀλλὰ ἀντιθέτως ὅσοι ἰσχυρίζονται χωρὶς νὰ κατέχουν τὸ θεμέλιο ὅτι ἀνήκουν στίς τάξεις Του, τελικῶς καταφέρνουν νὰ προσφέρουν τὴν χειρότερη ὑπηρεσίαν στήν Ἐκκλησίαν καὶ γενικῶς στὸ σύνολο τῆς Κοινωνίας.

Μία ἐπίσης ἀκόμα ἀρετὴ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ, πού λάμπει καὶ παραδειγματίζει, εἶναι τὸ ἔμπρακτο ἐνδιαφέρον του γιὰ τοὺς ἄλλους. Τὴν ἱατρικὴ ἐπιστήμην, πού γνώριζε, τὴν ἐξάσκησε μὲ διάθεσιν ἀγαπητικὴ καὶ ἰδίως στὸν Ἀπόστολο Παῦλο. Γιά πολλοὺς λόγους, ὁ μέγας Ἀπόστολος, ἀλλὰ κυρίως γιὰ τὴν προσφορά του αὐτὴ τὴν ἱατρικὴ, τὸν ὀνομάζει καὶ “ἱατρὸν”, ἀλλὰ καὶ “ἀγαπητὸν”. Ἐπειὶ λεχθεὶ καὶ εἶναι ἀληθές ὅτι καὶ τίποτε ἄλλο ἔάν δὲν εἶχε κάμει ὁ Ἀπόστολος Λουκᾶς, καὶ μόνον τὸ ἐνδιαφέρειν του ἀπὸ ἱατρικῆς πλεονείας γιὰ τὸν Ἀπόστολο τῶν Ἑθνῶν, πού ὑπέφερε ἀπὸ τὸν φοβερὸ “σκόλοπα” (Β΄ Κορινθ. ιβ΄ 7), θὰ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ τοῦ χάρισι τὴν μεγαλύτερα δόξα καὶ τὴν πλουσιωτέρα εὐλογία. Ἀλλὰ καὶ ὅταν οἱ ἄλλοι θὰ ἐγκαταλείψουν τὸν δέσμο γιὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ Ἀποστόλου, ἐκείνος, μὲ κάποιο παράπονο γιὰ τοὺς ἄλλους ἀλλὰ μὲ συγκίνηση καὶ εὐγνωμοσύνη, θὰ γράφει φυλακισμένος ἀπὸ τὴν Ρώμην: “...Λουκᾶς ἐστὶ μόνος μετ' ἐμοῦ” (Β΄ Τιμ. δ' 11). Καὶ δίχως ἀμφιβολία, ἀπαιτεῖται νὰ ὑπάρχουν ἀποθέματα ἀγάπης, ἱεροῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ προσημομασίας ἀκόμη καὶ γι' αὐτὸν τὸν θάνατο, ὅταν κάποιος ἀποφασίζει ἐνεκεν ἀληθείας νὰ παραμείνῃ μόνος. Κατὰ κόσμον μόνος, ἀλλὰ πάντοτε ἐνωμένος μὲ τὸν Μοναδικὸν Νικητὴν τοῦ θανάτου.

Ναί, ἡ ζωὴ τοῦ ἐνδόξου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ, ὑπῆρξε συνδυασμὸς ἀρίστος μαρτυρίας τῆς Χάριτος καὶ δράσεως, κἄτω πάλιν τὴν πατρικὴ σκεπὴν τοῦ Αἰετοῦ τῆς Οἰκουμένης. Φαντάζεσθε, τὶ εὐλογημένες ἐμπειρίες θὰ ἔζησε κοντὰ στὸν Ἀπ. Παῦλο, πού ἀπὸ ταπεινότητα ἀποφείναι νὰ μᾶς καταγράψῃ! Ἀπὸ τὴν ὅλη τους ὁμῶς δράση γιὰ τὴν ἴδρυσιν τῶν κατὰ τόπους Ἐκκλησιῶν, αὐτὸ καθίσταται προφανές καὶ ἀναντίρρητο.

Μὰ προσθέσουμε τώρα καὶ τὴν ἰδιαίτερα εὐλογία πού ἔλαβε ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς ἀπὸ τὴν Παναγία μητέρα τοῦ Κυρίου μας, τόσο πιστα ἐλάβανε τὴς συγκλονιστικές Παρθενικές Τῆς διηγήσεως ἀπὸ τὰ περιστατικὰ τοῦ βίου τοῦ Ἰοῦ τοῦ καὶ Θεοῦ μας, ὅσο καὶ ὅταν ἰσθόρησε - ἀπεικόνισε Αὐτὴν τὴν ἰδίαν Θεοτόκον ὡς ὁ πρῶτος ἀνογράφος τῆς Ἐκκλησίας μας! Πόσα θαύματα, ἀλλὰ καὶ πόση παρηγορία χαρίζουν οἱ ἱερὲς καὶ περίπλοκες αὐτὲς εἰκόνες τῆς Θεομητορίας...

Μπροστὰ στήν ἁγία Τῆς εἰκόνα ἰσάμενοι ἐν κατανύξει, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ τιμήσουμε τὸν ταπεινὸν Τῆς μὲ καὶ ἐνδόξῳ Ἀπόστολο, μελωδοῦμε ψάλλοντες στήν θεία Τῆς Παράκληση: “Ἀλλὰ τὰ χεῖλῃ τῶν ἀσέβων, τῶν μὴ προσκυνούντων τὴν εἰκόνα Σου τὴν σεπτήν, τὴν ἱστορηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου, Λουκᾶ ἱερωτάτου τὴν Ὁδηγήτριαν!”

Μέσα λοιπὸν σὲ αὐτὸ τὸ πνεῦμα τῆς Θεοκοφιλίας, τοῦ Ἀποστολικοῦ ζήλου καὶ τῆς Ἐν Χριστῷ ταπεινώσεως, πού ὁδηγεῖ ἀπὸ τὴν καθάρση στὸν φωτισμό, εἰς τιμήσουμε “Λουκᾶν τὸν ἀγαπητὸν”, μελετώντας τὰ Θεόπνευστα ἔργα του, ταυτοχρόνως δὲ βαδίζοντας ἀκλινῶς μέσα στὸν λεγμῶνα τῶν Εὐαγγελικῶν ἀρετῶν. Ἀμήν.

Ἀρχιμ. Ἰωὴλ Κωνσταντῆρος

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΓΑΠΗΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ
Πληροφοροῦμε τοὺς ἀγαπητοὺς μας συνδρομητὰς ὅτι δύνανται νὰ καταθέτουν τὴν συνδρομὴν τῶν ἡ ἐνίσχυση καὶ εἰς τὴν Ἑθνικὴν Τράπεζαν εἰς τὸ ὄνομα «Πανελληνίους Ὀρθόδοξος Ἐνώσις», Ἀρ. λογαριασμοῦ 129/296140-76. Διὰ τοὺς ἀγαπητοὺς συνδρομητὰς τοῦ ἑξωτερικοῦ τὸ IBAN εἶναι: GR 1201101290000012929 614076. Τὸ δὲ SWIFT τῆς τράπεζας εἶναι: (BIC) ETHN-GRAA.
Ὁ «Ο.Τ.» δὲν ἔχει κερδοσκοπικὸν χαρακτῆρα καὶ τὰ ἐξόδα ἐκδόσεως του στήριζονται ἀποκεντρώμεναι καὶ μόνον εἰς τὴν συνδρομὴν μας. Βοηθήσατε εἰς τὴν ἐκδοσιν καὶ διάδοσιν τοῦ «Ο.Τ.».

Ἐκ τοῦ Λογιστηρίου τοῦ «Ο.Τ.»

ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑΡΙΟΝ

**Ἀποφδέγματα
καὶ κατορθώματα
Ἀββά Πιμένους
ἐκ τοῦ Γεροντικοῦ**

**1. Καταπολέμησις
τοῦ φθόνου**

Συχὰ πέρφουν οἱ ἄνθρωποι στὸ φοβερὸ καὶ ψυχροθόρο πᾶθος τοῦ φθόνου. Ζηλεύουν κάποιον γιὰ τὴν ὑπεροχὴν του ἢ τὴν ἐπιτυχίαν καὶ καὶ δέλουν νὰ τοῦ συμβεῖ κακὸ. Στὸς κοσμικοὺς αὐτὸ τὸ πᾶθος εἶναι κοινὸ καὶ δὲν καταβάλλεται καμιά προσπάθεια γιὰ τὴν καταπολέμησιν του. Πολλὰς φορὲς

ἐμφανίζεται καὶ στοὺς συνειδητοὺς χριστιανούς ἀλλὰ καὶ στοὺς μονάζοντες. Πάντα ἡ πνευματικὴ πρόοδος καὶ ἡ καλὴ φήμῃ γίνονται στόχος τῶν φθονερῶν, οἱ ὁποῖοι ἐννοοῦνται καὶ δέλουν νὰ μειώσουν ἐκείνους πού τὰ ἔχουν. Ὁ φθόνος ἐμφανίζεται καὶ μεταξὺ τῶν ἐναγέρτων, μὲ ἀποτελεσμα γὰ διαλύονται καλὲς καὶ φιλικὲς σχέσεις. Ἰδιαίτερα ὅταν κάποιος ὑπερ-ἔχει στὰ πνευματικὰ κατορθώματα καὶ ἔχει καλὸ ὄνομα. Τὸ θέμα εἶναι σοβαρὸ, ἀλλὰ καὶ φθοροποιό. Δύσκολα θεραπεύεται. Ὁ φθονερὸς λειώνει ἀπὸ τὴν ζήλια του καὶ ἰδρῶνι ἀπὸ τὴν ὀδύνην τῆς προσπάθειας νὰ συκοφαντεῖ χωρὶς οἶκτο τοὺς

ἀδελφούς του. Παρατηρεῖ τὴν ζωί τους, μεγαλοποιεῖ ἀσήμενους λεπτομέρειες καὶ παραλείψει καὶ κατηγορεῖ συνεχῶς. Φτάνει στὸ σημεῖο νὰ κατηγορεῖ καὶ ἀνθρώπους, πού δὲν βρίσκονται πιά στὴ ζωὴ. Μιλεῖ γι' αὐτοὺς μὲ πᾶθος, ὅαν νὰ τοὺς ἔχει μπροστὰ τοῦ ζωντανούς.

Στὸ Γεροντικὸ ἀναφέρεται ὅτι ὁ ἀββάς Ποιμὴν εἶχε πέσει κάποτε θύμα ἐνὸς γέροντα, ἐναγέρτου κατὰ τὰ ἄλλα, καὶ τελικὰ κατόρθωσε νὰ ἀντιμετωπίσῃ μὲ ἐπιτυχίαν τὴν δυσάρεστη κατάσταση, πού εἶχε δημιουργηθῇ, χωρὶς ὁ ἴδιος νὰ φταίει σὲ τίποτα. Ἦταν λοιπὸν στήν Αἴγυπτο ἓνας γέροντας, ὁ ὁποῖος διακρόνταν γις τίς γνώσεις του καὶ ἡ φήμην του εἶχε ἐξαπλωθεῖ παντοῦ.

ΑΝΤΙΛΑΙΡΕΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Τί δὲν κατανοοῦν οἱ Παπικοὶ ἀπὸ τὴν Ὁρθοδοξίαν

Τοῦ κ. Λέοντος Μπράνγκ, Δρος Θεολογίας

Μία σύντομη διευρυνητικὴ ματιὰ στήν σύγχρονη ἑλληνικὴ πραγματικότητα, ἐκκλησιαστικὴ καὶ πολιτικὴ, πείθει τὸν προσεκτικὸ παρατηρητῇ, ὅτι ὁ λόγος αὐτῆς τῆς Χώρας μαζί μὲ τοὺς ποιμένες του καὶ τὴν πολιτικὴ ἡγεσία τοῦ τόπου ἔχει στρέψῃ τίς ἐλπίδες του ἀποκλειστικὰ εἰς τὴν Δύση. Μόνον ἐλάχιστες φωνὲς μοιάζουν νὰ ἀποτελοῦν τὴν ἐξάιρεση σ' αὐτὸν τὸν κανόνα. Ὅπως φαίνεται, δὲν ἔχουμε διδαχθεῖ τίποτα ἀπὸ τὴν ἱστορίαν μας. Φωνὲς πού ἐπισημαίνουν τὰ παράλληλα στοιχεῖα μέ τὴν τελευταία περίοδο τοῦ Βυζαντίου – Ρωμανία μετὰ τὴν ἀνασυστάση τοῦ κράτους τοῦ 1261 δὲν εἰσάκουονται. Καὶ τότε ἡ προσήλωση, ἡ τυφλὴ καὶ παράλογη ἐμπιστοσύνη στὴ Δύση ἔφερε τὴν καταστροφήν. Ἀλλὰ τοῦλάχιστον τότε ἐπέλεξε ἡ ὑποταγὴ τὸν Σουλτάνο ἀντὶ στήν παπικὴ πᾶρα.

Ἐκκλησιαστικὰ κυριαρχεῖ ἀπόλυτα τὸ κίνημα τοῦ οἰκουμενισμοῦ, ὁ λεγόμενος διάλογος τῆς ἀγάπης μὲ τὸν Παπισμό, ὁ ὁποῖος, παρὰ τὴν σκληρὴ κριτικὴ πού δέχεται ἀπὸ μερίδα τοῦ κλήρου, ἀνθεὶ καὶ βασιλεῦει. Οἱ Οἰκουμενικοὶ Πατριάρχες, κυρίως ἀπὸ τὸν Ἀθηνᾶγορα καὶ ἔπειτα, ὅλο καὶ περισσότερο υιοθετοῦν τὸ παράδειγμα τοῦ μεγάλου τοῦς «ἀδελφοῦ», τοῦ Πάπα, στήν διεκδίκηση μιᾶς πνευματικῆς υπερεξουσίας. Χαρακτηριστικὴ ἀποδείξει σχετικὰ ἀποτελεῖ τὸ ἐκκλησιαστικὸν καθεστὼς πού ἐπικρατεῖ στήν Ἑλλάδα μὲ τίς Νέες Χώρες, τὰ Δωδεκάνησα καὶ τὴν Κρήτη, καὶ αὐτὸ ἀντίθετα μέ τὸν Συνοδικὸ Τόμο τοῦ 1850, ὅπως ἐπίσης καὶ τὸ γεγονός, ὅτι ὁλόκληρὴ ἡπειρος ὅπως ἡ Βόρεια καὶ Νότια Ἀμερικὴ δὲν θεωρεῖται ἄξια νὰ ἀποτελεσθεῖ μία Αὐτοκέφαλη Ἐκκλησία.

Στὴν πολιτικὴ σκηνή, ὅπως ἔδειξαν πανηγυρικὰ τὰ ἀποτελέ-

σματα τῶν ἐκλογῶν τῆς 20ῆς Σεπτεμβρίου, ὁ λόγος μαζί μὲ τοὺς πατριάρχες, ἐκκλησιαστικὸν ἀπὸ τὰ τεχνάσματα καὶ τὴν προπαγάνδα τῶν πολιτικάντηδων, ῥήφισε μὲ μεγάλῃ πλειοψηφίᾳ τὴν ἡμετέραν, δηλ. τὴν οἰκονομικὴ ἐξασφάλισή του μὲ τὴν ἀπόλυτη παράδοσιν στὰ χεῖρα τῶν Δυτικῶν. Πνευματικὰ καὶ πολιτιστικὰ αὐτὴ ἡ πολιτικὴ ἐγκαινιάστηκε εὐθὺς ἀμέσως μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Ἰωάννου Καποδίστρια, ἀφοῦ βαθεύτατα πᾶσαντες ἀπὸ συμβλήματα κατωτερότητας, ὅπως ὁ Κοραῆς καὶ οἱ ὁμοϊδεάτες του, ἐπέισαν αὐτὸν τὸν λαὸ γιὰ τὰ φῶτα τῆς Δύσεως καὶ τὴν ἀνωτερότητα τοῦ δυτικοῦ πολιτισμοῦ. Παρὰ τὴν ἀντίσταση μιᾶς μεριδὸς τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ αὐτὴ ἡ πολιτικὴ παραμένει κυρίαρχη μέχρι σήμερα καὶ ψηφίζεται μέσα στὰ πλαίσια τῶν λεγομένων κατ' εὐφημισμόν δημοκρατικῶν διαδικασιῶν τῆς πατριάρχας μας. Ἔτσι ὁ ὀρθόδοξος λαὸς αὐτῆς τῆς Χώρας τρέφεται καθημερινὰ μέ τοὺς ἐκφυλιστικὸς καρποὺς τοῦ δυτικοῦ «πολιτισμοῦ», δέχεται κυριολεκτικὰ ἀπὸ τὴν πολιτικὴ ἡγεσία τοῦ τόπου καὶ τὰ ΜΜΜΕ πού ὑπηρετοῦν πιστὰ τὸ πολιτικὸ σύστημα τὴν εὐθύνη ἐγκεφάλου σχετικὰ μὲ τὰ εὐρωπαϊκὰ κεκτημένα καὶ τίς εὐρωπαϊκὰς ἀξίες, πού δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν ἀπαίσθηση τοῦ ἰδίου τοῦ ἀνθρώπου.

Κορυφώση αὐτῆς τῆς ἐξέλιξης τοῦ δυτικοῦ προτύπου τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ὁ «ἀνώτερος» ἀνθρώπος πού γεννιέται ἀπὸ τὸν ἰδεολογία τῶν φύλων, ὁ ἀνθρωπισμὸς ἐκείνος πού μέ τὴν ἐλευθερὴ ἐκφοράσιν τῶν σεξουαλικῶν του προτιμήσεων σπάει ἀκόμα καὶ τὰ δεσμὰ τοῦ βιολογικοῦ τοῦ φύλου. Σύμφωνα μέ τοὺς ἐμπνευστές αὐτῆς τῆς θεωρίας καταρθάνει νὰ ἀποτινάξῃ ἀπὸ πάνω του τὴ δι-

ΟΡΘΟΔΟΣΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

Η εμφάνισις του Δυτικού πνεύματος εἰς τὴν πολιτικὴν – Η ἄλωσις τῆς Πόλεως ἀπὸ τοὺς Φράγκους (1204) (3ον)

Στὶς δύο προηγούμενες ἐβδομάδες εἶδαμε τὰ γεγονότα ποὺ προηγήθησαν τῆς ἁλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ τοὺς Λατίνους καὶ κυρίως τὴν χαστική διαφορά ποὺ ὑπῆρχε, καὶ συνεχίζει νὰ ὑπάρχει, ἀνάμεσα στὴν νοτροπία τῆς Ανατολῆς καὶ τῆς Δύσης.

Ἡ ἄλωση τῆς Πόλης ἀπὸ τοὺς Φράγκους σχετίζεται ἄμεσα μὲ τὴν τέταρτη (Δ΄) Σταυροφορία ποὺ ἐκίνησε τὸ 1198, ὅταν ὁ Πάπας Ἰννοκένσιος Γ΄ ἄρχισε νὰ συγκεντρώνει στρατὸ γιὰ τὴν ἐκ νέου (εἰκὴν προηγήθει ἄλλες τρεῖς προσπάθειες) ἀπελευθέρωσιν τῶν Ἁγίων Τόπων ἀπὸ τοὺς μουσουλμάνους. Ὁ Πάπας Ἰννοκένσιος ἦταν ὁ «πνευματικὸς πατέρας» τῶν δύο βασικῶν ἐπεκτατικῶν μέσων τῆς φραγκαπαιτικῆς ἐξουσίας, τῆς «ἱερᾶς Εὐεστάσεως» (Inquisitio) καὶ τῆς Οὐνίας ὡς ἰδεᾶς, ὅπως ἐπισημαίνει ὁ βαθεὺ γνώστης καὶ ἐγκρίτος ἱστορικός Π. Γεωργίου Μεταλληνός.

Ἀρχικὰ ἡ προσπάθεια αὐτὴ τοῦ Πάπα συνάντησε τὴν γενικὴ ἀδιαφορίαν τῶν ἐσπεμμένων τῆς Εὐρώπης, ἐπειθεῖ εἶχαν, κυρίως, νὰ ἐπιλύσουν

Πατριάρχης Ἀθιναγόρας πρὸς Κ. Μελισσαρόπουλον...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

Τὸ ἐρώτημα εἶναι: **Ποῖος λαοπὼν ἦταν ὁ συγγραφεὺς** στὸν ὁποῖο Ὁρθόδοξος πατριάρχης Ἀθιναγόρας γράφει σὲ ἐπίσημο ἐγγράφου τοῦ Πατριάρχου διὲ βρίσκονταν ***«ἐν μουστικῇ μεθ' ὡμῶν ψυχικῆ ἐπικουινυνία καὶ ἀγαλλίασι»*** καὶ ὅτι ***«πλουσιζόμεθα ἐκ τῶν ὑψηλῶν σκέψεων τῆς ἡμετέρας Ἐντιμότητος, τῶν εὐγενικῶν αἰσθημάτων καὶ τοῦ πόθου τῆς ἐξυπηρετήσεως τῆς κοινωνίας καὶ μερικώτερον τοῦ ἀνθρώπου»*** καὶ διὲ ὑπάρχει ταυτότητα ἀποψέων μεταξύ τοῦ πατριάρχου καὶ τοῦ συγγραφέως «Ταῦτα δὲ πάντα συγκροτοῦσι καὶ τὴν προσωπικὴν Βιβλιοθήκην τῶν ὁποίων καταριθμεῖν ἔν τῇ ψυχῇ ἡμῶν καὶ διατροῦμεν ἀνεξάντλητην»;

Ὁ συγγραφέας ἦταν ὁ πολὺς Κωστής Μελισσαρόπουλος!

Ποῖς ὅμως ἦταν ὁ Κωστής Μελισσαρόπουλος;

Μήπως ἦταν κάποιος μεγάλος βιβλικὸς θεολόγος ἢ πατρολόγος ἢ λειτουργολόγος ἢ μελετητὴς τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας;

Ἡ μῆψις τῶν κάποιος κατὰ μὲν τὴν συγγραφικὴν θεολογικὴν παραγωγή ἦταν τέτοια, ὥστε ἐπαβάζε νὰ τοῦ γράφει ὁ Ὁρθόδοξος Οἰκουμενικός πατριάρχης ὅτι οἱ σκέψεις του ***«συγκροτοῦσι καὶ τὴν προσωπικὴν Βιβλιοθήκην τῶν ὁποίων καταριθμεῖν ἐν τῇ ψυχῇ ἡμῶν καὶ διατροῦμεν ἀνεξάντλητην»***;

Ἡ μῆψις ἦταν κάποιος τοῦ ὁποίου ἡ συγγραφικὴ θεολογικὴ παραγωγή ἦταν τέτοια, ὥστε ἐπαβάζε νὰ τοῦ γράφει ὁ Ὁρθόδοξος Οἰκουμενικός πατριάρχης ὅτι οἱ σκέψεις του ***«συγκροτοῦσι καὶ τὴν προσωπικὴν Βιβλιοθήκην τῶν ὁποίων καταριθμεῖν ἐν τῇ ψυχῇ ἡμῶν καὶ διατροῦμεν ἀνεξάντλητην»***;

Δυστυχῶς τίποτα ἀπ' ὅλα αὐτὰ δὲν ἦταν ὁ συγγραφεὺς, στὸν ὁποῖο τόσο θερμὰ γράφει ὁ Ἀθιναγόρας!

Ὁ συγγραφέας Κ. Μελισσαρόπουλος γεννήθηκε στὴν Πάτρα τὸ 1904, ἐργάστηκε ὡς ἀπλὸς υπάλληλος τῆς Ἐθνικῆς Τράπεζας καὶ ἔζησε καὶ ἀπέβησε στὴν Ἀθήνα καὶ Μιτυλήνη τὸ 1988. Ἦταν **δεδηλωμένος μασόνος** (στοῦ **Ορφεύς**), μέλος τοῦ **Υπατοῦ Συμβουλίου τοῦ 33ου βαθμοῦ καὶ τῆς Μεγάλης Στοᾶς** τῆς Ἑλλάδος, χρηματίσας **Κραταῖος Μέγας Θεσμοφυλάκας τῆς ἱερᾶς [Μασονικῆς] Αὐτοκρατορίας(Ι')** καὶ ἐν συνεχείᾳ **Κραταῖος Ἀνθύπατος Μέγας Ταξάρχης** αὐτῆς¹ (δηλ. Υπαρχηγὸς Ἀντιπρόεδρος τοῦ Σωματός ὅλων τῶν υψηλόβαθμων μασόνων τῆς χώρας μας). Ἐπίσης, ὁ Κ. Μελισσαρόπουλος διετέλεσε ἐπὶ δεκαετίες (34 χρόνια) πρόεδρος τῆς Θεοσοφικῆς Ἐταιρείας ἐν Ἑλλάδι (1952-1957 καὶ 1961-1988) καὶ ἱδρυτῆς καὶ ἀπὸ ἐπὶ 33 χρόνια Διευθυντῆς (1956-1988) καὶ συντάκτης τοῦ περιοδικοῦ **«ΙΛΙΟΣ»** (ἐπίσημο ὄργανο τῆς Θεοσοφικῆς Ἐταιρείας Ἑλλάδος)²!

Ἡ «Θεοσοφικὴ Ἐταιρεία» ἱδρύθη-κε στὴ χώρα μας τὸ 1926 καὶ εἶναι παράρτημα τῆς Θεοσοφικῆς Ἐταιρείας με ἔδρα τὸ Ἀντὺρ τῆς Ἰνδίας, τῆν ὁποία ἱδρύει ἡ ἀποκρουφιστικὴ «Ἐκена Μπαλβάτσκου». Ὁ ἐλληνικὸς ἐκδικτὸς οἰκός «Θεοσοφικῆς Ἐκδόσεως» τῆς Θεοσοφικῆς Ἐταιρείας ἐν Ἑλλάδι, στὴν ὁποία πρόεδρος ἦταν ὁ Κ. Μελισσαρόπουλος, **ἔχει μεταφράσει καὶ ἐκδώσει στὴ χώρα μας τὰ ἔργα τῆς Μπαλβάτσκου καὶ τῶν διαδοχῶν τῆς Μπέλια, Μπέσαντ καὶ Λεντμπιέρ** (ἀπὸ τὸν ἐκδικτὸ οἰκὸ τῆς ἀμερικανικῆς Θεοσοφικῆς Ἐταιρείας τῆς LUCIS TRUST (=Ἐταιρεία τοῦ Ἐωσφόρου)).

Προσοχὴ! Ὁ Μελισσαρόπουλος δὲν ἦταν ἀπλὸς μασόνος, ἐσωτεριστῆς καὶ Θεοσοφιστῆς, ἀλλὰ στὴν ἐποχὴ τοῦ ἦταν ὁ κατ' ἐξοχὴν **θεωρητικός τῆς θεοσοφικῆς-μασονίας, ὁ μυστημένος στὰ πλεόν ἀποκρυ-**

πολλὰ δικά τους προβλήματα. Τὸν ἐπόμενον χρόνον, τὸ 1199, κάποιος εὐγενεὺς, κυρίως ἀπὸ τὰ ἐδάφη τῆς σημερινῆς Γαλλίας, πείσθηκαν νὰ συγκροτήσουν ἓνα ἐκστρατευτικὸ σῶμα καὶ ἐξέλεξαν ὡς ἐπικεφαλὴς τὸν Theobald III³, Κόμη τῆς Champagne. Ὁ Theobald πέθανε μετὰ ἀπὸ δύο χρόνια, τὸ 1201, καὶ ἐπὶ ἀρχηγὸς τῆς Δ' Σταυροφορίας ἀνακηρύχθηκε ὁ Boniface I⁴, Μαρκήσιος τοῦ Montferrat.

Οἱ Σταυροφόροι ἐπῆρτε νὰ συγκεντρωθῶν ἀρχικὰ στὴ Βενετία, ποὺ με ἀντάλλαγμα συγκεκριμένους χρηματικὸ ποσὸν θὰ ἀναλάμβανε νὰ τοὺς μεταφέρει με τὰ πλοία τῆς στῆν Ἀνατολή. Ἡ Γαληνοτάτη Δημοκρατία τῆς Βενετίας⁵, ὅμως, δὲν ἤθελε νὰ γίνῃ αὐτὴ ἡ μεταφορά τῶν Σταυροφόρων, πρὶν νὰ εἰσπράξῃ ὁλόκληρον τὸ χρηματικὸ ποσὸ ποὺ εἶχε συμφωνηθεῖ. Μὴ ἐχόντας ὅλο τὸ ποσὸ, οἱ Σταυροφόροι ἀναγκάστηκαν νὰ δεχτοῦν τὴν πρόταση τοῦ ὑπέργηρου καὶ τυφλοῦ Δόγη⁶ Ερρίκου Ἀνδόλπου, νὰ τὸν βοηθήσουν δηλαδὴ νὰ καταλάβῃ τὴ Δαλματικὴ πόλη Ζάρα⁷ ποὺ εἶχε ἀποσπασθεῖ ἀπὸ τὴ Βενετία, γιὰ νὰ προσαρτηθεῖ στὴν Οὐγγαρία.

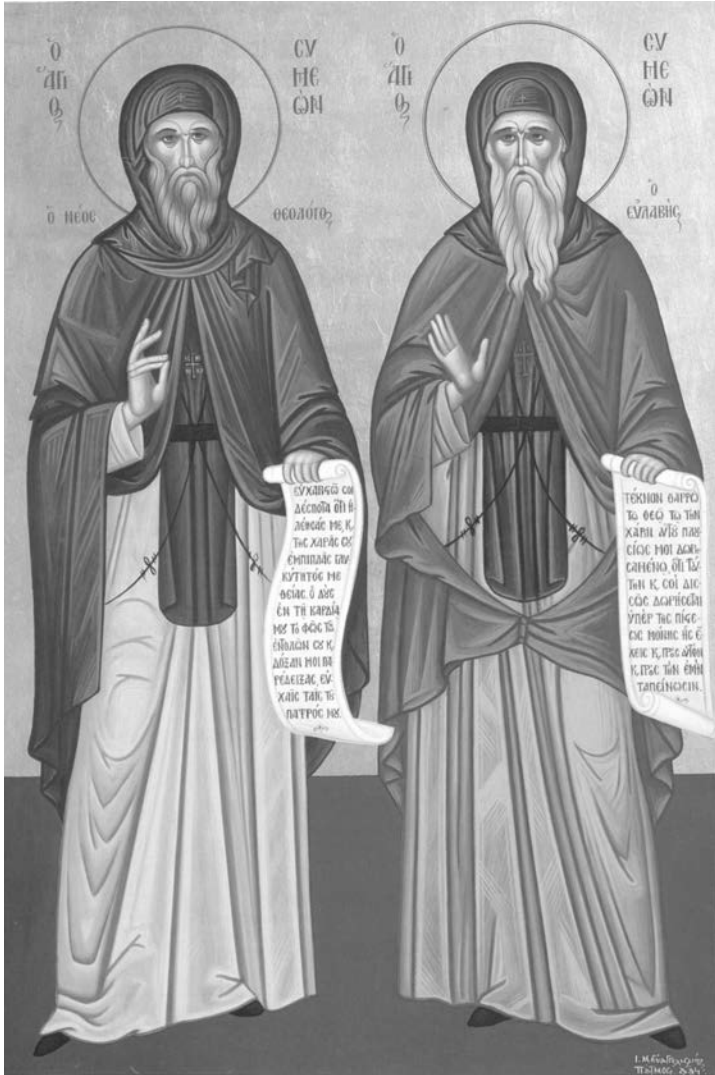
Μ. Β.

Σημειώσεις:

1. Περιοδικὸ Ρεσάλτο, τεύχος 38, Ἀπρίλιος 2009. 2. Στὰ Ἑλληνικά

ἀπαντᾶται ὡς Θεοβόλδος Γ' τῆς Καμπανίας. Σπινιότερα, ἀναφέρεται καὶ ὡς Κόμης Τιμπο τῆς Καμπανίας. 3. Στὰ Ἑλληνικά συναντᾶται ὡς Βονιφάτος ὁ Μομφερσατικός. 4. Ἡ Γαληνοτάτη Δημοκρατία τῆς Βενετίας ὀνομαζόταν στὰ Βενετικά: "(Serenissima) Republica Veneta" ἢ "Republica de Venesia" καὶ στὰ ἱταλικά "Serenissima Repubblica di Venezia". Ἦταν ἀνεξάρτητο κράτος με πρωτεύουσαν τὴν πόλη τῆς Βενετίας, στὴν βορειοανατολικὴ Ἰταλία. Ὡς κράτος κατόρθωσε νὰ ἐπιβιώσει γιὰ πάνω ἀπὸ χίλια χρόνια, ἀπὸ τὰ τέλη τοῦ 7ου αἰῶνος μέχρι τὸ 1797, ἀποτελούντας ταυτόχρονα ἓνα σημαντικὸ οἰκονομικὸ καὶ ἐμπορικὸ κέντρο κατὰ τὸν ὕστερον Μεσαίωνα καὶ τὴν Ἀναγέννηση (14ο με 17ο αἰῶνα). 5. Ὁ Ὅρος Δόγης ἀποδίδει στὰ Ἑλληνικά τὴν Λατινικὴν λέξη δοῦξ (dux) ποὺ σημαίνει τὸν στρατιωτικὸ ἡγέτη. Ὁ τίτλος τοῦ Δόγη χρησιμοποιήθηκε γιὰ τὸν ἐκλεγμένον ἀρχηγὸν τοῦ κράτους σὲ αἰώσεις ἀπὸ τῆς βασιλευόμενης δημοκρατίες στὴν Ἰταλία, με χαρακτηριστικὰ παραδείγματα τὴν Δημοκρατία τῆς Βενετίας καὶ τὴν Δημοκρατία τῆς Γενοβας ποὺ ἀνταγωνίζονταν ἡ μία τὴν ἄλλη, ἀφοῦ ἦσαν μεγάλες ἐμπορικὲς καὶ ναυτικὲς δυνάμεις. 6. Πρόκειται γιὰ τὴν σημερινὴ Κροατικὴ Ζαδάρ ποὺ εἶναι παλαιά καὶ πολὺ καὶ μὲν καὶ βρίσκεται βόρεια τοῦ Split καὶ νότια τῆς Rijeka.

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΣΥΜΕΩΝ Ο ΝΕΟΣ ΘΕΟΛΟΓΟΣ ΚΑΙ ΣΥΜΕΩΝ Ο ΕΥΛΑΒΗΣ

Τὴν 12ην Ὀκτωβρίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τὴν μνήμην τοῦ Ἁγίου Συμεὼν τοῦ Νέου Θεολόγου.

Τὴν 12ην Μαγρίτιν ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τὴν μνήμην τοῦ Ἁγίου Συμεὼν τοῦ Εὐλαβοῦς, τοῦ Πνευματικοῦ πατρὸς τοῦ Ἀγ. Συμεὼν τοῦ Νέου Θεολόγου.

Ἀνωτέρω εἰκὼν ἐκ τῆς Ι. Μ. Εὐαγγελισμοῦ, Πάτμος.

Διὰ τὴν λαμπάδα τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος

Γράφει ὁ Σεβ. Μητρ. Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως Ἱερεμίας

1. Στὸ σημερινὸ μου κήρυγμα, ἀδελφοί χριστιανοί, θὰ σὰς μιλῶσιν γιὰ τὴν λαμπάδα τοῦ βαπτίσματος, ἢ γιὰ τὴν ἀναμμένη, δηλαδὴ, λαμπάδα, ποὺ κρατεῖ κάποιος ὅταν γίνονται οἱ κύκλοι γύρω ἀπὸ τὴν κολυμβήθρα μετὰ τὴν βάπτισμ.

Σὰς εἶναι γνωστὸ ὅτι πρῶτα οἱ χριστιανὸι βαπτίζονταν ἐστὲ μεγάλῃ ἡλικίᾳ, ἀφοῦ προηγουμένως κατηγόουνταν. Τοὺς βαπτίζαν οἱ ἱερεῖς, τοὺς ἔχριε ἐπίτα ὁ Ἐπίσκοπος, τοὺς ἐνύναν λευκὰ ἐνδύματα καὶ μετὰ τοὺς ἔδιναν ἀπὸ τὴν λαμπάδα. Ἔτσι, μετὰ τὴν λαμπάδα ἀναμμένη ἔμπανταν πανηγυρικὰ στὸν Ναὸ, γιὰ νὰ μετέχουν στὴν πρώτη θείᾳ Ἐλεουργίᾳ καὶ νὰ κοινωνήσουν γιὰ πρώτη φορὰ τὰ Ἀρχαῖα Μυστήρια. Ἡ λαμπάδα ποὺ ἐπιφανῶν ἦταν σύμβολο ὅτι πῆραν τὴν Χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ποὺ ἦρθε στοὺς Μαθητὲς κατὰ τὴν Πεντηκοστὴ ἐν εἶδει «πτερυγίων ἡλωσμένων» (Πρᾶξ. 2,3). Καὶ ἡ γιανιὰ ὅταν βαπτίζετο τὸ ἐγγονάκι τῆς Φιλοσοφίας¹ σύγγραμμα τῆς ἡμετέρας *λιαν ἡμῖν ἀγαπητῆς Ἐντιμότητος*;

2. Πῶς εἶναι δυνατόν ὁ Ὁρθόδοξος Οἰκουμενικός Πατριάρχης νὰ αἰσθάνεται καὶ νὰ γράφει στὸν θεωρητικὸ τοῦ ἑωσφορισμοῦ ὅτι μελετᾷ τὸ σύγγραμμά του καὶ βρίσκεται ***«ἐν μουστικῇ μεθ' ὡμῶν ψυχικῆ ἐπικουινυνία καὶ ἀγαλλίασι»***, ἢ ὅτι ***«πλουσιζόμεθα ἐκ τῶν ὑψηλῶν σκέψεων τῆς ἡμετέρας Ἐντιμότητος, τῶν εὐγενικῶν αἰσθημάτων καὶ τοῦ πόθου τῆς ἐξυπηρετήσεως τῆς κοινωνίας καὶ μερικώτερον τοῦ ἀνθρώπου»***;

3. Εἶναι δυνατόν ἡ ἐσωτερικὴ, ἐν τῇ ψυχῇ, προσωπικὴ **«Βιβλιοθήκη»** ἐνός Ὁρθόδοξου Πατριάρχου νὰ ἐμπλουτίζεται ἀπὸ τῆς θεοσοφικῆς, ἀποκρυφιστικῆς καὶ μασονικῆς θεωρίας καὶ ἀποψέας ἐνὸς συγγραφέως τέτοιου ἐπιπέδου; **Εἶναι δυνατόν νὰ ταυτίσται ἡ ἐσωτερικὴ «Βιβλιοθήκη» ἐνός Ὁρθόδοξου πατριάρχου με αὐτὴν ἐνὸς ἀποκρυφιστῆ;** Πῶς λοιπόν εἶναι δυνατόν νὰ γράφει ὁ Ἀθιναγόρας στὸν Μελισσαρόπουλο ὅτι «Ταῦτα δὲ πάντα ***[οἱ «ὕψηλές σκέψεις», τὰ «εὐγενικά αἰσθηματα» καὶ ὁ «πόθος ἐξυπηρετήσεως τοῦ ἀνθρώπου»]*** συγκροτοῦσι καὶ τὴν προσωπικὴν Βιβλιοθήκην τῶν ὁποίων καταριθμεῖν ἐν τῇ ψυχῇ ἡμῶν καὶ διατροῦμεν ἀνεξάντλητον»;! Τέλος...»!

2. Ἀφοῦ λοιπόν, χριστιανοί μου, ἡ λαμπάδα δίδεται στὸν βαπτισθέντα, αὐτὸς πρέπει καὶ τὴν κρατεῖ στοὺς τρεῖς κύκλους γύρω ἀπὸ τὴν ἁγία κολυμβήθρα μετὰ τὸ βάπτισμά του, ὅταν ψάλλεται τὸ «Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε...». Τώρα ὅμως, στὰ μετέπειτα χρόνια, ἔχομε τὸν νηπιόβαπτισμὸ καὶ δὲν μπορεῖ λοιπὸν τὸ νήπιον νὰ κρατῇ τὴν

Ἑπαινος τῆς ἱ. Μ. Καρυστίας διὰ πράξιν αὐτοθυσίας

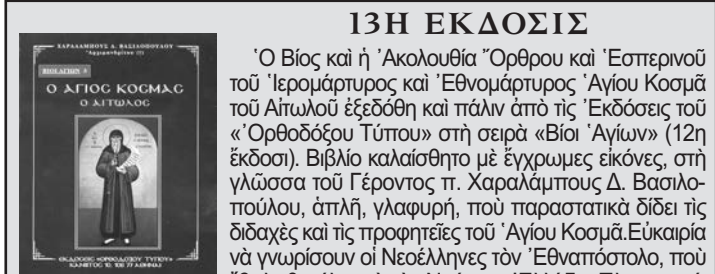
Ὁ Σεβ. Μητρ. Καρυστίας κ. Σεραφεὶμ καὶ ἀπέστειλε τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολήν:

«Φρονοῦμεν ὅτι οἱ καλὲς καὶ ῥηϊσμικῆς μέχρις αὐτοθυσίας Πράξεις καὶ διὲ νέων ἀνθρώπων, καλὸν καὶ ὠφέλιμον εἶναι νὰ τυγχάνουν εὐρείας ἀποφεισεύσεως πρὸς ἔπαινον καὶ μίμνησιν. Ὅθεν σὰς ἀποστέλλομεν τὴν ὑπ' ἀρ. 250/2015 ἡμετέραν Ἀπόφασιν μετὰ τὴν παράκλησιν, ἐὰν ἐγκρίνετε, νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς Ἐφημερίδος σας.

Εὐχαριστῶν καὶ Εὐχόμενος Ὁ Μητροπολίτης Ὁ Καρυστίας καὶ Σκύρου Σεραφεὶμ

Ὁ Ἀναστάσιος Ἰωάν. Ρουμελιώτης, ἐτῶν 24, κάτοικος Νοεχωρίου Καρυστίας, παρεστῆκας τῶν 2-9-2015 αὐτόπτης μάρτυς τραγικοῦ με ἀδὸν τὸν Σταμάτιον Ἀναστ. Παπαθανασίου ἐγκλωβισμένου ἐνὸς τοῦ οχηματός του, ἐπὶ τῆς οδοῦ Ἀλιβερίου-Κύμης, τὸ ὁποῖον ἐβγαζεν κα-

ταΒιβλιοπτεῖο τοῦ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΥΠΟΥ» ὁδὸς Κωνίγγος 10 (Α΄ ὁροφός) Ἀθήναι 106 77, Τηλ. 210-38.16.206 ΦΑΞ 210-38.28.518

α:Βιβλιοπτεῖο τοῦ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΥΠΟΥ» ὁδὸς Κωνίγγος 10 (Α΄ ὁροφός) Ἀθήναι 106 77, Τηλ. 210-38.16.206 ΦΑΞ 210-38.28.518

Νεανικά Ζητήματα

Τί συμβαίνει με τίς ...παγκόσμιες ἡμέρες;

(3ον)
Στὰ προηγούμενα φύλλα ἀναφερθήκαμε στὸ ποῖες εἶναι καὶ τί ἐορτάζουμε μ' αὐτές, πόσες εἶναι, ποιοὶ καὶ πῶς τῆς καθιερώνουν. Τώρα θὰ ἀπαντήσουμε σ' ἓνα καιριο ἐρώτημα...

Τί σκοποὺς ἐξυπηρετοῦν καὶ ποῖο εἶναι τὸ μήνυμά τους;

Καὶ τώρα ἂς δοῦμε, κατὰ τὸ δυνατό, τί ἀκριβῶς συμβαίνει με τίς ἡμέρες αὐτές, ποὺ δὲν εἶναι ἄλλα ἀπὸ τὰ ἐξῆς:

1. Ὡς παγκοσμιοποιημένες ἡμέρες ποὺ εἶναι ἀντιμέτωποι τὴν παγκοσμιότητα τῶν ἐορτῶν τοῦ Θεοῦ! Νὰ τί θέλοουμε νὰ ποῦμε...

Ἀπέναντι στὴν **Καθολικότητα ἢ τὴν Παγκοσμιότητα ἢ τὴν Οἰκουμένητητα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ**, ἔρχεται ἡ παγκοσμιοποίηση καὶ παίζει τὸ ρόλὸ της ὁ ρόλο. Ἡ ἀποστολὴ καὶ τὸ μήνυμά της Ἐκκλησίας εἶναι σαφῶς παγκόσμιο. Ἀπευθύνεται σὲ ὅλους, ἀναζητὰ τὸ πλανηθὲν πρόβατον ὁποῖο αὐτὸ κ' ἂν εἶναι, ὅπου κ' ἂν βρίσκεται, δὲν ἀπορρίπτει κανένα πλὴν τῆς αμαρτίας.

Ἐξάλλου ὁ Θεὸς Πατέρας, δὲν εἶναι Θεὸς ἐνὸς λαοῦ ἢ μῆς χώρας μονάχα, ἀλλ' ὁλόκληρης τῆς ἀνθρωπότητας. Ὡς Πατέρας δὲν ξεχωρίζει τὰ παιδιά Του κ' ἔχει μεγαλοπύου ἐνδιαφέρον γιὰ τὰ ἀπομακρυσμένα. Ὁ Χριστὸς μὲ **«ἐπῆβεν ὑπὲρ πάντων»** τῶν ἀνθρώπων (Β΄ Κορ. ε, 14-15), προσδίδοντας ἐτσι στὴ θυσία Του ἀπλότου καὶ παγκόσμιου χαρακτήρα. Μάλιστα **«ὁ Πατὴρ ἀπέστειλε τὸν Υἱὸν συνήψιρα τοῦ κόσμου»** (Α΄ Ἰω. 8, 14).

Ὁ Κύριος μὲ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι παγκόσμιος, γιατί θυσιάστηκε γιὰ ὅλο τὸν κόσμον. Κάθε Χριστιανὸς ποὺ ἐνώνεται με τὸν Χριστὸ καὶ ποὺ ὁ Χριστὸς ζῇ μέσα του, **γίνεται παγκόσμιος Χριστιανός**. Γιατὶ τότε ἀγκαλιάζει καὶ ἀγαπᾷ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἀδικαίρως φύλου, χρώματος, θρησκείας, οἰκονομικῆς καταστάσεως, καταγωγῆς, ἐθνικότητας. Γίνεται ἓνας καθολικός ἀνθρώπος. **Ναί, ἓνας δεωμένος Χριστιανός, εἶναι ταυτόχρονα παγκόσμιος καὶ καθολικός ἀνθρώπος**.

Τέτοιοι παγκόσμιοι ἀνθρώποι εἶναι οἱ Ἀπόστολοι, οἱ Μάρτυρες, οἱ Ἀσκητές, οἱ τόσο Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀλλὰ καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ Χριστιανοὶ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς θυσίας.

Ὁ Ἰδιὸς ὁ Κύριος εἶπε στοὺς Ἀποστόλους: **«Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη ...»** (Ματθ. κη', 19) καὶ **«Πορευθέντες εἰς τὸν κόσμον ἅπαντα κηρύττετε τὸ Εὐαγγέλιον πάσῃ τῇ κτίσει...»** (Μάρκ. ιστ', 15) Καὶ τὸ Εὐαγγέλιο κηρύχθηκε καὶ κηρύττεται ἐκτοτε ἀδιάκοτα: **«Ἐν ὅλῃ τῇ Οἰκουμένῃ...»** (Ματθ. κβ', 14), **«Εἰς πάντα τὰ ἔθνη...»** (Ματθ. κβ', 13), **«Εἰς μαρτύριον πᾶσιν τοῖς ἔθνεσιν...»** (Μάρκ. ιϛ', 10), **«Ἐν ὅλῃ τῷ κόσμῳ...»** Λουκ. κβ', 47), **«Ἐως ἐσχάτου τῆς γῆς...»** (Πρᾶξ. α', 8). Καὶ τοῦτο **«ἵνα πάντες ἐν ὧσιν»** (Ἰω. ιζ, 21).

Μετὰ τὴν Πεντηκοστὴ ἡ Ἐκκλησία φερανώνει τὴν παγκοσμιότητά της ὡς θρησκειὰ **«παντὸς ἔθνους ὑπὸ τὸν οὐρανόν»** (Πρᾶξ. β', 5), ὥστε **«πᾶς δὲ ἂν ἐπακούσῃται τὸ ὄνομα Κυρίου, σωθήσεται»** (Πρᾶξ. β', 21). Ὅταν δὲ **«ἔλθῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου... συνάχθησονται ἔμπροσθεν αὐτοῦ πάντα τὰ ἔθνη»** (Ματθ. κβ' 31-32).

Ὁ Ἀντιχρῖστος, ὅμως, καὶ οἱ ὁπαδοὶ του, δὲν κάνουν τίποτ' ἄλλο, ἀπ' τὸ νὰ **σφετερίζονται τὸν τίτλο τοῦ παγκοσμίου, ποὺ ἀνῆκε μονάχα στὸν Θεό!** Ὁ Σατανὰς θέλησε κάποτε νὰ γίνῃ αὐτὸς ὁ Θεὸς καὶ δὲν

παύει ἐκτοσε νὰ ἐπιθυμεῖ ὡς Θεὸ νὰ τὸν λατρεύει, ὄχι μόνον ὁ κάθε ἀνθρώπος ξεχωριστὰ, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀνθρωπότητα ὡς σύνολο! Τώρα ἔρχεται μετὰ τὴν παγκοσμιοποίηση καὶ τίς περσάσιες δυνάμεις τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς τεχνολογίας, ποὺ αὐτὴ περικλείει, νὰ τὸν ἐξαναγκάζει πρὸς τὸν σκοπὸ αὐτὸ καὶ νὰ τὸν ἐκβιάζει! Γιατὶ, ἀπλόστατα, θέλει νὰ σφετερισθῇ ἀκόμη καὶ αὐτὴ τὴν παγκόσμια ιδιότητα τοῦ Θεοῦ!

Νὰ γιὰτὶ ἡ παγκοσμιοποίηση τῆς ἐποχῆς μας, ἔχει μέσα τῆς ὅλα, μὴ ὅλα, τὸ σπέρμα τοῦ κακοῦ, τῆς φθορᾶς καὶ τῆς ἁμαρτίας! Νὰ γιὰτὶ ὁδηγεῖται ἀπὸ μὴν τῆς, ἀλλὰ καὶ θέλει νὰ τὰ ὁδηγήσει ὅλα, ἀκόμη καὶ τὴ ζωὴ καὶ αὐτὴ τὴν ψυχὴ μας, πρὸς τὴν διάλυση, τὴν καταστροφή, τὸ χάος καὶ τὴν κόλαση! **Ἐπιχειρεῖ νὰ ξαναχῆσει τὸν πύργου τῆς Βαβέλ!** Ναί, ἐκεῖνον ἀκριβῶς τὸ μνημεῖο τῆς ἀπιστίας, τοῦ ἰσλαμοῦ, τῆς ἀλαζονείας, τοῦ ἐγωῖσμοῦ, τῆς διαφθορᾶς, τῆς κατὰ-πτώσεως, τῆς αμαρτίας.

Ὡστόσο εἶναι ἓνα ἐγχείρημα προορισμένο οἱ αὐτὸ νὰ ἀποτύχει! Μία προσπάθεια ἡ ὁποία, ἀργὰ ἢ γρήγορα, θὰ καταρρεύσει. Ὅπως ὁρῶμετε! Ὡστε τελικὰ, μπροστὰ στὸν παντοδύναμον Κύριον μὲ Ἰησοῦ Χριστὸ **«τὸ πᾶν ὄχιον κἀμψὲ ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων»** (Φίλιπ. 2, 10).

Ἀκριβῶς πάνω σ' αὐτὴ τὴ λογικὴ εἶναι δομημένες καὶ οἱ ἐορτές. Στὶς ἐορτές τοῦ Θεοῦ, ἡ παγκοσμιοποίηση ἀνταρτᾶσει τῆς δικῆς τῆς, γιὰ νὰ ἐορτασθῇ ὁ,πῶθι-τροτε ἄλλο πέραν αὐτῶν, ποὺ εἶναι ἀπεριμετρήσιες στὸν Θεὸ καὶ ταυτόχρονα στὴν πνευματικὴ μας ἀνύψωση.

Βέβαια σὲ πολλὰς ἀπ' τῆς παγκοσμιοποιήσεως αὐτῆς ἡμέρας φαίνεται νὰ ὑπάρχουν ἀγαθὸι σκοποὶ. Καὶ πολλοὶ ἀγαθοὶ μάλιστα. Ὅμως τὸ πλοῖο αὐτὲς λειτουργοῦν ὡς τὴν ἀπομνηχανή, γιὰ νὰ καθιερώσῃται ἀρχὴν τ

‘Η προετοιμαζομένη Αγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος πιστὴ διάκονος τοῦ παναιρετικοῦ Οἰκουμενισμοῦ (ΠΡΟΣΔΟΚΙΑΙ-ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ- ΓΕΝΙΚΑΙ ΕΚΤΙΜΗΣΕΙΣ-ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ)

Τοῦ Ἀρχ. Παύλου Δημητρακοπούλου, Διευθυντοῦ τοῦ Γραφείου Αἰρέσεων καὶ Παραθρησκείων Ἱεράς Μητροπόλεως Πειραιῶς

(3ον) Προσυνοδικαὶ Διασκέψεις

Τὸ 1976 συνεκλήθη ἡ Α΄ Πανορθόδοξος Προσυνοδικὴ Διάσκεψη, στὸ ἐν Σαμπεζῖ τῆς Γενεύης Ὁρθόδοξο Πατριαρχικὸ Κέντρο, ἡ ὁποία ἐκπροσωπήθηκε ἀπὸ ὅλα τὰ Πατριαρχεῖα καὶ τὴς Αὐτοκέφαλες Ἐκκλησίες, πλὴν τῆς Γεωργιανῆς. Ἡ Διάσκεψη, κατόπιν μακρῶν συζητήσεων, προχώρησε σὲ *ἀναθεώρηση τοῦ καταλόγου τῶν θεμάτων τῆς Α΄ Πανορθόδοξου Διασκέψεως τῆς Ρόδου, (1961), καὶ ἀπὸ τὰ θέματα αὐτὰ ἐπέλεξε μόνον δέκα, γιὰ τὴ μέλωση αὖ καὶ συγκαλεθεῖ Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος*, τὰ ἐξῆς: 1) Ὁρθόδοξος Διασπορά, 2) Τὸ Αὐτοκέφαλον καὶ τρόπον ἀνακηρύξεως αὐτοῦ, 3) Τὸ Αὐτόνομον καὶ τρόπον ἀνακηρύξεως αὐτοῦ, 4) Διπτύχα, 5) Τὸ ζήτημα τοῦ κοινοῦ ἡμερολογίου, 6) Κωλύματα γάμου, 7) Ἀναπροσαρμογὴ τῶν περὶ νηστείας ἐκκλησιαστικῶν διατάξεων, 8) Σχέσεις Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον, 9) Ὁρθόδοξια καὶ Οἰκουμενικὴ Κίνησις, 10) Συμβολὴ τῶν κατὰ τόπους Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν εἰς τὴν ἐπικράτησιν τῶν χριστιανικῶν ἰδεωδῶν τῆς εἰρήνης, τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἀδελφoσύνης καὶ τῆς ἀγάπης μεταξὺ τῶν λαῶν καὶ ἀρσιν τῶν φυλετικῶν διακρίσεων.

Ἐπίσης ἡ Διάσκεψη προχώρησε σὲ γενικὴ ἐπισκόπησιν καὶ ἀξιολόγησιν τῆς πορείας τῶν σχέσεων τῶν τῶν διαλόγων μὲ τὴς ἄλλες χριστιανικὲς ὁμολογίας καὶ τὸ Π.Σ.Ε. (Παγκόσμιο Συμβούλιο τῶν Ἐκκλησιῶν), καὶ ἀπεφασίσα τὴν περαιτέρω προώθησιν τῶς. Τὸ ἐκτιληκτικὸ ὅμως εἶναι διὸ δὲν περιορίσθηκε μόνον σὲ διαχριστιανικοὺς διαλόγους, ἀλλὰ προχώρησε ἀκόμη περισσότερο, στὴν υἰοθέτησιν καὶ προώθησιν καὶ διαθρησκειακῶν διαλόγων: «Ἡ Διάσκεψις ἐκάρηλoυσα τὴν ἐπιθυμίαν τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας καὶ συμβάλῃ εἰς τὴν διαθρησκειακὴν συνεννόησιν καὶ συνεργασίαν, δι’ αὐτῆς δὲ εἰς τὴν ἀπάλειψιν τοῦ φανατισμοῦ ἀπὸ πάσης πλευρᾶς καὶ τοιουτοτρόπως εἰς τὴν συμφιλίωσιν τῶν λαῶν καὶ τὴν ἐπικράτησιν τῶν ἰδεωδῶν τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς εἰρήνης εἰς τὸν κόσμον πρὸς ἐξυπλήρησιν τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου, ἀνεξαρτήτως φυλῆς καὶ θρησκευτικῶς, ἀπεραστίας, ὅπως ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία συνεργασθῇ πρὸς τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων ἐκτὸς τοῦ Χριστιανισμοῦ θρησκευμάτων».

Τὸ 1982 συνεκλήθη ἡ Β΄ Πανορθόδοξος Προσυνοδικὴ Διάσκεψη, στὸ ἐν Σαμπεζῖ τῆς Γενεύης Ὁρθόδοξο Πατριαρχικὸ Κέντρο, ἡ ὁποία ἐκπροσωπήθηκε ἀπὸ ὅλα τὰ Πατριαρχεῖα καὶ τὴς Αὐτοκέφαλες Ἐκκλησίας. Ἡ Διάσκεψη αὐτὴ ἀσχολήθηκε μὲ ὀρισμένα μόνον ἀπὸ τὰ δέκα θέματα, στα ὁποῖα κατέληξε ἡ προηγούμενη Α΄ Προσυνοδική, τὰ ἐξῆς: 1) Κωλύματα Γάμου, 2) Ἀναπροσαρμογὴ τῶν περὶ νηστείας ἐκκλησιαστικῶν διατάξεων, 3) Τὸ ζήτημα τοῦ κοινοῦ ἡμερολογίου. Ἀσχολήθηκε ἐπίσης καὶ μὲ ἐνὰ ἐκτὸς τοῦ θέματος, τὸ ὁποῖο δὲν περιλαμβάνεται στὸν κατάλογο τῶν δέκα θεμάτων καὶ τὸ ὁποῖο ἔθεσε πρὸς συζήτησιν τὸ Βουλγαρικὴ Ἐκκλησία, τὸ *θέμα τρὺ καθορισμὸ κατὰ πόσον εἶναι δυνατόν τὸ μέλλον νὰ χειροτονοῦνται ἐπίσκοποι ἐκ μοναχῶν.*

Σχετικὰ μὲ τὸ πρῶτο θέμα, τῶν κωλυμάτων τοῦ γάμου, ἀξίζει νὰ σημειωθεῖ ὅτι ἡ Διάσκεψη *προχώρησε σὲ καινοτομίες, διότι υἰοθέτησε κατ’ οικονομίαν τὴν τέλεσιν μικτῶν γάμων Ὁρθόδοξων μὲ ἐτεροδόξους καὶ ἐτεροθρήσκους, οἱ ὁποῖοι ὁμως ἀπαγορεύονται ρητὰ ἀπὸ τοὺς ἱερούς*

Σεπτέμβριος 1993. Ἡ Μακεδονικὴ γῆ, σκεπάζε καὶ ἀγκάλιαζε τὸν Μητροπολίτη Βεροίας καὶ Ναούσης Κυρὸ Παῦλο, καταγόμενο ἀπὸ τὴ Λάλα Ν. Ἡλείας. Εἰκοσι καὶ δύο

Εἰς Μνημόσυνον αἰνίων

† Μητροπολίτης Βεροίας καὶ Ναούσης Κυρὸς Παῦλος

Σεπτέμβριος 1993. Ἡ Μακεδονικὴ γῆ, σκεπάζε καὶ ἀγκάλιαζε τὸν Μητροπολίτη Βεροίας καὶ Ναούσης Κυρὸ Παῦλο, καταγόμενο ἀπὸ τὴ Λάλα Ν. Ἡλείας. Εἰκοσι καὶ δύο χρόνια πέρασαν ἀπὸ τὴν ξαφνικὴ καὶ ἀπρόσμενη κοίμησιν του. Ἀντὶ Μνημoσύου θὰ ἦβλεα νὰ καταθεῖ σὺν λίγα «Ἀνθρ Εὐαβείας» στὴ Μνήμη του.

Ἐπισκόπος μὲ φόβo Θεοῦ καὶ ἀνυπόκριτος Μητροπολίτης τῶν ἔργων καὶ οὐκ τῶν λόγων. Ἀρχιερεὺς ποὺ κατὰ τὴν Ἁγία Λειτουργία, ποτὲ δὲν μιλοῦσε καὶ «τρέμει» ἐνώπιον τῆς Ἁγίας Τραπέζης. Δεσπότης μὲ ὅλη τὴν ἐννοία καὶ σημασία τῆς λέξεως. Ἀνθρώπος ποὺ πονοῦσε μὲ τὸν πόνο τῶν ἄλλων καὶ βοήθησε πολλοὺς ἀνθρώπους στὴ δύσκολα ὥρα καὶ στήνῃ. Δυστυχῶς λείπουν σήμερ, τέτοιοι ἐπίσκοποι καὶ ἱερεῖς ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας.

Παῦλος Α. Κυρατάσης

Κανόνες: Ὁ 14ος Κανὼν τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου ὀρίζει: «Ἐπειδὴ ἐν πσιν ἐπαρχίας συγκεχώρηται τοῖς ἀναγνώσταις καὶ ψάλταις γαμεῖν, ὥρισεν ἡ Ἁγία Σύνοδος, μὴ ἐξείναι τινι αὐτῶν ἐτεροδόξον γυναικα λαμβάνειν ... μῆτε μὴν συνάπτειν (τέκνον) πρὸς γάμον αἰρετικῶν, ἡ Ἰουδαίω, ἡ Ἑλληνί (εἰδωλοάτρῃ), εἰ μὴ ὅρα ἐπαγγέλλοιτο μετὰπίθεσθαι εἰς τὴν ὀρθόδοξον πίστιν τὸ συναπτόμενον πρόσωπον τῷ Ὁρθόδοξῳ». Ὁ 72ος Κανὼν τῆς Πενθέκτης ὀρίζει: «Μὴ ἐξεστῶ Ὁρθόδοξον ἀνδρα αἰρετικὴν συνάπτεσθαι γυναικί, μῆτε μὴν αἰρετικῷ ἀνδρὶ γυναικί ὀρθόδοξον συζεύγυσθαι. Ἀλλ’ εἰ καὶ φανερίη τοιούτων ὑπὸ πινος τῶν ἀπάντων γινόμενον, ἀκυρον ἡγεῖσθαι τὸν γάμον, καὶ τὸ ἀθεσμον διαλύσασθαι συνοικέσιον». (Πρβλ. καὶ 10ον καὶ 31ον τῆς ἐκκλησιαστικῆς καὶ 29ον τῆς ἐν Κερθαγενί).

Ὡς πρὸς τὸ δεῦτερο θέμα τῆς νηστείας ἡ Διάσκεψη δὲν κατέληξε σὲ κάποιας ἀποφάσεις, ἀλλὰ παρέπεμπε τὸ θέμα πρὸς ἐπανεξέταση στὴν ἐπομένη Γ΄ Προσυνοδικὴ Διάσκεψη , ἀφοῦ προηγούμενως μελετήθει ἀπὸ Διορθόδοξοι Προπαρασκευαστικὴ Ἐπιτροπῇ. **Τὸ τρίτο θέμα, τοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητήματος, συζητήθηκε ἐν ἀναφορᾷ καὶ πρὸς τὸ ἄλλο συναφές θέμα τοῦ κοινοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα** σὲ ὀρισμένη Κυριακὴ ἀπὸ ὅλους τοὺς Χριστιανούς, Ὁρθόδοξους καὶ ἐτεροδόξους. **Ἡ Διάσκεψη κατέληξε, μετὰρ ἄλλων, στὸ συμπέρασμα** δι’ **ἐτὸ θέμα, πολὺ πέραν τῆς ἐπιστημονικῆς ἀκριβείας, εἶναι βέβαι ἔκκλησιολογικῆς αὐτοσυνεκρίσεως τῆς μίας καὶ ἀδιαίρετου Ὁρθοδοξίας, τῆς ὁποίας ἡ ἐνότης κατ’ οὐδένα λόγον ἡ τρόπον πρέπει νὰ διασαλευθῇ**, καὶ **ὅτι «ὸ πιστὸς λαὸς τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀνέτοιμος, ἡ τουλάχιστον ἀποτραπέασκεος καὶ ἀπληροφόρητος, διὰ νὰ ἀντιμετωπίσῃ καὶ δεχθῇ μίαν ἀλλαγὴν εἰς τὸ θέμα τοῦ προσδιορισμοῦ τῆς ἡμερομηνίας τοῦ Πάσχα»;**

Τὸ 1986 συνεκλήθη ἡ Γ΄ Πανορθόδοξος Προσυνοδικὴ Διάσκεψη, στὸ ἐν Σαμπεζῖ τῆς Γενεύης Ὁρθόδοξο Πατριαρχικὸ Κέντρο, ἡ ὁποία καὶ αὐτὴ ἐκπροσωπήθηκε ἀπὸ ὅλα τὰ Πατριαρχεῖα καὶ τὴς Αὐτοκέφαλες Ἐκκλησίας. Ἡ Διάσκεψη μετὰρ ἄλλων ἀσχολήθηκε μὲ τέσσερα ἀκόμη θέματα ἀπὸ τῆ θεματολογία τοῦ καταλόγου τῶν δέκα θεμάτων τῆς Α΄ Προσυνοδικῆς, τὰ ἐξῆς: 1) Ἀναπροσαρμογὴ τῶν περὶ νηστείας ἐκκλησιαστικῶν διατάξεων, 2) Σχέσεις Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον, 3) Ὁρθόδοξια καὶ Οἰκουμενικὴ Κίνησις, 4) Συμβολὴ τῶν κατὰ τόπους Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν εἰς τὴν ἐπικράτησιν τῶν χριστιανικῶν ἰδεωδῶν τῆς εἰρήνης, τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἀδελφοσύνης καὶ τῆς ἀγάπης μεταξὺ τῶν λαῶν, καὶ εἰς τὴν ἀρσιν τῶν φυλετικῶν διακρίσεων.

Στὴ συζήτησιν τῶν τριῶν τελευταίων θεμάτων ἐκφράσθηκαν δυστυχῶς θέσεις καὶ ἐλήφθησαν ἀποφάσεις ἕξενος πρὸς τὴν Ὁρθόδοξ Παράδοσιν, ποὺ ἀπηχούν τὸ πνεῦμα τοῦ θρησκευτικοῦ συγκρητισμοῦ καὶ τὴν ἰδεολογία τῆς συγχρόνου παναρείσεως τοῦ Διαχριστιανικοῦ καὶ Διαθρησκειακοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ἐκτενέστερο σχολιασμὸ ἐπὶ τῶν θέσεων καὶ ἀποφάσεων τῆς Γ΄ Προσυνοδικῆς θὰ ἐπιχειρήσουμε στὸ ἐπόμενο κεφάλαιο, τὸ ἀναφερόμενον στὴ γενικὴ ἀξιολόγησιν τῆς μέχρι σήμερα πορείας τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου. Στὴν Γ΄ Πανορθόδοξο Προσυνοδικὴ ἐνεκρίθη ἐπίσης ἡ *ἡμερήσια Διάταξις τῆς Α΄ Πανορθόδοξου Προσυνοδικῆς*, ἡ ὁποία ἐπρόκειτο νὰ ἀσχοληθεῖ μὲ τὰ ὑπόλοιπα τέσσερα θέματα τοῦ καταλόγου, τὰ

ἐξῆς: 1) Ὁρθόδοξος Διασπορά, 2) Τὸ Αὐτοκέφαλον καὶ τρόπον ἀνακηρύξεως αὐτοῦ, 3) Τὸ Αὐτόνομον καὶ τρόπον ἀνακηρύξεως αὐτοῦ, 4) Διπτύχα. Ἡ σύγκλησις τῆς Δ΄ Πανορθόδοξου Προσυνοδικῆς ὠστόσο δὲν ἐγίνε στὸ ὄμοιο προσεχῆς μέλλον, ὅπως ἦταν ἀναμενόμενο, ἀλλὰ μὲ *μεγάλη καθυστέρηση* 23 ἐτῶν. Πραγματοποιήθηκε **δηλαδὴ μόλις τὸ 2009**, στὸ Ὁρθόδοξο Πατριαρχικὸ Κέντρο, στὸ Σαμπεζῖ τῆς Γενεύης, καὶ ἀσχολήθηκε μὲ ἕνα καὶ μόνον θέμα, τῆς Ὁρθόδοξου Διασπορᾶς. Ἡ ἀνακοπὴ τῆς προπαρασκευαστικῆς διαδικασίας στὴ δεκαετία τοῦ 90 οφείλεται στὴ σοβαρὴ ἐπιδείνωσιν τῶν διμερῶν σχέσεων μεταξύ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τοῦ Πατριαρχείου τῆς Ρωσίας, ἡ ὁποία ἐθάρσα μάλιστα γιὰ ἕνα διάστημα μέχρι διακοπῆς τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας μεταξύ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν, καὶ οφείλεται στὴν διαφυσίῃ, ἡ ὁποία προέκυψε ἐξ αἰτίας τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ζητήματος τῆς αὐτονομίας τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑσθονίας. Τὸ ζήτημα αὐτὸ τακτοποιήθηκε τελικὰ στὴ Σύναξιν τῶν Προκαθημένων τῶν κατὰ τόπους Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν, τὸ 2008, μὲ τὸν ἀποκλεισμὸ τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑσθονίας ἀπὸ τῆς Προσυνοδικῆς καὶ Πανορθόδοξς Διασκέψεως.

Ἡ Δ΄ Προσυνοδικὴ Διάσκεψη τοῦ 2009 κατέληξε σὲ κάποια συμφωνία, στὸ ἀκανῶδες ζήτημα τῆς Ὁρθόδοξου Διασπορᾶς, ἐπὶ τῇ βάσει μελετῶν τοῦ θέματος ἀπὸ Διορθόδοξες Προπαρασκευαστικῆς Ἐπιτροπῆς, τὸ 1990, τὸ 1993, καὶ ἀπὸ Συνεδρίου Κανονολογίων, τὸ 1995. Ὅπως ἀναφέρεται στὸ κοινὸ ἀνακοινωθέν, ἡ Διάσκεψη ἀναγνωρίζε κατ’ ἀρχὴν, ὅτι **ἡ παρούσα κατάσταση στὴν Ὁρθόδοξν Διασπορά, κατὰ τὴν ὁποίαν ὑφίστανται πλέον τοῦ ἐνὸς ἐπίσκοποι στὸν αὐτὸν τόπον ἔρχεται σὲ ἀντίθεσιν μὲ τὴν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησιολογία**, καὶ **ὅτι οἱ πιστοὶ λαοὶ τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀνέτοιμοι, ἡ τουλάχιστον ἀποτραπέασκεος καὶ ἀπληροφόρητος, διὰ νὰ ἀντιμετωπίσῃ καὶ δεχθῇ μίαν ἀλλαγὴν εἰς τὸ θέμα τοῦ προσδιορισμοῦ τῆς ἡμερομηνίας τοῦ Πάσχα»;**

Τὸν Δεκέμβριον τοῦ 2009 συζητήθηκε γιὰ πρῶτὴ φορὰ ἀπὸ Διορθόδοξοι Προπαρασκευαστικὴ Ἐπιτροπῇ τὸ θέμα τοῦ Αὐτόνομου. Ἡ Ἐπιτροπὴ κατέληξε σὲ κάποιο κείμενον, τὸ ὁποῖο πρόκειται νὰ μελετηθεῖ στὴν προσεχῇ Πανορθόδοξο Α΄ Προσυνοδική, ἡ ὁποία ἀναμένεται νὰ συγκαλεθεῖ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 2015. **Τὸν Φεβρουάριον τοῦ 2011 συζητήθηκε ἀπὸ τὴ Διορθόδοξοι Προπαρασκευαστικὴ Ἐπιτροπὴ καὶ τὸ θέμα τῶν Ἱερῶν Διπτύχων, χωρὶς νὰ υπάρξῃ συμφωνία. Καμία συμφωνία ἐπίσης δὲν ὑπῆρξε μέχρι σήμερα καὶ στὸ θέμα τοῦ Αὐτοκέφαλου.**

Ἡ Προπαρασκευαστικὴ Ἐπιτροπὴ, ποὺ συνήλθε στὸ Σαμπεζῖ τὸν Φεβρουάριον τοῦ 2015 ἀσχολήθηκε μὲ **ζήτηματα ἐπικαιροποιήσεως τῶν θεμάτων: 1. «Σχέσεις τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας πρὸς τὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν», 2. «Σχέσεις τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον», 3. Συμβολὴ τῶν κατὰ τόπους Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν εἰς τὴν ἐπικράτησιν τῶν χριστιανικῶν ἰδεωδῶν τῆς εἰρήνης, τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἀδελφοσύνης καὶ τῆς ἀγάπης μεταξὺ τῶν λαῶν καὶ ἀρσιν τῶν φυλετικῶν διακρίσεων»**. Τὰ θέματα αὐτὰ εἶχαν ἐγκριθεῖ ἤδη ἀπὸ τὴν Γ΄ Προσυνοδικὴ Διάσκεψη, (1986). Καὶ τὰ τρία θέματα **παρεπεμψθησαν πρὸς τελικὴ ἐγκρίσιν στὴν προσεχῇ Γ΄ Προσυνοδικὴ Διάσκεψη, (Οκτώβριος 2015).** Ἡ Ἐπιτροπὴ δὲν ἀσχολήθηκε ὁμως μὲ τὰ κατὰ θέματα τοῦ Αὐτοκέφαλου καὶ τῶν Διπτύχων, τὰ ὁποῖα σύμφωνα μὲ νεώτερες πληροφορίες θὰ ἀποκλειστοῦν ἀπὸ τὴν θεματολογία τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου. (Συνεχίζεται)

Σημειώσεις:

- Μητροπολίτου πρώην Ἑλβετίας Δαμασκηνού. Πρὸς τὴν Ἁγίαν καὶ Μεγάλην Σύνοδον. Προβλήματα καὶ προοπτικαί, Ἀθῆναι 1990, σελ. 29.
- Μητροπολίτου πρώην Ἑλβετίας Δαμασκηνού. Πρὸς τὴν Ἁγίαν..., ὅ.π. σελ.39-40.

Θεόδοσος Τύπος

Ἡ Ὁμοφυλοφιλία ἐργαλεῖον εἰς τὰ χέρια τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων τῆς «Νέας Ἐποχῆς»

Γράφει ὁ Ἀρχ. Παῦλος Δημητρακόπουλος, Πρ. Ἱεροῦ Ναοῦ Τιμίου Σταυροῦ Πειραιῶς

(2ον.–Τελευταῖον)

Ὅπως ἀποκαλύπτουν οἱ ἰδικοί, μὲ βάση ἀποδεικτικά στοιχεία καὶ ντοκουμέντα, ἡ λαθρομετανάστευση χρησιμοποιεῖται ἀπὸ ἕζενες, σκοτεινὲς δυνάμεις ἀνομολόγητα ὡς γεωπολιτικὸ ὄπλο, μὲ στόχο τὴν διαμόρφωσιν νέων δεδομένων στὸν ἑλληνικὸ χώρο, μὲ τὴν μαζικὴ ἐγκατάστασιν ξένων πληθυσμῶν, ποὺ δὲν ἔχουν καμία σχέση ἢ συνάφεια μὲ τὸν ἑλληνικὸ λαό. Συνδέεται εἰδικότερα μὲ τὴς νέο-Θωμωνικῆς φιλοδοξίες τῆς Ἀγκυρας, ποὺ ἔχει κάθε λόγο νὰ ἐπιδιώκῃ τὴ διάσπασιν τῆς ἐθνικῆς μᾶς συνοχῆς καὶ τὴν ἀποδυναμίσωσιν τῆς Ἑλλάδος. Δὲν ἀποτελεῖ γι’ αὐτὸ ἐκπληρῶ τὸ γενονός, ὅτι ἡ Ἀγκυρα ἀρνεῖται συστημιακὰ κάθε συνεργασία γιὰ τὸν ἔλεγχο τῆς λαθρομετανάστευσης ἀπὸ τὸ ἐδαφός τῆς. Ἀντιθέτως ἔχει καταστῆ ἐπαληθὲς καὶ ἄμεσος συνεργός, ἐνὸς ἀσταμάτητου κύματος Μουσουλμανῶν λαθρομεταναστῶν πρὸς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ἐυρώπη. Ποῦ ὡδηγῇ αὐτὴ ἡ κατάστασις, δὲν χρεαίνεται νὰ εἶναι κατεῖς προοπτική, γιὰ νὰ ἀντιληφθεῖ ὅτι ἡ ἀνεξέλεγκτὴ λαθρομετανάστευση, ἀλλὰ καὶ ἡ περιεργὴ ἀνοχὴ ποὺ ἔχει ἐπιδειχθεῖ μέχρι τώρα ἀπὸ τὸ κράτος καὶ ἐξακολουθεῖ ἀνευθύνως νὰ ἐπιδεικνύεται ἀπὸ τῆς ἑλληνικῆς πολιτικῆς ἡγεσίας καὶ δυνάμεις, ὡδηγῇ σταδιακὰ στὴν πλήρη ἀλλοτρίωσιν τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴν καταστροφὴ τῆς ὡς ἔθνους καὶ ἐθνικοῦ κράτους.

Ἡ ἱατρικὴ ἐπιστήμη καὶ ἡ ψυχολογία σχετικά μὲ τὴν σεξουαλικὴν αὐτὴν διαστροφὴν

Εἶναι ἀνάγκη νὰ δοῦμε τὸ θέμα ὁμοφυλοφιλία καὶ ἀπὸ τὴν ἱατρικὴ καὶ εἰδικότερα ἀπὸ τὴν ψυχιατρικὴ τοῦ πλευρᾶ, διότι παρουσιάζει ἐνδιαφέροντα στοιχεῖα. Ἐγκυρες ἐπιστημονικὲς μελέτες διαφῶν ψυχιάτρων ἐπιστημονικῶν ὄνλων ἐκθετοῦν ἑκάθεδρα σὲ ψυχιατρικὰ ἐνχειρίδια τοῦς, ὅτι ἡ ὁμοφυλοφιλία δὲν εἶναι κάτι τὸ ἐμφυτο, ἢ ἐστω κληρονομικὸ (δὲν ὑπάρχει δηλαδὴ εἰδικὸ νοσηδιὸ ὁμοφυλοφιλικῆς), ἀλλὰ εἶναι μία ἐπίκτητὴ σεξουαλικὴ ἐπιλογὴ, ἕνας ἐπίκτητος σεξουαλικὸς προσανατολισμός, μὲ τὴν ἐννοία δι’ ἀποκρίται κατὰ τὴν διάρκειά τῆς ζωῆς, καὶ δὲν προέρχεται ἀπὸ φυσικῇ, ἢ γενετικὴ προδιάθεσιν. Ὅταν ὁ διάσημος ἐρευνητὴς τοῦ «γκέι γονιδίου» Dean Hamer ρωτήθηκε διὰ ἡ ὁμοφυλοφιλία οφείλεται ἀποκλειστικὰ στὴ βιολογία, ἢ ἀπάντησιν τοῦ ἦταν: «Εξἁκῆθα ὅχι». Ἡ Ἑλληνίδα ψυχίατρος κ. Καλλιόπη Προκαπίτη σὲ σχετικὴ μελέτῃ τῆς ἀναφέρει ὅτι «μέχρι στιγμῆς δὲν ἔχει ἐντοπισθεῖ κάποιος βιολογικὸς παράγοντας (ὀρμονικός, ἀνατομικός, χημικός, γεννητικός) ποὺ νὰ προκαλεῖ ἄμεσα ἢ ἑμεσα τὴν ὁμοφυλοφιλία... Ἡ ὁμοφυλοφιλία παγκύνηται ὡς σταθερὴ ἐπιλογὴ συνήθως μετὰ τὸ τέλος τῆς ἐφηβείας». Σημαντικὸ ρόλο στὴ πῶσις αὐτῇ παίζουν ἐξωτερικοὶ παράγοντες ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὸ κοινωνικὸ περιβάλλον, ἀπὸ τὰ μηνύματα τὰ ὁποῖα δέχονται οἱ νέοι ἀπὸ τὰ ΜΜΕ, οἱ ὅτι οἱ ὁμοφυλοφιλία εἶναι μία φυσιολογικὴ σεξουαλικὴ ἐπιλογὴ, ἀπὸ τῆς φύλης καὶ τῆς συναναστροφῆς τῶν, ἀπὸ τὴν ἐμφυτὴ τάση καὶ ἐπιθυμία τῶν νέων νὰ δοκιμασθῶν τὰ πάντα, ὅπως ἐπίσης καὶ σὲ καταστάσεις στίς ὁποῖες ὑπάρχει μακροχρόνια ἐλλείψην τοῦ ἀντιθέτου φύλου.

Ἐπίσης δὲν πρέπει νὰ συγχέεται ἡ ὁμοφυλοφιλία μὲ τὰ τρανσεξουαλ ἄτομα, στα ὁποῖα ὑφίστανται σαφῆς ψυχιατρικὴ διαταραχὴ ταυτότητος φύλου. Ὅπως ἐπισημαίνει οἱ εἰδικοί «ἡ διαταραχὴ ταυτότητος φύλου ἐκκινᾷ νωρὶς στὴν παιδικὴ ἡλικία (2-4 ἔτη) καὶ χαρακτηρίζεται ἀπὸ δυσφορία τοῦ παιδιοῦ ὡς πρὸς τὸ βιολογικὸ πο φύλο, ἐπιθυμία νὰ ἀνήκει στὸ ἀντίθετο φύλο καὶ συμπεριφορὲς ποὺ χαρακτηρίζουν τὸ ἀντίθετο φύλο, ὅπως: σταθερὴ προτίμησιν γιὰ παιγνίδια τοῦ ἀντιθέτου φύλου, γιὰ ρούχα, τρόπο συμπεριφορᾶς καὶ ὁμιλίας τοῦ ἀντιθέτου φύλου», κ.λ.π. Ἡ διαταραχὴ αὐτὴ «δὲν σχετίζεται μὲ ὀρμονικοὺς παράγοντες...Ὁ πὸ σημαντικός παράγοντας στὴν ἐμφάνισιν συμπεριφορῶν ἀντιθέτου φύλου εἶναι ἡ ἐνθάρρυνσιν τοὺς ἀπὸ τὸ περιβάλλον». Ὁ διάσημος ψυχίατρος Harold P. Martin, ἀναφέρει σχετικά μὲ τὸ θέμα αὐτὸ ὅτι: «Ἡ ὁμοφυλοφιλία ἀφορᾷ ἕνα σεξουαλικὸ προσανατολισμὸ πρὸς ἀνθρώπους τοῦ ἰδιοῦ φύλου, ὅχι τὴν ἐπιθυμία ἐνὸς ἀνδρα νὰ γίνῃ γυναίκα ἢ μῖας γυναικὸς νὰ γίνῃ ἀνδρας».

Ἐπίσης σχετικά μὲ τὸ ἐρώτημα ἂν ἡ ὁμοφυλοφιλία θεωρεῖται ἀπὸ τὴν ψυχιατρικὴ ἐπιστήμην ὡς ψυχιατρικὴ διαταραχὴ (κοινωνιοπαθητικὴ διαταραχὴ προσωπικότητας) στὴν πρῶτὴ ἐκδόσιν τοῦ Διαγνώστικοῦ καὶ Στατιστικοῦ Ἑγχειριδίου τῶν Ψυχιατρικῶν Διαταραχῶν τῆς Ἀμερικανικῆς Ψυχιατρικῆς Ἑταιρείας, τὸ 1952». Στὴ συνέχεια «ἀπὸ τὴν δεκαετία τοῦ 1980, σταδιακὰ «ἀποαισθητοποιήθηκε», καθὼς ὁ χαρακτηρισμὸς τῆς ὡς «νόσος» θεωρήθηκε ἀπὸ τὰ ὁμοφυλοφιλικὰ κινήματα (τὸ νέο στίγμα)». Τὸ 1992 ἡ κατηγορία «ὁμοφυλοφιλικὰ ἀρρεπταί καὶ ἀπὸ τὴν διεθνῇ Ταξινόμησιν τῶν Ασθενειῶν τοῦ Παγκόσμιου Ὁργανισμοῦ Ὑγείας (WHO).... Ἡ δεινὴ σύγχρονη προσπάθεια νομιμοποίησις τῆς ὁμοφυλοφιλίας ὡς φυσιολογικῆς πρακτικῆς δὲν βασίζεται σὲ ἐπιστημονικὰ ἱατρικὰ δεδομένα, ἀλλὰ σὲ «φιλοσοφικὰ-κοινωνικὰ» δεδομένα

καὶ ἰσχυρὲς πολιτικὲς πιέσεις. Τὰ ἀποτελέσματα τῆς θεωρήσεως τῆς ὁμοφυλοφιλίας ὡς φυσιολογικῆς καὶ ἰσότηης συμπεριφορᾶς καὶ ἡ νομοθέτησις πρακτικῶν ὅπως ὁ «νόμος» μετὰρ ὁμοφυλοφίλων καὶ ἡ δυνατότητα υἰοθέτησις παιδιῶν μπορεῖ νὰ ἔχουν σοβαρὰς συνέπειες στὴν δομὴ τῆς κοινωνίας καὶ στὴς ἀνθρωπίνες σχέσεις». Τῆς ἰδies διαπιστώσεις κάνει καὶ ὁ καθηγητὴς Κοινωνικῆς Ψυχιατρικῆς στὸ Παντείο κ. Στέλιος Στυλιανίδης, ὁ ὁποῖος ἀναφέρει ὅτι ἡ ὁμοφυλοφιλικὰ «καταργητὴ» ἀπὸ διακριτὴ ψυχιατρικὴ διάγνωση ποὺ ἀνήκει στὴν ὁμάδα τῶν παραφυλῶν τὸ 1987, (καὶ στὸ Γαλλικὸ νοσηγραφικὸ σύστημα τοῦ 1992), ἐπῆσα ἀπὸ πῆσιν τοῦ κινήματος τῶν ὁμοφυλοφίλων καὶ τῶν κινήματων πολιτῶν γιὰ τὴν υπέρτασιν τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων.

Παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ ὁμοφυλοφιλία δὲν θεωρεῖται πλέον ψυχιατρικὴ διαταραχὴ, ὡστόσο πολλὲς πρόσφατες ἐρευνες ἔχουν ἐπιβεβαιώσει ὅτι «οἱ ὁμοφυλοφιλοὶ παρουσιάζουν πολὺ συχνότερα κατάθλιψη, ἀπώτερες αὐτοκτονίες, γενικευμένη ἀγχῶδη διαταραχὴ, διαταραχὴ διαγωγῆς, χρῆσις οὐσιῶν καὶ ἀλκοολισμο»). Ἐπίσης «οἱ ὁμοφυλοφιλοὶ ἄνδρες παρουσιάζουν αὐξημένο κίνδυνο νὰ παρουσιάσουν σεξουαλικὰ μεθοδωδὴμενα νοσήματα, ὅπως σίφιλη, γονόρροια, ἡπατίτιδα Β καὶ C, ἐρπητα γεννητικῶν ὀργάνων καὶ AIDS, καθὼς καὶ ὀρσιμένους τύπους καρκινωμάτων. Οἱ πρῶτες περριπτώσεις AIDS ἀναφέρ

ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΑΠΑΝΤΑ ΕΙΣ ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑ ΤΟΥ Ο.Τ.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

μέχρι τοῦδε ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία προέβη εἰς ἐκλογὴν ἐπι-σκοπῶν Ρώμης εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ Ρωμαϊκοῦκαθολικοῦ Πάπα. Δὲν δὲ ἐπρέπε νὰ περαιοθῇ κενὴ καὶ νὰ πληρωθῇ τὴν ἐπι-σκοπὴν ταύτην, ἐὰν δὲν ἀνεγνώριζε τὸν ἐκάστοτε πάπαν ὡς Ρώμης; (Ὁμιλοῦμεν περὶ τῆς ἐπισημῇ Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας καὶ ὀχι περὶ πρῶτων, τὰ ὁποῖα ἐνεργούν ἀπομικρῶς). Ὅχι μόνον δὲν ἐπάρχει τοῦτο ἐπὶ χίλια ἔτη ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἀλλὰ καὶ διὰ στόματος διαπρεπέντων ὁμολογητῶν τῆς πίστεώς της, ὡς ὁ ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης Βασίλειος ὁ Ἀχριδινός τὸν 13ον αἰῶνα, ὁ Ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός καὶ ὁ Γεννάδιος Σχο-λάρχιος τὸν 15ον αἰῶνα (ἄρκει ἀπλῆ ἀνάγνωσις τῆς προ-φωνησεως τοῦ ἁγίου Μάρκου πρὸς τὸν Πάπαν κατὰ τὴν Σύν-δον τῆς Φερόρας Φλωρεντίας ὡς «Πατέρα τῆς κατὰ τὴν οἰκουμένην Ἐκκλησίας», ὁ ὁποῖος συνήγαγε τὰ τέκνα τοῦ ἀπὸ περάτων τῆς οἰκουμένης κ.λ.π.) εἶδε τὴν ἀκριβῆ εἰκόνα περὶ τοῦ πῶς ἐβλέπεν ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τὸν ἐπίσκοπον Ρώ-μης κατὰ τὴν δευτέραν χιλιετίαν. Τοῦτο παρὰ τὸ ὅτι ἐπιτηδεύει τὸ Filioque εἰς αἰρετικόν. Τοῦτο ἀς μὴ μὴς ἐκλήπηται. Ἄς μὴ λη-σμονώμεν ὅ,τι ἴσχυεν εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἐκκλησίαν; Ὁ Ἅγιος Λύ-ριλλος Ἀλεξανδρείας, ἐπὶ παραδείγματι, ἐκατήγορε δημοσίᾳ τὸν Νεστόριον ὡς αἰρετικόν, ἀλλὰ συγχρόνως τοῦ ἀπηνθύνεν ἐπι-στολάς, εἰς τὰς ὁποίας σταθερῶς τὸν ἀπεκάλει «ἀδελφόν καὶ συλληπτοῦράν». Ἀκόμη καὶ ὅταν ἡ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σύν-δου τῆς Ἀλεξανδρείας τὸν ἀνεθεώρουν ἐξηκολούθει νὰ ἀπευ-θύνηται πρὸς αὐτὸν μὲν τὸν ἴδιον τρόπον, μόνον δὲ ὅταν ἡ Γ' Οἰκουμένηκη Σύνοδος τὸν κατεδικάσεν ἔπαινε νὰ τὸν προ-φωνῇ ὡς «ἀδελφόν καὶ συλληπτοῦράν». Ὅλοι δυνάμεθα νὰ χα-ρακтерίσωμεν ἄλλους ὡς αἰρετικούς, ἀλλὰ μόνον Σύνδοξος, καὶ μάλιστα οἰκουμένηκη, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τοὺς θέσῃ ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας (βλ. καὶ δὸν κανόνα Β' Οἰκουμένηκης).

β) Εἶναι περιέργον ὅτι παραβλέπεται ὅτι καὶ οἱ πλεόν συντη-ρητικοὶ θεολόγοι τὸν νεώτερον χρόνον ἀνεγρόντο εἰς τὸν ρω-μαϊκοκαθολικισμὸν μὲν τὸν πῖλον (Ῥωμαιο)καθολικὴ Ἐκκλησία». Ὁ δεινίστος μάλιστα Παναγιώτης Τρεμπέας τὴν ἀπεκάλει «σεβασμιάν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν», ἐνῶ ὁ Ἰωάννης Καμυρίης εἰς ὅλας τὰς ἀναφορὰς τοῦ εἰς τὰ συγγράμματά του ἐχρησιμο-ποῖ τὸν πῖλον «Καθολικὴ» ἢ «Ρωμαιοκαθολικὴ» Ἐκκλησία. Τὸ ἴδιον καὶ ὁ π. Γεώργιος Φλωρόβακ, ἀλλὰ καὶ ὅλα τὰ ἐπίσημα διορθόδοξα κείμενα. Ὅλοι αὐτοὶ δὲν ἐγγνώριον τὴν ἔλεγαν καὶ ἐγάρουν ἡ ἴσαν προδοτὰ τῆς Ὁρθοδοσίας; Ὅσκις, λοιπόν, ὁ Οἰκουμένηκος ἢ ἄλλοι Πατριάρχαι ἀπευθύνονται εἰς τὸν Πάπαν ὡς τὸν «ἐπίσκοπον τῆς πρεσβυτέρας Ρώμης» ἀκολουθοῦν τὴν μακρίαν αὐτὴν παράδοσιν τῆς Ὁρθοδοσίας».

Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ πρῶτον παραπείσμετον τὸν Σεβασμιώ-τατον καὶ τοὺς ἀναγνώστας εἰς τὸ τελευταῖον φύλλον τοῦ περα-σμένου τοῦλου εἰς τὸ ὁποῖον ἐξήνομεν ἐπαρκῶς τοὺς λόγους διὰ τοὺς ὁποίους ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν προέβη εἰς ἐκλογὴν Πατριάρχου Ρώμης. Ἁρμονεῖ προφανῶς σκοπιμὴς τῆς ἀναταραχῆς μετὰ τὸ 1204 μ.Χ. ἀλλὰ καὶ τὸ 400 χρόνια δου-λείας, τὰ ὁποῖα ἐμποδίζον τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Ὁ Ἅγιος Μάρκος, τὸν ὁποῖον ἐπικαλεῖται, γράφει ξεκαθάρια διὰ τοὺς Ἀ-λανούς εἰς τὴν «Εὐγκλίον Ἐπιστολήν» τοῦ: «Ἀρετικοὶ εἰσὶν ἄρα καὶ ὡς αἰρετικοὶ αὐτοὺς ἀπεκώμαεν... ὁρᾷς τὴν συνάντημεν τοὺς ἐκ Λατίων ἡμῖν προσόντας; Εἰ οὐν οὔτοι πάντες αἰρετικοί, δῆλον κακείνῃ». Τὸ ἀνεγρόμενον ἐπίσης παράδειγμα μὲν τὸ fi-lioque δὲν ἴσχυει, διότι λανθάνει εἰς τὸν Σεβασμιώτατον ὅτι τὸ fi-lioque δὲν εἶχε Ἀδελφὴ ἐπίσημον ἐπικύρωσιν ἕως τὸν 19ον αἰῶνα; Δὲν νομιζομεν, διότι καὶ ὁ ἴδιος παραδέχεται ἐὰν δὲλῶ σήμειν περὶ τῆς «ἀνακρίσεως μονομερούς ὑπὸ τῆς Ρώμης νέων δογ-μάτων». Πάλαιότερα ἡ Ἐκκλησία ἤλπιε καὶ ἐρόσεν ἀποτε-λοῦσε «ἀνεπίσημην» θεολογία ἥνι δυνατό νὰ ἀναιρεθῇ. Δὲν μπορεῖ νὰ ἰσχύῃ τὸ ἴδιο σήμερα ἀπὸ τὴν σημερινήν καὶ τὴν ὁποί-αν ἔχει ἐπίσημως θεσμοθετηθῇ ὡς δόγμα. Βεβαίως καὶ δὲν ἔχει ἐπέλθει καταδικὴ διὰ τοὺς Παπτικούς εἰς τοὺς νεωτέρους χρό-νους μὲ ἐϋθνήν τοῦ Οἴκ. Πατριαρχεῖου, τὸ ὁποῖον καυλεῖ τὴν διδασκαλίαν, ὠστόσο πῶς διαγράφει ἀπὸ τὴν ἱστορίαν ὁ Σεβ-ασμιώτατος τῆς Συνόδου ἐπὶ Πατριάρχου Φωτίου, ἡ ὁποία τὸ κα-τεδικάζει μὲ παρρησίαν;

Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ δεύτερον καὶ μάλιστα τὴν ἐπὶκλητὸν ση-μαντικὴν θεολόγουν δὲν σταθερίζει ὀρθῶς τὰ πράγματα ὁ Σεβα-σιμιώτατος. Ἡ προσφώνησις ἀπὸ ἐνα θεολόγον καὶ μάλιστα νε-ώτερον ἱστορικὰ δὲν εἶναι ἡ Ὁρθόδοξος Παράδοσις, ὅπως τὴν θέλει ὁ Σεβασμιώτατος, ἀλλὰ μία προσωπικὴ ἐπιλογὴ, ἡ ὁποία εἰς καμίαν περιπτώσιν δὲν ὑποσκελίζει τοὺς χαρακτηρισμούς αἰώνων ἁγίων Πατέρων διὰ τοὺς Παπτικούς. Ἡ ἐπιλεκτικὴ μνή-μη τοῦ Σεβασμιώτατου, δὲν βοηθεῖ εἰς τὴν συγκάλυψιν, μᾶλλον προδίδει τὴς σκοπιμότητες.

Ἐπίσης διακηρύττει: «Ἀλλ' ἐφ' ὅσον χρόνον αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι κρίνονεν ἀναγκαῖον τὸν διάλογον τοῦτον, οὗτος δὲ συνεχίζεται, ἔστω καὶ μετ' ἐμποδίων. Ἡ ἰσχὺς τοῦ Διαλόγου προ-ερχεται ἀπὸ τὴν Πανορθόδοξον συναινεσίην, τῆς ὁποίας ἀπο-λαύει». Ζητούμεν λοιπόν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀπὸ τῆς ὑπολοίπου νὰ ὑποδείξουν εἰς τὸν Σεβασμιώτατον ἀν ὑπαρχῇ ὁ ὅχι συναινεσις διὰ τὴν συνεχίσιν τοῦ διαλόγου, ἀφ' ἧς σημερινῇ οἱ μετέχοντες προβαίνουν εἰς συμπορευσεὺς καὶ τε-λικῶς ὅλοι οἱ διάλογοι εὐρίσκονται πρὸ ἀνυπερβλήτων ἔμπο-δίων. Ὁ ἴδιος ὁ Σεβασμιώτατος ἀναφέρει τὰ ζητήματα, τὰ ὁποῖα εἶναι εἰς ἐκκρεμότητα:

«α) Τὸ πρόβλημα τῆς Οὐνίας. Εἰς τὰς γενομένας συζητήσεις περὶ αὐτοῦ ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Διαλόγου τῆς ἐπιμονῇ τὸν Ὁρθόδοξον κατεδικάζει ἀπὸ κοινοῦ ἡ Οὐνία ὡς μέσον προσι-νημοῦ καὶ ὡς πρότυπον ἐννώσεως. Τοῦτο εἶναι ἄκρας ση-μαντικόν, διότι ἐπ' αὐτῆς τῆς βάσεως ἐδημοσιურγήθῃ ἡ Οὐνία. Τὸ ὅτι καὶ ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ πλεῖρά ἀπορρίπτει τὴν ἀντίληψιν αὐτὴν περὶ Οὐνίας εἶναι σημαντικόν. Ἀλλὰ οἱ Ὁρθόδοξοι δὲν παύουν νὰ ἐνδοκλοῦνται καὶ ἀπὸ αὐτὴν ταύτην τὴν ὑπαρξὴν τῆς Οὐνίας, ἡ ὁποία παραπέμπει εἰς θλιβεροὺς ἐποχὺς. β) Τὸ Filio-que. Μὲ τὸ θέμα αὐτὸ δὲν ἔχει εἰσεῖ ἀσχοληθῇ ἡ Ἐπιτροπὴ τοῦ Διαλόγου. Τοῦτο δὲν δύναται οὔτε πρέπει νὰ παρακαμφθῇ, διότι ἀπέχεται μείζον δογματικόν ζήτημα. γ) Τὰ μονομερῶς ἀπὸ τῆς Ρώμης ποικιλοτροχῆνα δόγματα κατὰ τῆς β' χιλιετίαν ἀποτελοῦν σοβαρὸν ἔμποδον. Ποῖον κύρος ἔχουν τὰ δόγματα αὐτὰ διὰ τὴν Ρωμαιοκαθολικὴν Ἐκκλησίαν καὶ πῶς τοποθετοῦνται οἱ Ὁρθό-δοξοι ἐπ' αὐτῶν; Τέλος, δ) Αἱ ἀναμνηστικὰ διαφορὰ μετὰ τῆς Ὁρθό-

δόξου καὶ δυτικῆς Θεολογίας κατὰ τὰς Ἑσχατιστικὰς ἐρίδας τὸν 14ον αἰῶνα παραμένουν διὰ πολλοὺς Ὁρθόδοξους σημαντικαὶ δι' ἀνανήθιπτος προσέγγισιν τῶν δύο πλευρῶν. Ἡ περὶ θείας Χά-ριτος διδασκαλία ἐμφανίζει ἀποκλίσεις, αἱ ὁποῖαι πρέπει νὰ ἐξε-τασθῶσιν».

Ὁ Σεβασμιώτατος προσβλέπει ματαίως εἰς τὸ ἀκατόρθωτον: νὰ λυθὸν ζητήματα, διὰ τὰ ὁποῖα ἡ Ρώμη ἔχει πολέμικας χαρα-κτηριστὴς εἰς ἀπληθὴ διὰ τῆς παλινωδίας της καὶ διὰ τοὺς ἐλπι-μους της. Πῶς δὲ ἀναίρεσούν τὴν ὁρθότητα, οἱ ὁποῖοις ἦδη ἔχουν συζητηθῇ εἰς τὸ παρελθόν καὶ ἔχουν καταδικασθῇ χωρὶς ὁ Πά-πας νὰ ὀπισθοχωρῇ. Δὲ ἀνακαλυφθῶν τὸν τροχόν;

Ὁ διάλογος τῶν Ὁρθοδόξων με τοὺς Μετερρυθμισμένους

Τὴν ἐνημερωτικὴν εἰσήγησιν ἀνέλαβεν νὰ ἐκφωνήσῃ ὁ Σεβ. Μητρ. Αὐστρίας κ. Ἀρσένιος, ὁς ἐκπρόσωπος τοῦ Οἴκ. Πα-τριαρχείου εἰς τὸν διάλογον. Ὁ διάλογος ἤρχισε τὸ 1988, ἀφορὰ ἐκπρασμοῦστος ἀπὸ 230 κοινοτήτες Μετερρυθμισμένων καὶ ὠλοκληρωθῇ εἰς δέκα συναντήσεις (Βασιλεῖα 1988, Μίνακ 1990, Ζυρίχ 1992, Λεμεσὸς 1994, Ἀμπτερνὴν 1996, Ζάκυνθος 1998, Πίτσμπουργκ 2000, Σίμτσιου 2003, Λίβανος 2005, Βόλος 2007). Ὁ Σεβασμιώτατος μετὰ τῶν ἄλλων ἀναφέρει:

«Σήμεριωτέον, ὅτι εἰς τὴν τελευταίαν τοιαύτην Συνάντησιν οὐδε-μία Ἀποφάσις ἐλήφθη διὰ τὴν συνεχίσιν ἡ μὴ τοῦ διαλόγου ἡ διὰ τὸν ὁρισμὸν νέας θεματολογίας, κατόπιν τῆς ἐξαντλήσεως τῆς πρώτης ταύτης περιόδου συζήτησεως.

Εἰς συνάντησιν ἐν τῷ Οἰκουμένικῳ Πατριαρχεῖῳ, τῇ 14ῃ Ἰανουαρίου 2007, οἱ ἐκπρόσωποι τοῦ Παγκοσμίου Συνδέσμου τῶν Μετερρυθμισμένων Ἐκκλησιῶν εἶχον προτείνει τὸν ἄμεσον προγραμματισμὸν τῆς δευτέρας φάσεως τοῦ Διαλόγου με θέμα τὴν ἐρμηνείαν τῶν Ἱερῶν Γραφῶν ὑπὸ τὸ πρῶμα τὴν συγχρό-νων κοινωνικὴν συνθήκην ἢ, ἐναλλακτικῶς, τὸ κύρος καὶ τὴν αὐθεντίαν τῆς Ἐκκλησίας, θεωρουμένης ὡς κοινότητος πιστῶν, οὐχὶ δὲ ὡς νομικῆς ὀντιότητος διετιομένης ὑπὸ τοῦ κοσμικοῦ δι-καίου.

Οὐδεμία ἀπόφασις ἐλήφθη σχετικῶς καθὼς ἐπεκράτηεν ἡ διατυπώσεως ὅτι ὑπὸ τοῦ Ὁρθόδοξου Συμπόδερου τοῦ Διαλόγου γινώμην. Σεβ. Μητροπολίτου Σερεντιού Παντελεμόνους, ὅτι τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐπομενῆς φάσεως τοῦ Διαλόγου θὰ πρέπει ὀπισθοσῆται νὰ προηγηθῇ ἡ σύγκλησις ἐνδομαεῶς Συναντή-σεως εἰς τὸν σκοπὸν τῆς ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τὸν Μετερρυθμισμέ-νων ἀξιολογήσεως τῶν πορισμάτων τῆς πρώτης φάσεως τοῦ Διαλόγου», ἀναφέρει ὁ Σεβασμιώτατος.

Εἰς πρόχρονον ἀξιολογήσιν προβαίνει ὁ ἴδιος εἰς τὴν συνέχει-αν: «Κατὰ τὰς διεξαχθείσας Συναντήσεις τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς διαλόγου, διεφάνησαν, κατὰ καιροὺς καὶ ἀναλόγως τῆς θεματο-λογίας, αἱ διαφορετικαὶ προσεγγίσεις τῆς Ὁρθόδοξου καὶ τῆς Με-τερρυθμισμένης πλευρᾶς, κυρίως εἰς θέματα Ἐκκλησιολογίας, Σωτηριολογίας καὶ τῆς θέσεως τῶν ἁγίων, τῆς Θεοτικῆς, τοῦ Μυστηρίου τῆς Ἱερωνύσης καὶ τῆς ἐν γένει θεωρησεῖς τῆς θέ-σεως τοῦ Μυστηρίου τῆς Θεᾶς Ἐκκλησιαστῆς ἐπ' ἡ Ἐκκλησίᾳ.

Ἱδιαίτερον πρόβλημα τυγχάνει εἰς τὴν πορείαν τοῦ διαλό-γου ἡ χειρονομία Γυναικῶν ἢ τὴν προβρίσιν ἥδη οἱ Μετερρὺθ-μισμένοι. Ἡ ἐξέλιξις αὐτῇ εἶναι προκλιθεῖσα διὰ τὴν συνεχίσιν τοῦ διαλόγου, ὅστις ἥδη ἀπὸ τοῦ ἔτους 2008 ὁλοαστικῶς ἔχει ἀπο-νείει, ἀνευ Ἀποφάσεως διακοπῆς αὐτοῦ, ὑπ' οὐδεμιᾶς πλευρᾶς».

Τὰ μέγιστον σημασιὰς ζητήματα αὐτά, εἰς τὰ ὁποῖα ὑπάρχει χῆσμα μετὰ τῶν Ὁρθοδόξων καὶ Μετερρυθμισμένων, καταβε-μένον καὶ μὴ ἀναστρέψιμον, ἐκτός καὶ ἐπὶ ἀν μὴ μὴ καίποιο θαύμα ἀνωθεν. Απορομὲς πῶς ὁ Σεβασμιώτατος χαρακτηρίζει «ἄλυ-κεις καρπούς» τὰ ἀποτελέσματα αὐτὰ! Ὡστόσο, δὲν εἶναι μόνον ἡ διαφωνία εἰς τὰ θεολογικὰ ζητήματα, ἀλλὰ, ὡς φαίνεται - καὶ τὸ ἐσωτερικὰ οργανωτικὰ θέματα τῶν Μετερρυθμιζομένων, οἱ ὁποῖοι φαίνεται νὰ ἐπιδεικνύουν μεγίστην ὁληγορίαν διὰ τὸν διά-λογον. Αὐτὸ μαρτυρεῖ ἡ συνέχεια τῶν ὁσων ἀνέφερε ὁ Σεβα-σιμιώτατος:

«Ἐτερον σημείον δυσκολίας ἦτο ἡ σημειωθεῖσα καὶ ἀπὸ πλευρᾶς τῶν Μετερρυθμιζομένων δυσκολία συμμετοχῆς λόγῳ τοῦ φθινότου ὁρίσμου τῶν ἐρμηνέων Ἐκκλησιῶν, ὡς καὶ τῶν γεγονυμένων ἀλλανῶν εἰς τὰ ἐσωτερικά αὐτῶν, τὰ ὁποῖα ἀναδύθη-σαν πλήρως τὰ ὅργανα διοικήσεως ἐν τοῖς κόλποις αὐτῶν. Οὐσιαστικῶς ὁ ὑπεύθυνος συνονημότης τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας ἀχρι τοῦδε ἀπὸ πλευρᾶς τῶν Μετερρυθμιζομένων ἦτο ἡ ἀντιπροσωπία ἐκ τοῦ Παγκοσμίου Συνδέσμου Μετερρὺθ-μισμένων Ἐκκλησιῶν, ἡ ὁποία ἐκλήθη ἥδη ἀπὸ τοῦ ἔτους 2007 νὰ συμμετάσχη εἰς ἔτερον σχῆμα, εἰς τὸ ὁποῖον πλεόν δὲν θὰ ἤγῃται αὐτῇ... Ὁ ὁμίλων προσαεπτάθηκε νὰ ἐπικοινωνήσῃ μετὰ τῆς Γραμματείας τῆς ἐρμηνέως «Κοινωνίας», καθ' ἣν προσπα-θεῖαν κατεστῇ σαφές ὅτι λόγῳ τῆς ὡς ἀνω μετακινήσεως καὶ ἡ με-ταφορὰς τῶν Γραφῶν, ὡς καὶ ἐν ὅμει τῶν ἐκλογῶν διὰ τὰ νέα μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Ὁργάνου τῆς «Κοινωνίας», ἡτο δυσκόλον νὰ ἀρχίσῃ νέος θεολογικός διάλογος τὸ γέν'...»

Αἱ εἰρηνικαὶ ἀρχαιρεαῖαι ἔλαβον χώραν τὸν παρελθόντα Μά-ιον τοῦ ἔτους 2014... Ἀμέσως ὑπῆρξεν ἐπικοινωνία μετὰ τοῦ νέ-ου Γραμματέως τῆς «Κοινωνίας», πᾶτορος ChristopherFergus-son, τὸν ὁποῖον συνεχάρην διὰ τὴν ἐκλογὴν αὐτοῦ καὶ ἀνεκοί-νωσα τὴν ἐντολήν τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας καὶ τὴν ἐπιθυμίαν διὰ τὴν συνεχίσιν τοῦ Διαλόγου. Τὸ αὐτὸ διευτύωσα καὶ πρὸς τὸν ἐν Αὐστρίᾳ ἐκπρόσωπον τῆς «Κοινωνίας».

Δυστυχῶς, οὐδεμία ἐδόθη ἀπάντησις ὑπὸ τοῦ Γραμματέ-ως... Ὁ ὁμίλων ἐξήγησε πρὸ ἡμερῶν νὰ ἀποκηρύσσων νανάτα-ρην δαύλων ἐπικοινωνίας μετὰ τῆς Παγκοσμίου Κοινωνίας Με-τερρυθμιζομένων, διὰ τὴν ἀπαρχὴν νέας φάσεως τοῦ Διαλόγου, ἐπ' ἐπιπιδι συντόμου ἀποκρίσεως διὰ τὰ περαιτέρω. Ἐν συνεχείᾳ τῶν ἀντιμερῶν, ἀναφέρω ὅτι ἐγένετο τελικῶς ἐπικοινωνία καὶ συνεννόησις...».

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω καθίσταται φανερόν ὅτι τὸ Οἴκ. Πατριαρχε-ῖον προστρέχει ὡς «κυνάριον» συνεχῆς μὲ ἀπόλυτον ἐπιμο-νήν, διὰ νὰ συνεχισθῇ ἐνα ἀνευ νοήματος διάλογον, παρὰ τὴν ἀμεριμνήσιν ἐκείνων διὰ τὸν διάλογον. Δισπῇ ἐπιμένει τὸ Πα-τριαρχεῖον; Μήπως καὶ ἡ στάσις αὐτῶν ἀποδεικνύει ὅτι δὲν ἐπι-

Ὁρθόδοξος Τύπος

θυμοῦν νὰ συνεχίσουν τῆς ἀνευ προοπτικῆς συζητήσεως; Ἡ ἐπι-μονὴ φαίνεται ἀπὸ τῆς φράσεως τοῦ Σεβασμιωτάτου «καλοῦμεθα νὰ ἐγκαινιάσωμεν νέαν φάσιν διαλόγου» καὶ ἡ συνεχίσις τῆς πορείας τοῦ διαλόγου τυγχάνει ἀπαραίτητος». Ἡ ἐμμονὴ αὐτῇ πηγάζει ἀπὸ τὴν βεβαθιότητα ἐν «Παρά τὰς ἀνθρωπίνους δυσ-κολίας καὶ δυσχερεσις ὁ θεολογικός διάλογος διακρατεῖ ἀναισθη-τὴν θύραν τοῦ ἔλεους τοῦ Θεοῦ, τοῦ Ὁποῖου τὸ ἄπειρον ἔλεος γνωρίζει μόνον τὴν ὥραν τῆς πραγματούσεως τῆς διαρκοῦς προσευχῆς καὶ παρακλητικῆς «πρὸς τὴν τὴν πάντων ἐνώσε-ωσις». Θεωρεῖ ὁ Σεβασμιώτατος ὅτι ἡ ἐνώσις θὰ γίνῃ ὀπισωθε-ῖται! Δὲν γνωρίζει ὅτι ἡ ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου δὲν παραβιά-ζεται καὶ ἡ σωτηρία δὲν εἶναι ὑποχρεωτικὸν γεγονός;

Διὰ ποῖον λόγον νὰ ὑπάρξῃ συνεχίσις τοῦ διαλόγου; «Ἡ πρώτη φάσις τοῦ διαλόγου, ἦτοι, ἡ ἐποχὴ τῆς ἀλληλογνωμίας εἶχε ὁλοκληρώσει τὸν κύκλον αὐτῆς. Δεόν ὅπως ἀναζητηθῇ ὁ στόχος τοῦ διαλόγου, ποῦ δὲν πρέπει νὰ εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὴν μαρτυρίαν τῆς Ὁρθόδοξου πίστεως», ἀναφέρει. Δηλαδή, τόσα ἔτη ἥσαν ἐπὶ ἀλληλογνωμίας, ὥστε νὰ δοθῶν ἄλλα τόσα ἔτη, διὰ νὰ ἀκούσωμεν καὶ πάλιν ὅτι ἐσπατάληθρσαν εἰς τὴν γνωρι-μίαν; Μήπως εἶναι πεπεισμένοι κανεὶς ἐπὶ ἑως σήμερα ἐδόθη Ὁρθόδοξος μαρτυρία, διὰ νὰ δοθῇ καὶ εἰς τὸ ἐξῆς;

Τέλος ὁ Σεβασμιώτατος λέγει: «Τὸ Οἰκουμένικόν Πατριαρ-χεῖον κατέχει σαφῶς τὴν ἐϋθνήν τῆς συνεχείας καὶ τῆς εὐαι-σθητοποιήσεως καὶ τῶν λοιπῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, καθὼς καὶ τὸ ἱερὸν χρέος τῆς διοργανώσεως τοῦ θεολογικοῦ διαλόγου». Οὐ ἀναμνηθῇ κανεὶς πότε εἰς τὸν Ὁρθόδοξον χώρον ἐδόθη αὐτῇ ἡ ἀποδοσία εἰς τὸ Οἴκ. Πατριαρχεῖον, ἀπὸ τοῦ Πατριαρχεῖου; Ποῖος τὰ ἐξεχώρησε αὐτὰ εἰς τὸν Οἴκ. Πατριάρχη; Πρέπει νὰ καταστή κοινὴ συνειδήσις ὅτι ἐτελείωσε ἡ Βυζαντινὴ Αυτοκρατορία κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ Πατριαρχεῖον ἀπελύμβανε τὰ προνόμια τοῦ Αυτοκράτορος.

Συμπέρασμα αὐτόντονον, ὅτι ὁ Σεβασμιώτατος δὲν ἐγγίζει ὑπὸ ποίες προϋποθέσεις διὰ λυθῶν τὰ θεολογικὰ ἀδιέξοδα. Ἐφόσον φῶς δὲν ὑπάρχει εἰς τὸν ὁρίζοντα διὰ ποῖον λόγον πρέπει νὰ ἐκτίθεται ἡ Ὁρθόδοξι μὲ τῆς οἰκουμενιστικῆς συμ-προσευχῆς, ποῦ συνοδεύουν τὸν διάλογον;

Ὁ διάλογος τῶν Ὁρθοδόξων με τοὺς Λουθηρανούς

Τὴν ἀντίστοιχον εἰσήγησιν ἀνέγνωσε ὁ Σεβ. Μητρ. Σασίμην κ. Γεννάδιος, ὡς ἐντεταλμένος τοῦ Οἴκ. Πατριαρχείου διὰ τὸν διάλογον αὐτόν. Ὁ διάλογος ἤρχισε τὸ 1981, ἀφορὰ εἰς 145 κοινότητες Λουθηρανῶν καὶ ἔλαβε ὡς σήμερα χώραν εἰς 16 συναντήσεις Ὁλομελείας καὶ πλείετες ἄλλες προπαρασκευα-στικές. Τὰ πρόβλήματα εἰς τὸν διάλογον αὐτόν εἶναι ἀνυπέρ-βλητα:

«Εἰσαγωγικῶς, ὑπογραμμίζεται ὅτι ἡ ὑπαρξὸς δύο διαφορε-τικῶν, ἐν πολλοῖς ἀντιπροσέμενων θεολογικῶν ρευμάτων καὶ τῆς τοὺς κόλπους τοῦ Λουθηρανισμοῦ, τοῦτέστιν τῶν ὁπαδῶν τῆς Αὐγουστίνειου Θεολογίας (Catholic-Lutherans) καὶ τῶν ἀκραίων ὑποστηρικτῶν τῆς διδασκαλίας τοῦ Λουθήρου, δυσχεραίνει ἐν πολλοῖς τὴν ἐνιασίαν ἐκφρασιν τῶν θέσεων τοῦ Λουθηρανισμοῦ.

Ἐπιπλέον, σημειοῦται ὅτι οἱ συμμετέχοντες ἐκ Λουθηρανικῆς πλευρᾶς δὲν ἐκπρόσωπούν τὰς ἀντιστάσεις Ἐκκλησίας αὐτῶν παρὰ μόνον συγκεκριμένας πινὰς ἐκ τῆς Παγκοσμίου Λουθηρανικῆς Ὁμοσπονδίας, σπερμινομένης πολλὰς ἐκκλησια-στικῆς καὶ ἐκκλησιολογικῆς συνειδήσεως καὶ ἡδύμενων ἐκκλη-σιαστικῶν κύρους. Ἡ πραγματικότης αὕτη συντελεῖ πολέμικας εἰς τὴν προβολὴν προσωπικῶν μᾶλλον καὶ ἀτομικῶν ἀντιλήψεων ἐπὶ τῶν συζητούμενων θεμάτων...»

Ὁ Σεβασμιώτατος διαπιστώνει ὁ ἴδιος πολέμικας τὴν παντελῇ ἀδιαφορίαν τῶν Λουθηρανῶν. Ἐνδεικτικὰς ἀναφέρου-με: «...δὲν ὑπάρχει καὶ τὸ κατ'ἐλλῆλιν θεολογικὸν ἐνδιαφέρον ἐκ μέρους τῶν Ἐκκλησιῶν αὐτῶν διὰ διάλογον μετὰ τῶν Ὁρθόδο-ξων Ἐκκλησιῶν... Ἐκτίμησις ἡμῶν τυγχάνει ὅτι, δυστυχῶς, ὁ ἐν λόγῳ διμερὴς διάλογος ἐδῶ καὶ ἐπὶ δὲν ἀποτελεῖ ὑψηλὴν προτεραιότητα διὰ τὴν Παγκόσμιον Λουθηρανικὴν Ὁμοσπον-δίαν... α) ἡ Ἐκτελεστικὴ Γραμματεία τῆς Παγκοσμίου Λουθηρα-νικῆς Ὁμοσπονδίας ἐπὶ τῶν Οἰκουμένικων Σχέσεων ἀκολουθεῖ παραεκτακτικὴν πολιτικὴν ὁσον ἀφορᾷ εἰς τὴν προετοιμασίαν τῶν καταλλήλων τῇ περιστάσει κειμένων ἐργασιᾶς (working pa-pers), ἀποφεύγουσα ἐπιμελῶς νὰ ἀσχοληθῇ μετὰ τὰ κοινὰς συμ-πεφωνημένα καὶ ἐκτρέπουσα τοιοῦτοτρόπως τὰς ἐργασίας τῆς Ἐπιτροπῆς εἰς δευτερευούσης σημασιὰς ὑποθέματα, καὶ β) διὰ τὴν Λουθηρανικὴν Ὁμοσπονδίαν ὁ ἐρμηνέως μετὰ τῆς Ὁρθό-δοξου Ἐκκλησίας Διαλόγου δὲν ἀποτελεῖ βασικὴν προτεραιότη-τα ὡς ἐλέγχθ' καὶ ἀντέρω, καὶ ὡς ἄλλωστε διεφάνη περὶρά-νως καὶ ἐκ τῶν ὑπ' αὐτῆς σχεδιασθέντων καὶ ἥδη διανεμηθέν-των φυλλαδίων περὶ τῶν προσεχόν ἐπετειασμῶν ἐκδηλώσεων τοῦ 2017, καθὼς ἐν αὐτοῖς ἀναφέρονται καὶ ἐξάγονται μόνον οἱ Θεολογικοὶ διάλογοι τῆς ἐρμηνέως Ὁμοσπονδίας μετὰ τῆς Ρω-μαϊκοκαθολικῆς Ἐκκλησίας, τῆς Ἀγγλικανικῆς Κοινωνίας καὶ τῶν Μενονιτῶν, μηδεμίαν ἀναφορὰν γινουμένης εἰς τὰ τοῦ Διαλόγου τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας μετὰ τῆς Παγκοσμίου Λουθηρα-νικῆς Ὁμοσπονδίας».

Νὰ ὑπενημώσωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἐπὶ εἰς τὴν τελευταί-αν πρὸ ὁλίγων μηνῶν συνάντησιν εἰς Ρόδον ἐπεγράμην ὅτι Ὁρθόδοξοι τὴν συμμετοχὴν τοὺς εἰς τῆς ἐκδηλώσεως τοῦ 2017, διὰ νὰ τιμηθῇ ἡ Μεταρρυθμίσις καὶ ὁ Λ

‘Η «μετάφρασις τῶν ἔξ» κρινομένη ὑπὸ τὸ φῶς τῆς Παραδόσεως

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

νέο ὑπόμνημα προκειμένου νὰ ἀντικρούουν τὰς κατηγορίες τῆς ἱερᾶς Συνόδου. Ἡ ἱερὰ Σύνοδος πάλι τὸ ξαναε-λέησε τὸ θέμα αὐτὸ τελευταίως, πρόσφατα καὶ ἔκανε ἐνὰς Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης καλῶς καταπαισμέ-νου πᾶνιν σ’ αὐτὰ τὰ θέματα εἰδικὴ εἰσήγησιν καὶ μελέτη καὶ διατίστασις διὰ πράγματι ἡ ἐρμηνεία αὐτῆς τῆς Ἀγίας Γραφῆς καὲς ἄλλο παρὰ ὀρθόδοξος εἶναι καὶ διὰ τοῦτο ἐπέμεινε στὴν πρώτη τῆς ὀρθῇ ἀπόφασιν.

Αὐτὴ τὴν εἰσήγησιν καὶ αὐτὴ τὴν συζήτηση, ποὺ ἐγινε στὴν ἱερᾷ Συνόδο καὶ ποὺ μᾶς ἀφορᾷ ὅλους, γιὰτί, ὅπως εἴπαμε, εἶναι θέμα τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως, θὰ προσπα-θήσουμε ἀπὸψε ἐν περιλήψει βεβαίαι καὶ ὅσο μπορούμε πιο ἀπλά νὰ ἀναπτύξουμε στὴν ἀγίατη σὰς.

Τὸ διπλὸν χρέος

Τὸ ὑπὸ κρίσιν βιβλίον ποὺ φέρει τὸν τίτλον Κανὴν Διαθήκῃ τὸ πρωτότυπον κείμενον μὲ νεοελληνικὴ δημοτικὴ μετάφρα-σιν, ἐκδόσθι ἀπὸ τὴν βιβλικὴν προτεσταντικὴν ἐταιρεία, στὸν πρόλογόν τῆς ἐκδόσεως ἀναγράφεται ὅτι γιὰ τὴν ἐκδόσιν αὐτῇ ἐργάσθησαν συλλογικὰ καθηγηταὶ τῆς ἐρμηνείας τῆς Κανὴς Διαθήκης στὰ Πανεπιστήμια Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλο-νίκης καὶ ἐπίσης δεκάδες ἀνθρώπων βοήθησαν σὺν ἀνα-θεωρητῆς μὲ κριτικῆς παρατηρήσεις στὴ βελτίωσιν τῶν κει-μένων κλπ.

Μετὰ ἀπὸ μιά τέτοια διακρίρυξή θὰ περίμενε κανεὶς νὰ εἶναι ἐνα κείμενον θεολογικῶς καὶ γλωσσικῶς ἀμειπτό καὶ νὰ δημιουργηθῇ αὐτὸ ὅλους τοὺς ἀναγνώστες ἡ ἀίτησις διὰ πρὸκειται γιὰ μίᾱ ἐργασία ποὺ παρέχει καὲς εἶδος ἐγγύη-σιν καὶ ἀσφάλεια. Εἶναι εὐχάριστο ὅτι ὁ λαὸς μᾶς ἔχει ἐμπι-στοσύνην στοὺς διδασκάλους τῆς Ὁρθοδόξου Θεολογίας. Ὅμως ἡ ἐμπιστοσύνη τοῦ λαοῦ γεννᾷ ἐνα διπλὸν χρέος. Γιὰ τοὺς μεταφραστὲς νὰ δέχωνται τὸν ἐλεγκο ἐνὺνῳμονα καὶ μὲ χαρὰ καὶ γιὰ τὴν ἱερὰ Σύνοδο νὰ καμῇ τὸν ἐλεγκο ὑπεύ-θυθα χωρὶς προσωπολήψεις, χωρὶς νὰ ἐπηρεασθῇ ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι οἱ μεταφρασταὶ εἶναι σέ ὅλους ἐνθιμοὶ καὶ ἀγα-πίστοι.

Ἄλλῃ εἶναι ἡ εὐθύνη ἐκείνου λογοτέχνη ποὺ μεταφράζοντας ἐνα ἀνιογραφικὸ κείμενο ἀπλῶς ἐπιδοθεὶς σέ ἀσκησι καλ-λεπτικῶν ἐκφράσεων καὶ ἄλλῃ μίᾱς ομάδος καθηγητῶν Πανεπιστημίου εἰδικῶν στὴν ἐρμηνεία τῆς Κανὴς Διαθῆ-κῆς. Γιὰ τὰ ὁποιαδήποτε συγγνωστὰ ἀλθὲν ποὺ ὁποιουθῆ-ποτε λογοτέχνη ὅλοι ἐκινῶν μεγάλα ἀποθέματα συμπαθεῖ-ας καὶ κατανοήσεως. Ἀπὸ τοὺς εἰδικούς καθηγητῆς ἀπαι-τεῖται ἀπόλυτη ἀκρίβεια καὶ πιστότης καὶ γι’ αὐτὸ “δυνατοὶ δυνατὸς ἐτασθήσονται”. Ἀς προσπαθῶμεν νὰ δοῦμε, ἀναφέρει ἡ εἰσήγησις, πὺς ἐγινε στὴν ἱερὰ Σύνοδο. 1ον ποῖα εἶναι ἡ νέα ὑπὸ κρίσιν ἐκδοσὶς καὶ γιὰτι καταδικάσθη ἀπὸ τὴν ἱερὰ Σύνοδο καὶ 2ον ἀν ἐπιβάλλεται νὰ ἐπανακυ-ρωθῇ ἡ Συνοδικὴ ἀπόφασιν περὶ καταδικῆς τῆς μεταφρά-σεως.

Αἱ μεταφραστικαὶ ἀρχαὶ ὑπὸ ἐξέτασιν

1. Στὸν πρόλογόν τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐκδόσεως διδοτεὶ ἡ πλη-ροφωρία “ἡ μετάφρασις αὐτῇ ἀποτελεῖ ἐνα νὸ ἐκδοσὶς αὐτῆς μεταφραστικῆς δουλειᾶς τῆς Ἀγίας Γραφῆς στὸν τόπο μας, πέρα ἀπὸ τοὺς γλωσσικούς τύπους νέα εἶναι καὶ ἡ μεθο-δὸς ποὺ ἀκολουθήθηκε. Ἡ μετάφρασις ἐγίνε μὲ βάση τὴν διεθνῶς καθιερωμένην κριτικὴ ἐκδόσθι τοῦ κειμένου τῆς Κανὴς Διαθήκης μὲ ὠρισμένες παρεκκλίσεις, ὅπου αὐτὸ θεωρηθῆκε ἀναγκαῖο ἀπὸ τοὺς μεταφραστῆς. Στῇ δήλωσιν ἐκδόσθι παρατίθεται τὸ καθιερωμένον ἐκκλησιαστικὸν κεί-μενον τῆς Κωνσταντινουπόλεως ποὺ πὸ οἰκεὸν στὸν “Ἐλληνα ἀναγνώστη”. Τὸ κείμενον προορίζεται γιὰ ἰδιωτικὴ μελέτῃ καὶ διδασκαλίᾳ καὶ ὄχι νὰ ἀντικαταστήσῃ τὸ ἐπίσημον κείμε-νον”.

Αὐτὰ λένε στὴν μετάφρασιν ποὺ κυκλοφορεῖ. Τώρα τί κρύβεται πίσω ἀπὸ αὐτὰ τὰ λόγια ἂς δοῦμε ἐν συνεχείᾳ τὴν κριτικὴν ποὺ γίνετα.

2. Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ οἱ προλογίζοντες καθηγηταὶ ὁμολο-γοῦνται ὅτι: α’. δὲν ἀκολουθοῦν τὴν Πατερικὴν ἐρμηνευτικὴν, ἀλλὰ μίᾱ νέα μέθοδο ποὺ ἐγκαινιάει εἰδικὰ γιὰ τὴν Ἑλλά-δα, ἐνα νὸ ἐκδοσὶς μεταφραστικῆς δουλειᾶς. β’. ἡ νέα αὐτὴ μετάφρασις ἀποτελεῖ ἐνα ἐγκεντρισμὸν στὸ χωρὸ τῆς Ἑλλη-νικῆς Ὁρθοδόξης ἐρμηνευτικῆς μίᾱς ξένης μεθόδου, ποὺ ἀκολουθεῖται στὴν Ἑυρώπη. γ’. γιὰ τὴν Ὁρθόδοξὴ Ἑλληνι-κὴ Ἐκκλησίᾳ ὑπάρχει ἐνα ἐπίσημον ἐκκλησιαστικὸν κείμενον, τὸ κείμενον τῆς Κωνσταντινουπόλεως. δ’. τὸ Ἐκκλησιαστικὸν κείμενον εἶναι τὸ πὸ οἰκεὸν στὸν Ἕλληνα ἀναγνώστη, ε’. ἡ μετάφρασις ἐγίνε ὄχι ἀπὸ τὸ οἰκεὸν, στὸν Ἕλληνα ἀναγνώ-στην Ἐκκλησιαστικὸν κείμενον, ἀλλὰ ἀπὸ κάποιο, ὅτιο καὶ ἂν εἶναι. στ’.. αὐτὸ τὸ κάποιο ἂν κείμενον δὲν ἀκολουθήθηκε μὲ συνείτησι, ἀλλὰ χρησιμοποίηθηκε παράλληλα καὶ κά-ποιο ἄλλο. ζ’. τελικὰ ἐκαμῶν καὶ ὠρισμένες «παρεκκλίσεις» ἀπὸ τὰ δύο κείμενα ποὺ λένε οἱ χρησιμοποίηθηκαν γιὰ τὴν μετάφρασιν, «ὅπου αὐτὸ θεωρηθῆκε ἀναγκαῖον γιὰ τοὺς με-ταφραστῆς». ἡ’. ἡ νέα μετάφρασις «προορίζεται γιὰ ἰδιωτι-κὴ μελέτῃ καὶ διδασκαλίᾳ. Ἄλλῃ πονηρία καὶ αὐτῇ, γιὰ ἰδιω-τικὴ μελέτῃ καὶ διδασκαλίᾳ.

3. Καὶ αὐτὰ μὲν λέγει ὁ πρόλογος τῆς ἐκδόσεως. Ὅταν ὅμως αὐτὰ τὰ ἀναλύσουμε λίγο, βλέπουμε ὅτι ὁδηγοῦν ἀβίαστα στὰ ἐξῆς συμπεράσματα.

α’. Τὸ Ἐκκλησιαστικὸν κείμενον ὑστερεῖ σέ ἀξιοπιστία ἐναντὶ τῶν κριτικῶν ἐκδόσεων καὶ συνειπνὸς δὲν ἀποτελεῖ τὴν καλύτερη πηγὴ γνῶσεως τοῦ Ἑυαγγελικοῦ μηνύματος. Ἄν ὅπως ἀναγράφει σκοπὸς τῆς ἐκδόσεως εἶναι ἀπλῶς ἡ ἰδιωτικὴ μελέτῃ καὶ διδασκαλίᾳ, ἡ προτίμησις στὸ κριτικὸ κείμενον δὲν συνιστᾷ ἔμμεσις ὑποτίμησις τοῦ Ἐκκλησιαστι-κοῦ κειμένου ὅτι δὲν εἶναι κατάλληλον γιὰ μίᾱ αὐθεντικὴ με-λέτῃ καὶ διδασκαλίᾳ τοῦ Ἑυαγγελίου;

Ἐχομε λοιπὸν ἀμέσως - ἀμέσως τὸ κτύπημα τοῦ ὑπευ-θύνου, τοῦ αὐθεντικοῦ κειμένου τῆς Ἐκκλησίας μας, ποὺ διασυνῶεται ὡς ἐκδόσθι τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Ὅλοι ὅσοι ἔχουν μελετήσει καλῶς τὰ πρᾶγματα διαπιστώ-νουν ὅτι ὁ καλύτερο κείμενον γιὰ τὴν Ἀγία Γραφή καὶ μάλι-στα γιὰ τὴν Κανὴν Διαθήκῃ εἶναι τὸ κείμενον ποὺ ἔχει ἐκδώ-σει ἡδᾷ ἀπὸ τὸ 1904, τὸ ἔχει ἐκδώσει τὸ Οἰκουμενικὸ Πα-τριαρχεῖο καὶ ὅτι ἐκεῖ ἐπανέκδοσθι ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία τελευταίως τὸ 1968.

Μὲ τὸν τρόπο ὅμως αὐτὸν, τὸ κείμενον αὐτὸ κυτιπεταὶ καὶ μπταίνει στὴν πρώτη γραμμὴ ἡ δικὴ τοῦς ἐκδόσθι, ἡ κριτικὴ ἐκδόσθι διαφόρων ξένων ἐκδόσεων.

β’. Ὁ λαὸς μελετώντας τὴν ἐκδόσθι αὐτῇ θὰ μάθει νὰ βλέ-πῃ τὸ ἐκκλησιαστικὸν κείμενον χωρὶς πλεόν ἐμπιστοσύνην.

γ’. Δημιουργεῖται τέλος τὸ ἐρώτημα: Τί τέλος πάντων ἀποτελεῖ ἡ ἐκδόσθι αὐτῇ; Εἶναι ἐνα κείμενον γιὰ ἰδιωτικὴ με-λέτῃ; στὴν χρῆσθι καὶ διάθεσις πίνος; Τί σημαίνει ἰδιωτικὴ με-λέτῃ;

Τί ἐννοεῖ ἡ φράσις προορίζεται γιὰ ἰδιωτικὴ διδασκαλία; Μπορεῖ ποτε νὰ εἶναι ἡ διδασκαλία ἰδιωτικὴ; Πῶς εἶναι δυ-νατὸν νὰ ἀπολεθῇ ἰδιωτικὴ ὑπόθεσις καπὶ ποὺ ἔχει σχέση μὲ τὸν αἰώνιον Θεὸ καὶ τὴν αἰώνια ζωῇ;

δ’. Ἄν στόχος τῆς νέας μεταφράσεως καὶ ἐκδόσεως ἦταν ἡ ἰδιωτικὴ μελέτῃ καὶ διδασκαλίᾳ τοῦ Ὁρθοδόξου λαοῦ τί ἐχρεάζετο τὰ κριτικὰ κείμενα καὶ ἰδίως οἱ κατὰ τίς προσωπικὲς ἀποψέις τῶν μεταφραστῶν παρεκκλίσεις; Ἄν πάλι στόχος τοῦς ἦταν οἱ κατὰ τίς ἀποψέις τοῦς ἐπιστημο-νικὴ ἀκρίβεια θὰ ἐπρεπε νὰ προβοῦν στὴν ἐκδόσθι μίᾱς ἐπιστημονικῆς μελέτης, ποὺ θὰ ἐγίνετο ἀντικείμενον ἀνάλω-γης κριτικῆς. Τώρα ποίος ἀναγνώστης μπορεῖ νὰ ξερῇ ποὺ καὶ γιὰτι ἀκολουθῆθηκε ἡ γραφὴ καὶ γιὰτι κατέφυγαν σὲ πα-ρεκκλίσεις;

Ἡ βαρύνουσα σημασία τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ κειμένου

Γιὰ ὅλους αὐτούς τοὺς λόγους καὶ ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν εὐσεβῆ διάθεσιν τῶν μεταφραστῶν, ποὺ μὲ κανένα λόγον δὲν θέτομε ὑπὸ ἀμφισβήτησιν, φρονούμε ὅτι ἡ Ἐκκλησία μας δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐπικυρώσῃ τὴν μετάφρασιν αὐτῇ, γιὰτί ἡ ἐπικύρωσις τῆς συνεπαγέται τὴν ὑποτίμησιν καὶ σὺν τῷ χρόνῳ τὴν ἀθετήσι ποὺ Ἐκκλησιαστικοῦ κειμένου καὶ ὁ λόγος αὐτὸς ἀρκεῖ μόνος τοῦ καὶ δὲν χρειάζεται ὑποστηρί-γματα.

Ἐάν δηλαδὴ πρὸς ἑλπίδα ὁ φύλαξ τῆς Ὁρθοδοξίης μος ποὺ πρέπει νὰ εἶναι ἡ ἱερὰ Σύνοδος, ἡ ἱεραρχία ἀνεγνωρί-ζε αὐτὴ τὴν μετάφρασθι θὰ κυτιπὸταν ἐταὶ ἐμμέσως τὸ ἐπί-σημον ἐκκλησιαστικὸν κείμενον καὶ σιγὰ-σιγὰ θὰ παρεβλήετο & θὰ ἐπικρατούσε αὐτῇ ἡ μετάφρασις ποὺ ἐγίνε τελευταί-ως.

Τί συνέπειες θὰ εἶχε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα θὰ προσπαθῶσου-

με νὰ τὸ δοῦμε ἐν συνεχείᾳ, ἀλλὰ καὶ μόνον γι’ αὐτὸ τὸ λόγο οἱ κυτιπεταὶ τὸ αὐθεντικὸν κείμενον θὰ ἐπρεπε νὰ ἦταν κατα-δικαστικὴ ἡ ἀπόφασις τῆς ἱερᾶς Συνόδου.

Ὅπως λέει μὲ ἐνα ἀνέκδοτὸν ὁ εἰσηγητὴς τοῦ τὸ ξέρομε καὶ μὲς μὲ διάφορες παραλλαγές . Κάποτε σέ μίᾱ μικρῇ Ἑυρωπαϊκῇ πόλῃ θὰ ἐπῆγιναι ἐπίσημον ὁ αὐτοκράτωρ. Τὸ πρωτόκολλο προβλεπτε κατὰ τὴν εἰσοδὸν τοῦ νὰ πέρσουν μερικῆς κανονίης, ἀλλὰ δὲν ἀκούστικης καμμία. Ὁ αὐτοκρά-τωρ δὲν παρέλλειψε νὰ ζητήσῃ ἐκ τῶν ὑστέρων γι’ αὐτὸ τὸν λόγο. Γιὰτί δὲν ἔπτεσαν οἱ κανονίης, ἐρώτησε πικρὰ καὶ θυ-μωμένα.

Γιὰ εἰκοσι λόγους μεγαλειότατε. Νὰ τοὺς ἀκούσω ἀπάν-τησε ξερὰ. Καὶ ὁ ὑπεύθυνος ἄρχισε νὰ τοὺς ἀπαριθμῇ τρέ-μοντας. Πρῶτος μεγαλειότατε, δὲν εἴχαμε μποροῦν... Καὶ ὁ αὐτοκράτωρ ποὺ καπὶ καταλάβαινε τὸν δίκαιον. Φθάνει, δὲν χρειάζεται ν’ ἀκούσω καὶ τοὺς ἄλλους λόγους. Ἐταὶ καὶ τὸ γεγονός ὅτι ἡ μετάφρασις αὐτῇ δὲν ἐγινε ἀπὸ τὸ πα-τριαρχικὸ κείμενον φθάνει. Εἶναι ὑπὲρ ἀρκετὸς λόγος Ἐκκλησιαστικῆς ἀποδοκιμασίας.

Ἡ 1. Σύνοδος ὀρθῶς ἀπεδοκιμασε τὴν μετάφρασιν

Καὶ πράγματι ἡ ἱερὰ Σύνοδος σέ συνεδρίασθι τὸν παρελ-θόντος ἔτους ἐμελέτησε τὸ θέμα καὶ μὲ τὴν ἐγκύκλιον τὴν ὁποῖαν εἴχαμε δημοσιεύσει καὶ εἰς τὸν «Ο.Τ.», ὅπως θὰ ἐνθυμησθε, ἀπεδοκίμασε τὴν μετάφρασιν αὐτῇ ὡς «μὴ πατερικῇ, ἐλεύθερῃ, αὐθαίρετῇ, ἀπὸ πλευρᾶς ὀρθόδο-ξου ἀπαράδεκτῃ, καὶ ὡς σοβαρὸ κίνδυνον παραπλησί-σεως τῶν πιστῶν ἀπὸ τὴν ὀρθόδοξο πίσθι».

Συγκεκριμένα μάλιστα ἡ ἱερὰ Σύνοδος διέτυπωσε σοβαρῆς ἐπιφυλάξεις ἐπὶ τῆς οὐσίᾱς τυπικῶς καὶ κατ’ οὐσίαν καὶ ὠρισε νὰ μὴ διαδοθῇ αὐτῇ ἡ μετάφρασις, διὰ νὰ μὴ νοθευθῇ ἡ παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας. Ὅπως εἴπαμε αὐτῇ τὴν ἐγκύκλιον δὲν τὴν παρεδέχθησαν οἱ με-ταφραστῆς καὶ ἀπήντησαν ὅτι πρῶτον ἐχρησιμοποί-ησαν τὸ πὸ ἐγκυριο κείμενον, τὸ κριτικὸ, δεύτερον ἡ μέ-θοδος τοῦς εἶναι ὀρθῇ, τρίτον ἡ ἐπικύρησις τοῦς ὑπῆρχε ἐμπειρημένῃ καὶ ἀμελέτητῃ καὶ τέταρτον ἡ μετάφρασις ἐγίνε γιὰ ἰδιωτικὴ μελέτῃ καὶ κατὰ τὸ Σύστημα δὲν χρειάζεταν ἐγκρίσι. Τὸ θέμα ἔχει βεβαίως συζητηθῇ καὶ κριθῇ.

Ἡ ἱερὰ Σύνοδος μὲ τὴν ἐγκύκλιόν τῆς κατεδίκασε τὴν μετάφρασιν αὐτῇ τῆς Κανὴς Διαθήκης. Τὸ νόημα τῆς νέας ἐπὶ τοῦ ἰδιοῦ θέματος διαβουλεύσεως εἶναι νὰ ἐλεγχθῇ ἂν καὶ κατὰ πόσον εἶναι ἐπιτρεπτῇ ἡ ἐπιβεβλημένη ἀκύρωσις ἡ τροποποίησις τῆς προηγουμένης ἐγκυκλίου. Ἡ κάθε ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ πᾶνιν ἀπὸ κάθε ἄλλο ὀφεί-λει νὰ εἶναι κηρύς τῆς ἀληθείας καὶ δικαιοσύνης καὶ τυχὸν σφαλῶσας ἐχεῖ χρέος νὰ διορθώνῃ τὰ λῆθῃ τῆς καὶ ἰδίως ὅταν ἔχουν σχέση μὲ τὴν ἀλήθειαν τοῦ Ἑυαγγελίου.

Ἰδοὺ λοιπὸν τὸ ἐρώτημα: Ἐσαφε ἡ Σύνοδος στὴν προ-ηγουμένῃ ἀπόφασθι τῆς, ὅπως ἰσχυρίσθησαν στὰ ἐγγράφᾳ τοῦς οἱ μεταφρασταὶ-καθηγηταί; Ἡ ἀπάντησις στὸ ἐρώτημα αὐτὸ εἶναι σαφῆς ἀρνητικῇ. Ἡ Σύνοδος ἐνήργησε δηλαδὲ σωστὰ, ὅπως εἶχε χρέος νὰ ἐνεργήσῃ. Καὶ εἶχε χρέος νὰ ἐπικρίνῃ τὴν μετάφρασιν αὐτῇ ἐπειδὴ 1ον ὀφείλε νὰ ὑπε-ρασπισθῇ τὴν μόνῃ γνωστῇ στὴν Ὁρθόδοξὴ Ἐκκλησίᾳ πα-τερικὴ ἐρμηνευτικὴ καὶ 2ον τὴν διδασκαλίᾳ καὶ τὴν παράδο-σθι τῆς Ὁρθοδοξίης, ὅπως τὴν ὑπερασπίσθησαν ὅλοι οἱ Ἄγιοι Πατέρες καὶ μάλιστα οἱ Τρεῖς Ἱεράρχες.

Ἡ Πατερικὴ ἐρμηνευτικὴ μέθοδος

Ἡ Ὁρθόδοξος ἐρμηνευτικὴ εἶναι σαφῶς πατερικὴ, δὲν πρέπει ποτε νὰ φύγωμε ἀπὸ αὐτῇ τὴν ἐρμηνεία καὶ θὰ ἐνθυμησθε καὶ θὰ ἔχετε διαπιστώσει καὶ ὁ δεινμνιστὸς Γέ-ροντας μᾶς ὁ π. Χαράλαμπος ὅ,τι ἐρμηνείης ἔκαμε στὴν Ἀγία Γραφῇ προστάθησε διὰ τῶν Ἀγίων Πατέρων. Τὸ κα-τὰ δυνάμιν βάσει τῆς διδασκαλίας τῶν Ἀγίων Πατέρων, διὸ-τι αὐτοὶ εἶναι οἱ ἀλάναστοι ὁδηγοὶ μᾶς στὴν προσπάθειᾱ ἐρμηνείας, ὀρθῆς ἐρμηνείας τοῦ κειμένου τῆς Ἀγίας Γραφῆς.

Οἱ Ἄγιοι Πατέρες καὶ μάλιστα ἡ κρητίς τῶν θείων δογμά-των ὁ Ἅγιος Κύριλλος, ποὺ ἀγωνίσθηκε πολὺ γιὰ τὴν Ὁρθοδοξίᾱ μὲς ὀρίξει τὰ ἐξῆς καὶ παραρτῆνται πορισματα ἐνὸς εἰδικοῦ καθηγητοῦ, ποὺ μελέτησε αὐτὰ τὰ θέματα τῆς ἐρμηνευτικῆς ὑπὸ τὸ φῶς τῆς θεολογίας τοῦ Ἀγ. Κυρίλλου τοῦ Ἀλεξανδρέως.

«Ὅπως ἡ θεοπνευστία τῶν ἱερῶν συγγραφέων τῆς Ἀγίας Γραφῆς εἶναι τὸ ἐργον τοῦ τρίτου προσώπου τῆς Ἀγίας Τριάδος, τοῦ Ἀγίου Πνεύματος ἐταὶ καὶ ὁ πρὸς αὐθεντικὴν κατανόησθι καὶ ὀρθῇ ἐρμηνείᾱ ταῦτης φωτισμός τοῦ ἀνθρώπου ποὶν εἶναι κατ’ ἐξοχὴν χρίσμα τοῦ Ἀγίου Πνεύ-ματος. Μόνον οἱ τῶν τοῦ Ἀγίου Πνεύματος καταπολιούσαν-τες μεθεῖν καὶ τῆς ἀνωθεν φωταγωγίας μετασχόντες δύ-νανται νὰ κατανοήσουν αὐθεντικῇ τὴν Ἄγιαν ἘΓραφή».

Πόση ἀγωνία εἶχε καὶ ὁ ἱερός Χρυσόστομος, ἐάν ἐρμῆ-νευσε καλὰ τίς ἐπιστολὰς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, τίς δεκά τέσσαρες ἐπιστολὰς καὶ ὅλα τ’ ἄλλα καὶ ποὺ ῥηϊστήθ, ὅπως διηγεῖται βιογράφος τοῦ νὰ ἔχη συνομιλήσῃ τὸν ἰδιο τὸν Ἀπὸστόλου Παῦλου καὶ ἐκινεῖται καὶ αὐτῇ ἡ φωτογραφία καὶ ὅτι τὸν διεβραβίωσε ὁ καλὸς ἀπέδωσε τὸ πνεῦμα τοῦ τὴν διδασκαλίᾳ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. Μία ἐσωτερικὴ μεθε-ξῇ κοινωνίας καὶ φωτισμός τοῦ Ἀγίου Πνεύματος.

Ἡ νευματικὴ ἐρμηνεία τῆς Ἀγίας Γραφῆς, ἡ ὁποία περι-φρονεῖται σαφῶς ὑπὸ τῆς νεωτερῆς ὀρθολογιστικῆς προ-τεσταντικῆς ἐρμηνευτικῆς ἐνίοτε δὲ παραγκωνίζεταί καὶ ὑπὸ τῆς παπικῆς ἢ ἐκτρεπόμενης εἰς αὐθαίρεσις, ἡ δικὴ μᾶς ἡ πατερικὴ ἐρμηνεία, ἀλλὰ στοιχοῦσα τῇ ἐν Ἀγίῳ Πνεύ-ματι ζωῇ Ἐκκλησίᾳ ἀποτελεῖ τὸ πλῆρωμα πάσης Ὁρθο-δόξου ἐξηγητικῆς ἐργασίας.

«Ὅπως ἡ χριστολογία ἐταὶ καὶ ἡ νευματικὴ ἐρμηνεία τῆς Ἀγίας Γραφῆς εἶναι σαφῶς τριαδολογικῇ. Ὁ ἀναγκασ-τικός πρὸς κατανοήσθιν τοῦ λόγου τῆς Γραφῆς φωτισμός τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἐνέργεια «Πατρός τε καὶ Υἱοῦ καὶ Ἀγίου Πνεύματος». Πρὸ τοῦ ἀνεξάντηλου θείου πλῆους οἱ καρ-ποὶ τῆς ἐρμηνευτικῆς ἐργασίας θὰ εἶναι πάντοτε πνευχρῶς. Ὅσο καὶ νὰ προσπαθῶμεν δηλαδὲ, ἅλα πρᾶγματα, πε-νηροὶ θὰ εἶναι οἱ καρποὶ αὐτῆς τῆς προσπάθειας καὶ τῆς ἐρμηνείας. Ἡ ἱερὰ ἐρμηνευτικὴ ὁδοπορεῖ συνεχῶς πρὸς τὴν κατάληξιν τῆς ὑπὸ τῆς Γραφῆς μαρτυρουμένης ἀλ-θείας, ἡ ὁποία εἶναι ὁ Χριστὸς μᾶς. Ὁ ὁδοπορὸς ἐρμηνευ-τῆς «ῥωκεῖ καὶ καὶ καταλάθῃ» τὸ ἐρμηνευτικὸν ἐργον προγε-νεστέρων ἐξηγητῶν. ἐφ’ ὅσον εἶναι σύμφωνον, πρὸς τὴν πίσθιν τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ δεικτῆς καὶ ὁδηγὸς οὐδέποτε ὁμως τὸ τέρμα.

Ἡ αὐθεντικὴ ἐρμηνεία τῆς Ἀγίας Γραφῆς εἶναι πρωτί-στως δωρεὰ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, ὅπως εἶναι ὀρθὸν δὲν δύναται κανεὶς νὰ διαχωρίσῃ μετὰ τῆς θεοπνευστίας τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς θεοπνευστίας τῆς Ἀγίας Γραφῆς, ἀλλὰ μᾶλλον δὲον νὰ κατανοήτῃ ἡ δεύτερα ὡς ἐσωτερικὴ ὀργανικὴ λειτουργία τοῦ Ἀγίου Πνεύματος ἐνὸς τοῦ σώμα-τος τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ἐξ ἰσού ἀληθές, ὅτι ὁ «πνευματι-κὸς ἐρμηνευτὴς λαμβάνει καὶ ἔχει τὸ πρὸς ὀρθὴν ἐρμηνεί-αν τῆς Ἀγίας Γραφῆς χάρισμα μόνον ὡς ζῶν μέρος τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, τῆς Ἐκκλησίας». Ἐξῶ δηλαδὲ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίᾱ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐρμηνεύσῃ κανεὶς ὀρθῶς τὴν Ἀγία Γραφῇ.

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὁ φύλαξ καὶ ἐρμηνευτὴς τῆς Ἀγ. Γραφῆς

«Ἡ Κανὴν Διαθήκῃ εἶναι τὸ βιβλίον τῆς Ἐκκλησίας. Ἀποτε-λεῖ τὴν αὐθεντικὴν ἐκφρασιν καὶ τὴν ἀάληθρον γραπτὴν δια-τύπωσιν τοῦ ὑπὸ τῆς ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας μαρτυρου-μένου «μυστηρίου τοῦ Χριστοῦ». Διὰ τοῦτο καὶ ὑπὸ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν ἀποδηγούμεν ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὁ φυσικὸς φύλας καὶ αὐθεντικὸς ἐρμηνευ-τῆς τῆς Κανὴς Διαθήκης καὶ πάσης διᾶ Χριστοῦ, ἐν Χριστῷ καὶ ἐς Χριστὸν ἀποκαλυφθείσης ἀληθείας. (Κατὰ συνέπει-αν εἶναι καπὶ τὸ ἀκατανόητον, κατὰστας παρὰ φύσιν διά-στροφος, ἐρμηνεία τῆς Γραφῆς ἐξῶ ἀπὸ τὸ πλᾶσιον τῆς Μίᾱς Ἀγίας Ἐκκλησίας καὶ τῶν δογμάτων τῆς. Ἡ οἰκουμει-κὴ μετάφρασις τῶν Γραφῶν, ὅπως ἐπικυρώσῃ νὰ γίνῃ τυπ-ρὰ εἶναι μετάφρασις Γραφῆς χωρὶς τὴν Ἐκκλησίᾱ καὶ ἀρᾱ χωρὶς Πνεῦμα Ἁγίου. Καταλαμβάνει τὴν τερατοπύημα μπο-ρεῖ νὰ βῇ, ὅπως καὶ βῆγῃ ἀπὸ μίᾱ τέτοια μετάφρασιν).

Ἡ Ἐκκλησίᾱ εἶναι ὁ πιστὸς φύλας πᾶντων τῶν «ἀποστο-λικῶν ἐναυμάτων», καὶ ὁ αὐθεντικὸς διεργμνευτὴς τῆς παρὰ τῶν Ἀποστόλων καὶ Ἑυαγγελιστῶν παραδοθείσης ὀρθῆς πίστεως. «Ἡ Ἐκκλησίᾱ ὡς νῶς ἱσραὴλ ὡς ὁ λαὸς τῆς «Κανὴς Διαθήκης» εἶναι ἡ «παραδίδουσα» Ἐκκλησίᾱ.

Ὁρθόδοξος Τύπος

Ἐκκλησία δὲν εἶναι ἀπλῶς ὁ πιστὸς φύλας καὶ ὁ αὐθεντικὸς ἐρμηνεύς τῆς Ἀποστολικῆς Παραδόσεως. Ζῇ μάλιστα αὐτῇ ἐκ τῆς παραδόσεως καὶ ἐν τῇ παραδόσει. Εἶναι ἡ ἴδια ἡ ζῶσα ἀποστολικὴ παράδοσις. Ἡ παράδοσις εἶναι συνεχῶς ζῶσα πραγματικότης, εἶναι ἡ ἀδιάκοπος διὰ μέσου τῶν αἰώνων ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπειδὴ δὲ ἡ Κανὴν Διαθήκῃ ἀποτελεῖ αὐθεντικὴν διατύπωσιν τοῦ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας μαρτυρουμένου «μυστηρίου τοῦ Χριστοῦ» γνησίαν δέ ἐκφρασιν τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας δηλαδὲ τῆς παραδό

Ἀνακοινωθέν τῆς Α΄ καὶ Β΄ συνεδρίας τῆς Ἱ. Συνόδου

Τμήμα τοῦ ἀνακοινωθέντος τῆς Α΄ συνεδρίας τῆς 7ης Ὀκτωβρίου 2015:

«...Ἀναγνωσθέντος τοῦ Καταλόγου τῶν συμμετεχόντων Ἱεραρχῶν, διεπιστώθη ἡ ἀπουσία τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Καρπεντίου κ. Νικολάου καὶ Ἐλασσάνους κ. Χαρίτωνος, ὁ ὁποῖο ἀπουσίασαν ἠθολογημένα... Ὁ Μακαριώτατος ἔκανε ἔκκληση πρὸς τὴν Πολιτεία, τὴν Κυβέρνηση καὶ ὅλον τὸν πολιτικὸ κόσμον: «Ἐκκλησία καὶ Πολιτεία νὰ συνεργαστοῦμε με ἐλκνίρεια καὶ συνένετια καὶ νὰ δώσουμε τὸ παράδειγμα τὸν σὰν λαὸ μας γιὰ συνεργασία καὶ ἐνότητα... Νὰ ἐμφυγίουμε τὶς ἀγκυλώσεις καὶ τὶς ἰδεολημίες καὶ νὰ τὰ ἀντιμετωπίσουμε με σταθερότητα, ψυχραιμία καὶ ἐπιμονή... φαινόμενα ὅπως τὸ πρόσφατο ἐπεισόδιο τοῦ μαθητήματος τῶν Ὀρθοσευλικῶν, εἶναι ἡ αἰχμή τοῦ δόρατος. Φαίνεται ὅτι οἱ φίλοι μας οἱ ἐδῶ καὶ οἱ Εὐρωπαῖοι, ἐκμεταλλευόμενοι τὴν δὲνή μας οἰκονομικὴ κατάσταση, στὰ πλαίσια τῆς ρυθμίσεως τῶν οἰκονομικῶν μας σχέσεων, δὲν θὰ παραλείψουν ἀλλὰ ἀντιθέτως θὰ ἐπιδιώκουν με κάθε τρόπο τὴν ἀλλοίωση τῆς ἐλληνικῆς κοινωνίας μας ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν σχολικὴ μας ἐκπαίδευση. Τὸ τραγικὸ εἶναι ὅτι οἱ ἐχθροὶ μας δὲν εἶναι πάλιν πέρα καὶ μακριά, εἶναι ἐντὸς τῶν τεχνῶν μας. Τὸ βλέπουμε, τὸ ἀσφραίνουμε... Ἐὰν ὅμως ὑπάρχουν δεσμεύσεις καὶ σχεδιασμοὶ ποὺ ἀποσκοποῦν, ὅπως ψιθυρίζεται (ῥωρα), στὴν ἀλλοίωση τῆς μορφῆς τῆς κοινωνίας μας καὶ μάλιστα στὴν υποτίμηση τῆς ἱστορίας καὶ τῶν παραδόσεων μας, τὸ θεδεμελιώμα τοῦ θεομοῦ τῆς οἰκογένειας καὶ τὴν ἐπιβολὴ τῆς διαστροφῆς, τὴν περαιτέρω υποβάθμιση τῆς γλώσσας μας καὶ τὴν βαρβαρότητα τοῦ ἀπὸ αἰῶνες πολιτισμοῦ μας, τῆς πατριδὸς μας, τῶν ὁσίων καὶ τῶν ἱερῶν μας, ἂν ὅλα αὐτὰ εἶναι μέσα στὰ «προσπατούμενα» (πράγμα ἀκατανόητο) τότε ἡ Ἱεραρχία, ὁ κλήρος, ὁ εὐσεβὴς καὶ

πιστὸς ἑλληνικὸς λαὸς, θὰ γίνουνε ἀνάχλωμα, τελεῖα ὀχρῶρ».

Τμήμα τοῦ ἀνακοινωθέντος τῆς Β΄ συνεδρίας τῆς 7ης Ὀκτωβρίου 2015:
«Ἀκολουθῶς, σύμφωνα με τὸν Ἱμερησίᾳ Διάταξη, ἀνέγνωσε τὴν εἰσήγησὶ τοῦ δ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτης Ἰλίου, Ἀγαθῶν καὶ Πετροπολίτου κ. Αἰθηνάγων με θέμα: «Τὸ Μεταναστευτικὸν Πρόβλημα: ποιμαντικὴ καὶ κοινωνικὴ ἀντιμετώπισις αὐτοῦ». Ἡ εἰσήγησι τοῦ Σεβασμιωτάτου, ὁ ὁποῖος τυγχάνει καὶ Πρόεδρος τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς τῆς ἀστικής καὶ κερδοσκοπικῆς ἐταιρείας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος με τὴν ἐπωνυμία «Κέντρον Συμπαραστάσεως Πανοσιωτῶν καὶ Μεταναστῶν–Οἰκουμενικὸ Πρόγραμμα Προσφύγων», κινήθηκε σὲ τρεῖς βασικοὺς ἀξόνες: α) τὴν προσφυγικὴ κρίση, β) τὸ μεταναστευτικὸ ζήτημα καὶ γ) τὴν παρουσία τοῦ τοῦ ἐργοῦ τοῦ Κέντρου... Ἀκολούθησε ἡ εἰσήγησι τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Γουμενίσσης, Ἀδριανούλεως καὶ Πολυκάστρου κ. Δημητρίου με θέμα: «Τὸ Δημογραφικὸν Πρόβλημα...». Σὲ σχετικὰς πτυχὰς τῆς Ἐθνικῆς Στατιστικῆς Ὑπηρεσίας τὸ 1935 ἀναλογιστῶν 28,16 γεννήσεις στοὺς 1000 κατοικοὺς, ἐνῶ τὸ 2005 πέρα καὶ μακριά, εἶναι ἐντὸς τῶν τεχνῶν μας. Τὸ βλέπουμε, τὸ ἀσφραίνουμε... Ἐὰν ὅμως ὑπάρχουν δεσμεύσεις καὶ σχεδιασμοὶ ποὺ ἀποσκοποῦν, ὅπως ψιθυρίζεται (ῥωρα), στὴν ἀλλοίωση τῆς μορφῆς τῆς κοινωνίας μας καὶ μάλιστα στὴν υποτίμηση τῆς ἱστορίας καὶ τῶν παραδόσεων μας, τὸ θεδεμελιώμα τοῦ θεομοῦ τῆς οἰκογένειας καὶ τὴν ἐπιβολὴ τῆς διαστροφῆς, τὴν περαιτέρω υποβάθμιση τῆς γλώσσας μας καὶ τὴν βαρβαρότητα τοῦ ἀπὸ αἰῶνες πολιτισμοῦ μας, τῆς πατριδὸς μας, τῶν ὁσίων καὶ τῶν ἱερῶν μας, ἂν ὅλα αὐτὰ εἶναι μέσα στὰ «προσπατούμενα» (πράγμα ἀκατανόητο) τότε ἡ Ἱεραρχία, ὁ κλήρος, ὁ εὐσεβὴς καὶ

Ὁ ΙΣΚΕ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κρήτης ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Τὸ πρόβλημα τῆς ἀδιοριστίας ἐφημερίων συνεχῶς διογκοῦται καὶ δὴ δημιουργεῖ πολλὰς ἀρνητικὰς συνέπειες εἰς τὴν λειτουργίαν τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως περαιοφάντος ἔχει ἐπισημῶναι καὶ ὁ Σεβ. Μητρ. Φιλιππίνος, ὁ ὁποῖος ἐξήγγισε νὰ ἀναλαβῶν πρωτοβουλίας διὰ τὴν ἐπίλυσίν του. Διὰ τὸ ἴδιον πρόβλημα κατέφυγεν εἰς τὸν Μακ. Ἀρχ. Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος καὶ τὰ μέλη τοῦ Δ.Σ. τοῦ ΙΣΚΕ Κρήτης. Ὁ Μακαριώτατος ἐχαροποίησε διττῶς τὰ μέλη, ἅψ ἂνός με τὴν ἀνακοίνωσιν ὅτι ἐφέτος δὴ παρoχυροῦθον διπλάσι θεοεῖς ἐφημερίων καὶ ἀρετέρου τοῦ συντόμου τοῦ ΙΣΚΕ Κρήτης διὰ ἀποκτήσῃ ἐπίσημον μόνιμον γραφεῖον εἰς τὸ κτεῖριον τῆς Ἱ. Συνόδου. Ὁ Μακαριώτατος φαίνεται καὶ ἐπᾶξια φέρει τὸν τίτλον «καὶ πάσης Ἑλλάδος». Συμφώνως πρὸς τὸ ἀνακοινωθέν τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς τῆς 7ης Ὀκτωβρίου 2015:

«Τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος ἐπισκέφτηκαν τὸ μεσημέρι τῆς Τρίτης, 29 Σεπτεμβρίου 2015, ὁ Πρόεδρος π. Ζαχαρίας Ἀδαμιάκης καὶ τὰ Μέλη τοῦ Δ.Σ. τῆς Ἑνώσεως Συνδέσμων Κληρικῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κρήτης π. Ἀνδρέας Καλοντζιάκης, π. Γεώργιος Μηνιάκης καὶ π. Κωνσταντῖνος Φιάκης καὶ ἀπὸ τὸν ΙΣΚΕ, ὁ Ἀντιπρόεδρος καὶ ἐκπρόσωπος τοῦ ΤΠΔΥ, π. Εὐάγγελος Φεγγυόλης, ὁ Γεν. Γραμματέας π. Βασίλειος Χρησιτίδης, ὁ Ταμίας π. Μιχαὴλ Μετζάκης καὶ τὸ Μέλος π. Κωνσταντῖνος Μιχαηλίδης.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἑνώσεως Συνδέμων Κληρικῶν Κρήτης π. Ζαχαρίας Ἀδαμιάκης, στὴν προσφώνησή του, εὐχαρίστησε τὸν Προκαθήμενον τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὸν πολὺμον χρόνον ποὺ διέθεσε, γιὰ νὰ τοὺς ἀφουγκραστεῖ, μεταφέροντας

Ὑπὲρ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Σεβ. Μητρ. Διδυμοτείου διὰ τὰ ἰ. μυστήρια τάσσεται ὁ Σεβ. Μητρ. Ἑάνθης

Ἡ οἰκονομικὴ κρίσις ἀνέδειξε περισσότερον ἀπὸ ἄλλοτε τὸ πρόβλημα τῆς μὴ συνεδριότατος εἰς τὴν τέλεσιν τῶν ἰ. μυστηρίων ἀπὸ πλήθος πιστῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπιτέλουν νὰ τελοῦν τὴν ἴδιαν ὥραν γάμου καὶ βάπτισιν. Ἀναζητοῦν αὐτοὺ ἐπεχειρήσε με ἐγκυκλίον του ὁ Σεβ. Μητρ. Διδυμοτείου καὶ τώρα εἰς τὸ πλεονόν του ἐνρίζσεται καὶ ὁ Σεβ. Μητρ. Ἑάνθης. Ὡστόσο ὁ Σεβ. Μητρ. Ἑάνθης ἐξέφρασε τὴν ἀπομὴν ὅτι διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τοῦ ζητήματος ἀπαιτεῖται νὰ ληφθῇ ἀπόφασις ἀπὸ τὴν Ἱεραρχίαν καὶ ἂν μεμονομένα αὐτὰ εἰς τοιαύτῃς Ἱ. Μητροπόλεις. Ὡς ἐπληροπορήθημεν ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα ἡ «Φωνὴ τῆς Ἑάνθης» τῆς 2ας Ὀκτωβρίου 2015:

«Νὰ ὑπενωθῶμεν ὅτι πρὶν ἅλῳ

Πνευματικὸν Κέντρον Ὁρθοδόξου Παραδόσεως

Ἡ Ἑνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Μεταφωσέως τοῦ Σωτήρος Ἄνω Βριλησσίων (τηλ. 210- 8043237), ὁδὸς προσκαλεῖ στὰ ἐγκαίνια τοῦ Πνευματικοῦ Κέντρου Ὁρθοδόξου Παραδόσεως καὶ Ὑμναγωγικῶν Μελετῶν «Ἅγιος Νικόδημος Ὁ Ἀγιορείτης», ποὺ θὰ τελεσθοῦν τὴν Κυριακῇν, **18ην Ὀκτωβρίου 2015**, μετὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν.
(Εκ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ)

Ὁρθόδοξος Τύπος Παν. Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης: «Ζοῦμε στὴν Πόλη, ἀλλὰ ἔχουμε τὸ βλέμμα μας στὴ συμβασιλεύουσα Θεσσαλονίκη»

Τετραήμερον ἐπίσκεψιν ἐπραγματοποίησαν ὁ Παν. Οἰκ. Πατριάρχης εἰς τὴν Β. Ἑλλάδα, μετὰ ἀπὸ τὴν πρόσκλησιν τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Θεσσαλονίκης. «Τὸ πῶμαρον τῶν ζῶων εἶναι ὁ ἄνθρωπος. Ἡ ἀπόδοσις τῆς δικαιοσύνης ὀφείλει νὰ συνδράζῃται με τὴν ἀρετὴ τῆς ἀδικίας καὶ τὴν στῆριξί τοῦ ἀδυνάτου» τόνισε ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης καὶ ἐπίτιμος πρόεδρος τοῦ Δ.Σ.Θ.

Μιλώντας γιὰ τὴ Θεσσαλονίκη, ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος ἀνέφερε: «Πορὸν ζοῦμε στὴν Κωνσταντινούπολη, δὲν παύουμε νὰ ἔχουμε στραμμένον τὸ βλέμμα μας στὴ συμβασιλεύουσα Θεσσαλονίκη. Συντήρησε τὴν κλαστικὰ ἐπιλόδα τὸ δικαίον, τὰ ἐλληνικὰ γράμματα καὶ τὴν Ὁρθόδοξή πίστι».

Ἐκ μέρους τῆς κυβέρνησης ὁ ὑφυπουργὸς Ἐξωτερικῶν Γιάννης Ἀμαντιδῆς ἀνέφερε ὅτι εἶναι μεγάλη τιμὴ γιὰ τὴν πόλιν μας ἡ παρουσία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχῃ καὶ ἐπείσημα ὅτι "ὁ Νόμος ἐμπνεράζει κάθε πτυχὴ τῆς ζωῆς μας".

Ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς, ἡ ὑφυπουργὸς Μακεδόνης-Θράκης Μαρία Κόλλια-Τσαρουχά, σημείωσε ὅτι σὺςτιστικὸς λόγος ἦτο νὰ τιμηθῇ ἡ Αὐτοῦ Παναγιότης διὰ τὰ εἰκόνα ἐπὶ κατὰ τὰ ὁποῖα ἀποτελεῖ ἐπίτιμον Πρόεδρον τοῦ Συλλόγου. Ποῖος ἦτο ὁ πραγματικὸς λόγος; Πῶσαν ἀφορτοίρε νὰ ἰσχύουν, ἂν καί ποῖαν ἀξίαν ἔχει ἄνος Οἰκ. Πατριάρχης νὰ εἶναι ἐπίτιμος Πρόεδρος εἰς ἑνὰ Σύλλογον; Διὰ τὸν Σύλλογον μεγίστην, ὡς ἀκολουθεῖς διαπιστώνει κανεὶς ἀπὸ τῆς δηλώσεως.

Ὡς ἐπληροπορήθημεν ἀπὸ τὸ fanation.blogspot.gr τῆς 2ας Ὀκτωβρίου 2015:

«*Τῇ σημασίᾳ τῆς σχέσεως μεταξύ δικαιοσύνης καὶ Ὁρθοδοξίας ὑπογράφουμε ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Βαρθολομαῖος, κατὰ τὴν ἐπετει-*

ακὴ ἐκδήλωσι γιὰ τὰ 100 χρόνια ἀπὸ τὴν ἱδρύσιν τοῦ *Δικηγορικοῦ Συλλόγου Θεσσαλονίκης*. «Τὸ πῶμαρον τῶν ζῶων εἶναι ὁ ἄνθρωπος. Ἡ ἀπόδοσις τῆς δικαιοσύνης ὀφείλει νὰ συνδράζῃται με τὴν ἀρετὴ τῆς ἀδικίας καὶ τὴν στῆριξί τοῦ ἀδυνάτου» τόνισε ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης καὶ ἐπίτιμος πρόεδρος τοῦ Δ.Σ.Θ.

Μιλώντας γιὰ τὴ Θεσσαλονίκη, ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος ἀνέφερε: «Πορὸν ζοῦμε στὴν Κωνσταντινούπολη, δὲν παύουμε νὰ ἔχουμε στραμμένον τὸ βλέμμα μας στὴ συμβασιλεύουσα Θεσσαλονίκη. Συντήρησε τὴν κλαστικὰ ἐπιλόδα τὸ δικαίον, τὰ ἐλληνικὰ γράμματα καὶ τὴν Ὁρθόδοξή πίστι».

Ἐκ μέρους τῆς κυβέρνησης ὁ ὑφυπουργὸς Ἐξωτερικῶν Γιάννης Ἀμαντιδῆς ἀνέφερε ὅτι εἶναι μεγάλη τιμὴ γιὰ τὴν πόλιν μας ἡ παρουσία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχῃ καὶ ἐπείσημα ὅτι "ὁ Νόμος ἐμπνεράζει κάθε πτυχὴ τῆς ζωῆς μας".

Ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς, ἡ ὑφυπουργὸς Μακεδόνης-Θράκης Μαρία Κόλλια-Τσαρουχά, σημείωσε ὅτι σὺςτιστικὸς λόγος ἦτο νὰ τιμηθῇ ἡ Αὐτοῦ Παναγιότης διὰ τὰ εἰκόνα ἐπὶ κατὰ τὰ ὁποῖα ἀποτελεῖ ἐπίτιμον Πρόεδρον τοῦ Συλλόγου. Ποῖος ἦτο ὁ πραγματικὸς λόγος; Πῶσαν ἀφορτοίρε νὰ ἰσχύουν, ἂν καί ποῖαν ἀξίαν ἔχει ἄνος Οἰκ. Πατριάρχης νὰ εἶναι ἐπίτιμος Πρόεδρος εἰς ἑνὰ Σύλλογον; Διὰ τὸν Σύλλογον μεγίστην, ὡς ἀκολουθεῖς διαπιστώνει κανεὶς ἀπὸ τῆς δηλώσεως.

Ὡς ἐπληροπορήθημεν ἀπὸ τὸ fanation.blogspot.gr τῆς 2ας Ὀκτωβρίου 2015:

«*Τῇ σημασίᾳ τῆς σχέσεως μεταξύ δικαιοσύνης καὶ Ὁρθοδοξίας ὑπογράφουμε ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Βαρθολομαῖος, κατὰ τὴν ἐπετει-*

Πιθαναὶ ἐξελιξίσεις εἰς τὸ ζήτημα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς;

Αἱ σχέσεις τοῦ Παν. Οἰκ. Πατριάρχου με τὴν παρούσαν Κυβέρνησιν δαίνοντ ὀχι μόνον ὁμιλῶς ἀλλὰ εἰς ἐξαιρετικὸν ἐπίπεδον, ὥστε πολλοὶ νὰ ἀποροῦν πὸς ὁ Πατριάρχης ἔχει τὸσον καλὰς σχέσεις με μίαν Κυβέρνησιν, τῆς ὁποίας ἡγετὰι ἀέδους Προεδριωθέντες καὶ τὸ πρῶτον τῆς μέλμη ἦτο νὰ δεῖξῃ τὴς προθέσεις τῆς διὰ τὸ μάθημα τῶν ὀρθοσκευτικῶν. Ἀντὶ ὁμοῦ ὁποιασδήποτε συστάσεως ὁ Πατριάρχης ἀπέστειλε καὶ συγκατηρήτριον γράμμα πρὸς τὸν Ὑ.π. Παυδεῖας κ. Φιλιν. Αἱ σχέσεις αὐταὶ εἶχον ἀρχίσει ἦδη, ὅταν ὁ Πατριάρχης ἐκάλεσε τὴν περιφερειάρχην Ἀττικῆς κ. Δούρου, ὥστε νὰ συζητήσῃ μαζί τῆς διὰ διοργάνωσιν συνεδρίου. Ἐκτοτε πολλοὶ ἐπεσκέφθησαν τὸ Φανάρι, μεταξὺ τῶν ὁσίων καὶ ὁ Ὑ.π. Ἐξωτερικῶν κ. Κοτζιάς πρὶν μεταβῇ διὰ συνομιλίας με Ἀμερικανούς, ὁ ὁποῖος προσφάτως προανήγγειλε διαδηρoσκετικὴν συνέλευσιν διὰ τὴ ζητήματα τῆς κρίσεως εἰς τὴν εὐρύτερον περιόχην. Προφανῶς, ἕνας λόγος ὁ ὁποῖος ἔχει εὐαρεστήσει τὸν Πατριάρχην ἡ παρουσία Κυβερνήσεως εἰς εἶναι ὅτι ἐντὸς μόλις ἐνὸς ἔτους ἔχει πραγματοποιήσει τρεῖς ἐπισήμως ἐπισκέψεις ἐλευθέρους εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ὀρισμένως ἄλλας ἀνεπίσημους, με ἀπὸλυτον ἐνδιελξίν.

Μήπως τὴν ἰδίαν ἐλευθερίαν διὰ παρασχῇ ἡ Κυβέρνησις καὶ εἰς τὰ ζητήματα τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς ὑψηλῶς; Κατὰ τὴν ἐπίσκεψίν του ὁ Πρωθυπουργὸς εἰς τὴν Ἀμερικὴν εὗρε χρόνον, διὰ νὰ συναντηθῇ με τὸν

παιουργὸς ἐξήρθε τὸν ρόλὸ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς γιὰ τὴν ὁμογένειάν τοῦ ΗΠΑ, ἐνῶ συνεχάρη τὸν Ἀρχιεπίσκοπο γιὰ τὸ φιλανθρωπικὸ του ἔργον καὶ τῆς πρωτοβουλίης του γιὰ τὴν στῆριξί τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς κλειστοῦ κλάμτ ἐπιχειρηματιῶν τῆς ὁμογένειας με μεγάλον οικονομικὸν ἐκτόπισμα, Leadership καὶ εἶναι προσωπικὸς φίλος τοῦ ἀντιπροέδρου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν Τζὸ Μπνάνιν ἀλλὰ καὶ τῆς Χίλαρι Κλίντον. Στὰ 66 του, εἶναι παντρεμένος καὶ ἱεραυρεῖτὸς τοῦ Χάρπτονς τῆς Νέας Ὠρκῆς. Πνευματικὸς σύμβουλος τοῦ Τάγματος τῶν

χῆς ἐδήλωσε ὅτι «ζῇ μὲν στὴν Πόλιν ἀλλὰ ἔχει στραμμένον τὸ βλέμμα του εἰς τὴν «συμβασιλεύουσα Θεσσαλονίκη»». Τὴ ἐσημίανε ὁ σιβυλλικός αὐτὸς λόγος τοῦ Οἰκ. Πατριάρχου; Βεβαίως, ὁ ἴδιος ἐρμήνευσεν τὸν λόγον γενικῶς, ἐπειδὴ ἡ Θεσσαλονίκη διετήρησε τὴν Παράδοσιν. Καὶ πράγματι ὡς σπουδαία βυζαντινὴ πόλις κοσμεῖται καὶ ὑπὸ Παναγιωτάτην. Ἐνὰς Παναγιώτατος εἰς τὴν Θεσσαλονικίην, πράγματι τοῦ ὁποῖον συνδέει ἐπὶ περατέρας τὰς δύο πόλεις. Ὑπῆρξαν ὁμως καὶ ἀνυστοιχία. Κύκλοι ἀναφέρουν ὅτι ἦτο ἕνα προσανέκρουσμα διὰ τὴν ἀναψύγνωση καὶ πάλιν τοῦ ζητήματος ἐγκαθιδρύσεως Ἐξαρχίας εἰς τὴν Θεσσαλονικίην. Ἐγινόντες εἶναι ὅτι ἀι περιεδοῖσι αὐταὶ προβλημάτιζον συνετοὶς Ἱεράρχας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, καθὼς καὶ οἱ Βορειοελλαδιταὶ Μητροπολῖται ἀναπέδιδυσαν τὰς ἐπισκέψεις ἐν τῇ μετὰβασιν, τῆς ὁποίας τὰ ἐξοδα ἐπιβαρύνθησαν οἱ ἴδιοι, εἰς τὸ Φανάρι, κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἰνδικτοῦ.

Παραθέτομεν συνοπτικὰς πρὸς ἐνημερώσιν καὶ τὰς ὑπολοίπους δραστηριότητας καὶ μεστὰς νοήματα δηλώσεις τοῦ Οἰκ. Πατριάρχου. Ὡς ἐπληροπορήθημεν ἀπὸ τὸ fanation.blogspot.gr τῆς 3ης καὶ 4ης Ὀκτωβρίου 2015:

«Νωρίτερα ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἦταν ἐπίτιμος προσκαλεσμένος σὸ Κοινωνικὸ Παντοπωλεῖο Μ.Α.Ζ.Ι (Μὲ Ἀλληλεγγύη Ζοῦμε Ἰσότητα) γιὰ νὰ γνωρίσει ἀπὸ κοντὰ τὴν δρᾶσιν καὶ τὸ φιλανθρωπικὸ ἔργον ποὺ συντελεῖται ἐκεῖ

καὶ συνεχίζεται με ἀμειωτὴ ἐντασίση ἐπὶ τέσσερα χρόνια στὴν πόλιν τῆς Θεσσαλονίκης, προσφέροντας μιανὴς τὸρφμα καὶ ἄλλα εἶδη πρῶτης ἀνάγκης σὲ 1500 περίπου άτομα... Ἡ ἀντιπροσώπευσις τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῆς ἐκείνου ἐκδήλωσις ἦταν ἐπίσημος προσκαλεσμένος σὸ Κοινωνικὸ Παντοπωλεῖο Μ.Α.Ζ.Ι (Μὲ Ἀλληλεγγύη Ζοῦμε Ἰσότητα) γιὰ νὰ γνωρίσει ἀπὸ κοντὰ τὴν δρᾶσιν καὶ τὸ φιλανθρωπικὸ ἔργον ποὺ συντελεῖται ἐκεῖ καὶ συνεχίζεται με ἀμειωτὴ ἐντασίση ἐπὶ τέσερα χρόνια στὴν πόλιν τῆς Θεσσαλονίκης, προσφέροντας μιανὴς τὸρφμα καὶ ἄλλα εἶδη πρῶτης ἀνάγκης σὲ 1500 περίπου άτομα... Ἡ ἀντιπροσώπευσις τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῆς ἐκείνου ἐκδήλωσις ἦταν ἐπίσημος προσκαλεσμένος σὸ Κοινωνικὸ Παντοπωλεῖο Μ.Α.Ζ.Ι (Μὲ Ἀλληλεγγύη Ζοῦμε Ἰσότητα) γιὰ νὰ γνωρίσει ἀπὸ κοντὰ τὴν δρᾶσιν καὶ τὸ φιλανθρωπικὸ ἔργον ποὺ συντελεῖται ἐκεῖ καὶ συνεχίζεται με ἀμειωτὴ ἐντασίση ἐπὶ τέσερα χρόνια στὴν πόλιν τῆς Θεσσαλονίκης, προσφέροντας μιανὴς τὸρφμα καὶ ἄλλα εἶδη πρῶτης ἀνάγκης σὲ 1500 περίπου άτομα... Ἡ ἀντιπροσώπευσις τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῆς ἐκείνου ἐκδήλωσις ἦταν ἐπίσημος προσκαλεσμένος σὸ Κοινωνικὸ Παντοπωλεῖο Μ.Α.Ζ.Ι (Μὲ Ἀλληλεγγύη Ζοῦμε Ἰσότητα) γιὰ νὰ γνωρίσει ἀπὸ κοντὰ τὴν δρᾶσιν καὶ τὸ φιλανθρωπικὸ ἔργον ποὺ συντελεῖται ἐκεῖ καὶ συνεχίζεται με ἀμειωτὴ ἐντασίση ἐπὶ τέσερα χρόνια στὴν πόλιν τῆς Θεσσαλονίκης, προσφέροντας μιανὴς τὸρφμα καὶ ἄλλα εἶδη πρῶτης ἀνάγκης σὲ 1500 περίπου άτομα... Ἡ ἀντιπροσώπευσις τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῆς ἐκείνου ἐκδήλωσις ἦταν ἐπίσημος προσκαλεσμένος σὸ Κοινωνικὸ Παντοπωλεῖο Μ.Α.Ζ.Ι (Μὲ Ἀλληλεγγύη Ζοῦμε Ἰσότητα) γιὰ νὰ γνωρίσει ἀπὸ κοντὰ τὴν δρᾶσιν καὶ τὸ φιλανθρωπικὸ ἔργον ποὺ συντελεῖται ἐκεῖ καὶ συνεχίζεται με ἀμειωτὴ ἐντασίση ἐπὶ τέσερα χρόνια στὴν πόλιν τῆς Θεσσαλονίκης, προσφέροντας μιανὴς τὸρφμα καὶ ἄλλα εἶδη πρῶτης ἀνάγκης σὲ 1500 περίπου άτομα... Ἡ ἀντιπροσώπευσις τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῆς ἐκείνου ἐκδήλωσις ἦταν ἐπίσημος προσκαλεσμένος σὸ Κοινωνικὸ Παντοπωλεῖο Μ.Α.Ζ.Ι (Μὲ Ἀλληλεγγύη Ζοῦμε Ἰσότητα) γιὰ νὰ γνωρίσει ἀπὸ κοντὰ τὴν δρᾶσιν καὶ τὸ φιλανθρωπικὸ ἔργον ποὺ συντελεῖται ἐκεῖ καὶ συνεχίζεται με ἀμειωτὴ ἐντασίση ἐπὶ τέσερα χρόνια στὴν πόλιν τῆς Θεσσαλονίκης, προσφέροντας μιανὴς τὸρφμα καὶ ἄλλα εἶδη πρῶτης ἀνάγκης σὲ 1500 περίπου άτομα... Ἡ ἀντιπροσώπευσις τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῆς ἐκείνου ἐκδήλωσις ἦταν ἐπίσημος προσκαλεσμένος σὸ Κοινωνικὸ Παντοπωλεῖο Μ.Α.Ζ.Ι (Μὲ Ἀλληλεγγύη Ζοῦμε Ἰσότητα) γιὰ νὰ γνωρίσει ἀπὸ κοντὰ τὴν δρᾶσιν καὶ τὸ φιλανθρωπικὸ ἔργον ποὺ συντελεῖται ἐκεῖ καὶ συνεχίζεται με ἀμειωτὴ ἐντασίση ἐπὶ τέσερα χρόνια στὴν πόλιν τῆς Θεσσαλονίκης, προσφέροντας μιανὴς τὸρφμα καὶ ἄλλα εἶδη πρῶτης ἀνάγκης σὲ 1500 περίπου άτομα... Ἡ ἀντιπροσώπευσις τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῆς ἐκείνου ἐκδήλωσις ἦταν ἐπίσημος προσκαλεσμένος σὸ Κοινωνικὸ Παντοπωλεῖο Μ.Α.Ζ.Ι (Μὲ Ἀλληλεγγύη Ζοῦμε Ἰσότητα) γιὰ νὰ γνωρίσει ἀπὸ κοντὰ τὴν δρᾶσιν καὶ τὸ φιλανθρωπικὸ ἔργον ποὺ συντελεῖται ἐκεῖ καὶ συνεχίζεται με ἀμειωτὴ ἐντασίση ἐπὶ τέσερα χρόνια στὴν πόλιν τῆς Θεσσαλονίκης, προσφέροντας μιανὴς τὸρφμα καὶ ἄλλα εἶδη πρῶτης ἀνάγκης σὲ 1500 περίπου άτομα... Ἡ ἀντιπροσώπευσις τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῆς ἐκείνου ἐκδήλωσις ἦταν ἐπίσημος προσκαλεσμένος σὸ Κοινωνικὸ Παντοπωλεῖο Μ.Α.Ζ.Ι (Μὲ Ἀλληλεγγύη Ζοῦμε Ἰσότητα) γιὰ νὰ γνωρίσει ἀπὸ κοντὰ τὴν δρᾶσιν καὶ τὸ φιλανθρωπικὸ ἔργον ποὺ συντελεῖται ἐκεῖ καὶ συνεχίζεται με ἀμειωτὴ ἐντασίση ἐπὶ τέσερα χρόνια στὴν πόλιν τῆς Θεσσαλονίκης, προσφέροντας μιανὴς τὸρφμα καὶ ἄλλα εἶδη πρῶτης ἀνάγκης σὲ 1500 περίπου άτομα... Ἡ ἀντιπροσώπευσις τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῆς ἐκείνου ἐκδήλωσις ἦταν ἐπίσημος προσκαλεσμένος σὸ Κοινωνικὸ Παντοπωλεῖο Μ.Α.Ζ.Ι (Μὲ Ἀλληλεγγύη Ζοῦμε Ἰσότητα) γιὰ νὰ γνωρίσει ἀπὸ κοντὰ τὴν δρᾶσιν καὶ τὸ φιλανθρωπικὸ ἔργον ποὺ συντελεῖται ἐκεῖ καὶ συνεχίζεται με ἀμειωτὴ ἐντασίση ἐπὶ τέσερα χρόνια στὴν πόλιν τῆς Θεσσαλονίκης, προσφέροντας μιανὴς τὸρφμα καὶ ἄλλα εἶδη πρῶτης ἀνάγκης σὲ 1500 περίπου άτομα... Ἡ ἀντιπροσώπευσις τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῆς ἐκείνου ἐκδήλωσις ἦταν ἐπίσημος προσκαλεσμένος σὸ Κοινωνικὸ Παντοπωλεῖο Μ.Α.Ζ.Ι (Μὲ Ἀλληλεγγύη Ζοῦμε Ἰσότητα) γιὰ νὰ γνωρίσει ἀπὸ κοντὰ τὴν δρᾶσιν καὶ τὸ φιλανθρωπικὸ ἔργον ποὺ συντελεῖται ἐκεῖ καὶ συνεχίζεται με ἀμειωτὴ ἐντασίση ἐπὶ τέσερα χρόνια στὴν πόλιν τῆς Θεσσαλονίκης, προσφέροντας μιανὴς τὸρφμα καὶ ἄλλα εἶδη πρῶτης ἀνάγκης σὲ 1500 περίπου άτομα... Ἡ ἀντιπροσώπευσις τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῆς ἐκείνου ἐκδήλωσις ἦταν ἐπίσημος προσκαλεσμένος σὸ Κοινωνικὸ Παντοπωλεῖο Μ.Α.Ζ.Ι (Μὲ Ἀλληλεγγύη Ζοῦμε Ἰσότητα) γιὰ νὰ γνωρίσει ἀπὸ κοντὰ τὴν δρᾶσιν καὶ τὸ φιλανθρωπικὸ ἔργον ποὺ συντελεῖται ἐκεῖ καὶ συνεχίζεται με ἀμειωτὴ ἐντασίση ἐπὶ τέσερα χρόνια στὴν πόλιν τῆς Θεσσαλονίκης, προσφέροντας μιανὴς τὸρφμα καὶ ἄλλα εἶδη πρῶτης ἀνάγκης σὲ 1500 περίπου άτομα... Ἡ ἀντιπροσώπευσις τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῆς ἐκείνου ἐκδήλωσις ἦταν ἐπίσημος προσκαλεσμένος σὸ Κοινωνικὸ Παντοπωλεῖο Μ.Α.Ζ.Ι (Μὲ Ἀλληλεγγύη Ζοῦμε Ἰσότητα) γιὰ νὰ γνωρίσει ἀπὸ κοντὰ τὴν δρᾶσιν